

Sói cưới ngựa tre tối!

Contents

Sói cưới ngựa tre tối!	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	7
3. Chương 05-06	12
4. Chương 07-08	17
5. Chương 09-10	21
6. Chương 11-12	26
7. Chương 13-14	31
8. Chương 15-16	36
9. Chương 17-18	41
10. Chương 19-20	46
11. Chương 21-22	51
12. Chương 23-24	55
13. Chương 25-26	60
14. Chương 27-28	67
15. Chương 29-31	72
16. Chương 32-33	78
17. Chương 34-35	83
18. Chương 36-37	88
19. Chương 38-39	92
20. Chương 40 End	98
21. Đại Kết Cục 1	105
22. Đại Kết Cục 2	112
23. Đại Kết Cục 3	118
24. Đại Kết Cục 4	124
25. Đại Kết Cục 5 End	129

Sói cưới ngựa tre tối!

Giới thiệu

Hình dung về nữ chính: Rất hèn mọn và bỉ ổi. Hình dung về nam chính: Rất nữ vương thụ. Nguyên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soi-cuoi-ngua-tre-toi>

1. Chương 01-02

Chương 1

Tôi tên là Lục Tiểu Kê, nghề nghiệp là trạch nữ ở nhà viết tiểu thuyết.

Tôi hoàn toàn không có cái gọi là khái niệm về thời gian, nhưng thời gian đối với tôi lại rất có khái niệm, thời điểm tôi leo lên giường và bắt đầu say giấc thì trời sáng, khi tôi tỉnh dậy đã là đêm tối.

Tôi cảm thấy bản thân đúng là con trâu a, lật người một cái mà trái đất đã xoay một trăm tám mươi độ.

Làm một người viết tiểu thuyết trên mạng, tôi luôn mong muốn một ngày thế giới internet sẽ vinh danh tôi, tôi rất hi vọng, chờ mong một ngày có người vượt cả ngàn dặm đến xin chữ ký của tôi, như vậy đúng là làm rạng danh cái tên tôi – Lục Tiểu Kê.

Quả thật tôi cũng là một cô gái vô cùng thuần khiết, không tự kỷ dù bản thân cũng chỉ là một cô nhóc, cũng không dám có những tư tưởng không lành mạnh, chỉ là có một ngày thầy giáo tôi phát sách, từ miệng thầy lần lượt phát ra những cái tên “Cái này cho Tiểu Minh, cái này cho Tiểu Hoa, cái cuối cùng... cho con gà con.”

Tôi khờ dại trong tiếng cười không dứt của mọi người.

Khi về ký túc xá tôi quyết tâm dùng tuổi thanh xuân để đọc sách, chuyện xưa nói cho tôi biết, đối mặt với khó khăn không thể trốn tránh, nên dùng cảm đương đầu, vì vậy ngày hôm sau, tôi ưỡn ngực ngẩng cao đầu, phóng khoáng dùng cảm tiếp nhận, tôi nói với bạn học của mình rằng, biệt danh của tôi chính là con gà con, thì sao!

Rất cuộc tên của tôi được truyền đi rất nhanh, mọng tương nẩy mầm từ đây.

Chính là ngày này hình như còn rất xa xôi.

Bởi vì tôi còn chưa nổi danh, vẫn là một con gà vô danh hèn mọn, hàng ngày ở nhà gõ bàn phím a.

Vì gặp cái thằng cha tiểu thụ kia nên tôi viết tiểu thuyết Đammie.

Tiểu thuyết online rất thịnh hành, chỉ cần trả một chút phí internet là đã có thể phát tán, gần đây tiểu thuyết đammie rất được ưa chuộng... tôi có thể nghĩ thấy điều ấy.

Dưới tầng nhà tôi có một hủ nữ, mỗi khi đêm xuống có thể nghe được tiếng rên rỉ của đàn ông vọng ra từ nhà cô ấy, lúc đầu còn tưởng cô ấy đưa bạn về nhà xoxo, về sau mới biết đó là sở thích đặc thù của các hủ nữ.

Vì viết tiểu thuyết đammie, tôi đã mượn cô ấy khá nhiều phim GV để làm tư liệu nghiên cứu.

Tối hôm đó, trong tay tôi đang cầm mấy cái đĩa GV, mặc áo hai dây và quần đùi chui ra khỏi chăn, lạnh run, tôi mặc lên một chiếc áo lông, hai que củi phía dưới thò ra chuẩn bị xuống tầng đổi đĩa GV, khi tôi rời khỏi chăn, vì lười biếng tôi buộc túm tóc thành đuôi gà phía sau, quần áo như lông vịt, gặp anh ta ở bậc cầu thang.

Tôi nhớ được lúc ấy chân tôi run rẩy, bên dưới áo lông lộ ra hai quăn củi lồng trong cái quần đùi, đứng ở bậc thang phía trên, ở chỗ rẽ còn chốc chút gió lạnh, tóc tôi vốn rẽ tre rồi, giờ bị gió thổi tung lên thật giống như đám lông gà bay trong gió, quần quýt trong gió.

Tôi xấu hổ khẽ nhếch miệng, nghĩ thầm ở tầng này có hộ gia đình mới chuyển đến sao, sau đó tôi thấy hủ nữ Chu Tiểu Bạch mở cửa, gọi anh ta “Tiểu Thụ, anh đến thật đúng lúc, vừa hay mang cái này cho Tiểu Nguyệt.”

Thì ra là người quen của hủ ữm, khó trách gọi là Tiểu Thụ.

Chu Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn thấy tôi, kêu lên “Tiểu Kê a, tới lấy đĩa à!”

Tôi gật đầu, dùng tốc độ nhanh nhất có thể lao vào phòng cô ấy, hung hăng hắt hơi một cái, tôi cảm thấy mình được chú ý.

Đêm hôm đó tôi lại bò vào chăn với hai hàng nước mũi, hủ nữ dưới tầng ca hát “Tiểu thụ ở nơi đâu a, tiểu thụ ở nơi đâu a, tiểu ôm trong lòng hoài bão lớn, cường công mau đến gia nhập a, 3p (hình thức 2nam + 1 nữ) cũng được a...” {hana: Có cần bổ túc về đammie không??? Bạn cũng mù tịt, có điều mấy từ kiểu “Tiểu công, tiểu thụ, nữ vương thụ và cường công bạn hiểu nhá, bạn nào muốn biết cmt bên dưới bạn giải thích riêng cho, bạn là trạch nữ, hèm phải hủ nữ, ngượng a}

Sau đó tôi liền nghĩ ngay đến người đàn ông ở góc ngoạt kia, mỉm cười không nói lời nào, “A thu...” Tôi nghĩ tôi bị hung thần ám ảnh, bị một hung thần tên tiểu thụ ám ảnh.

Bút danh của tôi là Con gà hèn mọn bỉ ổi, gần đây tôi rất thẳng thắn thành khẩn, đăng ký ở nơi đâu cũng dùng ID này, phải biết rằng danh tự này với tôi có nhiều duyên phận a.

Tu mười năm có thể cùng thuyền, tu trăm năm khó gặp con gà hèn mọn bỉ ổi a.

Tôi rất hèn mọn bỉ ổi, một con gà hèn mọn bỉ ổi, đối với máy tính lại nghĩ đến đàn ông.

Chỉ dựa vào khoản thu từ internet thì đến tiền điện cũng không trả đủ, tôi vì muốn nuôi sống bản thân nên đành phải đi làm thêm, tôi làm thêm tại một cửa hàng McDonald.

Ngày đó tôi đang đứng ở chỗ làm, đột nhiên trông thấy một hình dáng quen thuộc đi tới trước quầy, tôi vút xuống khoai tây đang chiên vội chạy ra ngoài, anh ta nhìn thấy tôi hơi giật mình, rồi mỉm cười “Cố à, cho hai gói sốt cà chua.”

Tôi nhìn anh ta mặc âu phục chỉnh tề, không giống người ăn Mcdonald, nhưng tôi nghĩ đây chắc là duyên phận a, cúi xuống thật thấp đưa đồ cho anh ta, khoé miệng anh ta cong lên, tay nhanh chóng đưa ra cầm lấy hai gói sốt cà chua, nói cảm ơn rồi bước đi.

Bên cạnh có người dùng tay kêu kêu tôi “Tiểu Kê, bạn bị ngốc à, lấy nhiều như vậy là gì!”

Bữa tối hôm đó của tôi là bánh mì kẹp sốt cà chua, tôi đoán anh ta thích ăn sốt cà chua.

Hủ nữ dưới tầng nói cho tôi biết, anh ta tên là Lã Vọng Thú, là nữ vương thụ, tôi đang muốn viết tiểu thuyết đammie thì trên trời rơi xuống một nữ vương thụ, nói xem, đây không gọi là duyên phận thì là gì a?

Có điều vài ngày sau dù tôi có dùng sốt cà chua chan thành canh ăn cũng không thấy nữ vương thụ kia đến cửa hàng McDonald, cuộc đời tôi không thể tìm được người đàn ông điem đạ thứ hai nào...

Người đàn ông điem đạ đầu tiên với tôi đã sớm không thấy đâu, hôm nay người thứ hai cũng biến mất.

Tôi suy nghĩ thật lâu về chuyện vì sao tôi luôn bị ám ảnh, về sau tôi phát hiện, tôi đối với những người đàn ông điem đạ thì hoàn toàn không có sức chống cự, tôi hèn mọn bỉ ổi như thế đứng trong hành lang, anh ta còn có thể mỉm cười với tôi, cực phẩm trần gian a.

Đêm trước lễ tình nhân, khi tôi tan làm ở cửa hàng McDonald, trên đường có rất nhiều đôi tình nhân đi qua tôi, rồi lại giống như trong tiểu thuyết, có một cô bé xinh xắn cầm giỏ hoa đi đến trước mặt tôi. Đáng tiếc tôi không phải là người lãng mạn đến mức tự mua hoa inh, chính xác mà nói tôi là người đến tiền cơm còn chẳng có, lấy tiền đâu mà mua hoa, tôi ủ rũ lắc đầu, tốt bụng cúi người xoa đầu cô bé kia nói “Chị không có tiền...”

Nào biết nhóc con đột nhiên nói với tôi “Biết thừa chị không có tiền rồi, thấy chị không có việc gì làm, em đến đây là muốn hỏi chị có muốn bán hoa cùng với em không a.”

Vì vậy đêm tình nhân tháng hai, tôi cùng cô bé lạ lẫm kia ôm hoa bán ở trên đường, bởi vì đúng như cô bé kia nói, tôi đúng là không có chuyện gì làm.

Chúng tôi đi hết phố đông rồi đến phố tây, chỗ đó có một quán bar với ánh đèn lấp lánh, có rất nhiều đôi tình nhân ra vào, tôi chuẩn bị đến trước cửa quán đứng bán, có lẽ sẽ đắt hàng.

Tôi đứng ở đó bán đến khi chỉ còn một bó cuối cùng, tôi tự khâm phục trí tuệ của bản thân, có điều chỉ một giây sau, tôi đã hối hận vì sự thông minh của mình, tôi nhìn thấy Lã Vọng Thú đang đi về phía này, bên cạnh còn có cô hũ nữ dưới tầng, tôi quần bách, dùng bó hoa cuối cùng che chắn trước mặt, trốn sang bên cạnh quán, cho đến khi họ đi vào.

Cành hoa bị tôi dùng che mặt kia, lá cây dập nát, cánh hoa cũng rơi xuống, giống như sự hèn mọn của tôi lúc này.

Tôi quay đầu lại, nhìn tên quán “BLOODY MARY”.

Tôi hít sâu một hơi, không biết thăm mền một tuần không có kết quả có được coi là thất tình không.

Thất tình đi uống rượu là đương nhiên, tiểu thuyết không phải văn viết thế sao.

Tôi bị mất hoa, khí thế bùng bùng đẩy cửa bước vào, đối với người đàn ông ở trong quầy bar nói “Cho tôi một ly vong tình.”

Nhân viên phục vụ giật mình, dùng một lúc nói “Tiểu thư, cho cô một ly nước lọc được không...”

Nước lọc... cũng là nước “Vây, nước lọc cũng được.”

Chương 2

Rượu không say là người tự say, sắc không mê là người tự mê.

Nói tôi uống nước lọc cũng say thì đúng là nói nhảm, có điều quán bar này cũng không tệ, tôi muốn nước lọc cũng cho, tôi cũng chưa thấy giá nước sôi trong menu a.

Nếu người nào đó chạy vào McDonald muốn ăn lưng gà, tôi nhất định sẽ mắng anh ta ngu dốt, nhưng tôi đến quán rượu vào uống nước lọc, lại không bị người ta mắng a.

Người đàn ông trẻ tuổi rót nước cho tôi cười nói “Hình như người không được như ý hôm nay hơi nhiều a...”

Cái rắc... Trong lòng tôi âm thầm mắng một câu, bà đây cũng không có không được như ý, cũng không có thất tình, tôi chỉ là trông thấy người đàn ông mình thăm mền đi cùng người con gái khác, thế thôi.

Tôi sẽ không chỉ vì tiểu thụ kia mà kích động, tôi là ai chứ, là thiên hạ đệ nhất Lục Tiểu Phụng, em gái là Lục Tiểu Kê, Lục Tiểu Phụng giờ đang tắm gió xuân, còn Lục Tiểu Kê tôi chẳng nhẽ không kiếm được một người đàn ông điem đạ hay sao?

Khi tôi uống đến chén thứ năm, đứng mạnh lên, sau đó thật nhanh ngồi trở lại, tôi nghe thấy tiếng nước đang ọc ọc trong bụng tôi, tôi nghĩ lại mới nhớ ra mình chưa ăn cơm, có vẻ dạ dày lúc này đã thành một cái túi nước, tôi khê nắc, lấy ví vỗ vỗ vào quầy bar nói “Tính tiền.”

Nhân viên phục vụ cười nói “Tiểu thư, nước lọc không tính tiền.”

Tôi gạt đầu, được, nước lọc không tính tiền, vừa hay, tôi không có tiền.

Tôi ôm bụng nước đi ra khỏi quán bar, đột nhiên cảm thấy dạ dày khó chịu, giống như đang xoắn lại, một hồi sau bốc dần lên, tôi vịn vào một chiếc xe đậu cạnh quán ba bắt đầu nôn.

Người đi lại trên đường nhìn tôi chỉ trỏ, tôi nghe có người nói “Cô gái trẻ, uống nhiều quá sao?”

Tôi nôn từng đợt, trong lòng không ngừng nói, ông mới uống nhiều đó, tôi đây chỉ uống nước lọc, không phải rượu.

Đang nghĩ đột nhiên vai bị ai đó vỗ nhẹ vào, tôi nghiêng đầu sang đã thấy người đàn ông khiến tôi bị ám ảnh.

“Cô không sao chứ?” Anh ta cười cười nói.

Tôi nhanh chóng ngồi thẳng lên, tay đưa lên lau miệng, kinh ngạc nói “Không sao...không sao.”

Tôi nhìn khuôn mặt cười dịu dàng của anh ta, rồi anh ta làm hành động ưu nhã như những nam chính trong tiểu thuyết, lấy khăn tay ra, đưa cho tôi, sau đó tôi ném ra bông hoa si, cuối cùng gian tình được sinh ra.

Có điều hình như anh ta không có mục đích này, đứng từ trên cao nhìn vũng nước tôi nôn ra, có chút văng lên bánh xe, lông mày hơi nhíu lại, tôi chợt nghĩ, anh ta muốn đưa tôi về nhà? Tình một đêm... OMG, tôi không mặc nội y gọi cảm a.{hana: nữ chính này biến thái khủng khiếp}

Ngón tay thon dài của anh ta chỉ vào vũng nước nói “Là cô nôn?”

Tôi cười ngốc gật đầu, anh ta nhìn tôi, sau đó nói “Đây là xe tôi, cô đem lau sạch đi.”

Tôi chưa thấy qua người đàn ông điềm đạm nào mà đứng một bên nhìn con gái lau xe, tôi run rẩy cầm lấy khăn anh ta đưa, lau sạch chỗ nước văng lên xe, nghĩ đến đây chính là sản phẩm của mình, càng thêm bực bội.

Tôi cẩn thận liếc nhìn anh ta, nụ cười trên mặt anh ta vẫn không đổi, mặc dù đối mặt với anh mất kỳ dị của người qua đường nhưng anh ta vẫn mỉm cười, tôi hung hăng lau bánh xem, cái đồ ngu lang, cười rồi dùng thử luôn đi.

Khi đó lần đầu tiên tôi phát hiện mình lại có thể suy nghĩ độc ác như thế. Tôi là Tiểu Kê lương thiện a, vì sao tôi lại nghĩ như thế, tôi hí hí mắt nhìn anh, hiểu rõ một điều, một cô gái lương thiện có thể trở nên độc ác... Chính là khi cô ấy gặp được một người đàn ông, chính xác mà nói, chính là người đàn ông không thích mình.

Tôi nhìn thấy chân anh ta đi đến, ánh mắt lướt qua đỉnh đầu tôi, thoáng đánh giá xe của anh ta, nói với tôi “Tốt lắm, cô có thể đi.”

Sau đó tôi cầm khăn tay của anh ta và nhìn anh ta chậm rãi lái xe đi, nhìn nhìn lại khăn tay, vô cùng đáng ghét, muốn ném cũng khó, âm thầm than một tiếng, Tiểu Kê a Tiểu Kê, mày thiếu não à, còn tin tưởng người đàn ông này là người dịu dàng.

Tôi hung hăng đem khăn tay ném vào thùng rác, cảm thấy hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra, đầu tiên là tình cảm thâm mềm tan vỡ, sau đó hình tượng người đàn ông điềm đạm dịu dàng cũng bị đập nát.

Phần nộ từ trước đến giờ chính là chất xúc tác của trí tuệ.

Tôi lập tức nghĩ đến lúc anh ta rời khỏi quán Bar, hủ nữ Chu Tiểu Bạch không ra cùng, không lẽ đã chia tay sao? Trong lòng tôi bỗng cảm thấy vui sướng, đáng đời.

Sáng thứ hai tôi đã thấy một người đàn ông khác đến đón Tiểu Bạch đi làm, tôi hoàn toàn khẳng định, Lã Vọng Thú thất tình, ách. Tôi ngồi ở bồn cầu cười thầm, còn gì so với việc ảo tưởng chuyện mình sẽ ở bên người mình thầm mến đang thất tình, động viên người ta phần chẵn a?

Chính là vận mệnh không hề công bằng, anh ta thất tình, tôi cũng thất tình, thế nhưng tôi còn một cái thất nữa... Thất nghiệp.

Lúc rời khỏi McDonald tôi đã nghĩ, máy thu ngân không phải một cái ngăn kéo nhỏ sao, đóng hay mở, mở đi mở lại nhiều rất phiền toái, không bằng cứ mở thẳng ra có phải mọi chuyện đều thuận tiện không...

Chính là lý luận của tôi không được quản lý chấp nhận, vì vậy tôi đã bị sa thải.

Nếu như nói chuyện này có gì thay đổi thì chính là tôi từ một bán trạch nữ đã hoàn toàn rơi vào cuộc sống trạch nữ.

Đều nói trạch nữ hủ nữ một nhà, vì viết xong tiểu thuyết đammiê, tôi đã thông đồng cùng hủ nữ.

Kết quả trong vài ngày tôi liên tiếp bị kích thích, hủ nữ Chu Tiểu Bạch nghe chuyện tôi bị thất nghiệp đã nói một câu. “Ách... Tôi có việc nhưng đang không đi a.”

Nghe xong lời này tôi vô cùng ghen tỵ, mặc dù lòng dạ đàn bà chính là độc nhất cũng có lúc thông cảm được, sự kích thích trắng trợn này chính là một đòn chí mạng a.

Đón nhận ánh mắt toé lửa của tôi, Tiểu Bạch nói “Nếu không cô đi làm thế tôi là được rồi, tôi có quen với quản lý ở đó, như thế chúng ta đều tốt, tôi cũng không cần phải áy náy, cô lại có việc làm a.”

Nếu như tôi là người có cốt khí, tôi nhất định ném cho cô nàng một cái nhìn hện mọn, sau đó cao giọng nói “Không thấy tôi còn có nghề viết văn đây sao, tôi dù có hai bàn tay trắng cũng không thêm nhận sự bố thí này.”

Thế nhưng tôi không thể, bởi vì tôi quá giàu có, giàu đến mức cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu tiền và cốt khí a.

Tôi gật đầu cười ngây ngô “Được được...” Bởi vì cô ấy nói với tôi công việc đó chủ yếu là ngồi trên ghế xem nam x nam a. {Hana: Nam x Nam là đang nói phim GV – Phim gay đoá}

Có thể nghe được chuyện tốt vậy, tôi mà do dự tôi chính là con ngốc đi.

Quả thật tôi cũng không tin lắm vào hủ nữ tầng dưới, nhưng sự thật chứng minh kỳ tích tồn tại, tôi được thông báo hôm sau đến KL báo danh.

Công ty KL, công ty này xa xỉ cỡ nào a, tôi lần đầu tiên trải nghiệm sự lợi hại của kiến thức bám váy.

Tôi, một Tiểu Kê hèn mọn bỉ ổi, chỉ bằng một hủ nữ, đã có thể vào làm tại công ty này.

Quả thật cũng không phải toàn bộ như thế, Tiểu Kê tôi cũng có bằng đại học chính quy, ra ngoài đường cũng là thanh niên có văn hoá a, chỉ hận ngành học của tôi chính là tài nguyên môi trường và tài nguyên nhân loại, sau khi tốt nghiệp tôi mới phát hiện, ngành này của tôi, nếu không đi trồng cây thì cũng phải đi lên núi làm tuyên truyền kế hoạch hoá gia đình a.

Vì vậy tôi dứt khoát ở nhà, lên mạng viết văn, những người mới ra trường luôn có một câu “Muốn giàu trước đi trồng cây, ít sinh thêm con nhiều cất sữa.”

Sai đó tôi mang tâm trạng kích động đến công ty KL. Giờ khắc này không khí tươi mát cỡ nào, nhìn mặt đất xem, nhìn thang máy xem, nhìn cửa sổ xme, nhìn người này... Ngực lớn a.

Chậm đã... Đây không phải Hoàng sóng thần, bạn đại học của tôi sao?

Ở trường đại học cô ấy nổi tiếng toàn trường với Cup F, phóng khoáng đi đến cạnh tôi, ngừng lại “Cô... Lục Tiểu Kê?”

Khoé miệng tôi khẽ nhếch, gật đầu “Đã lâu không gặp.”

“Đúng a...” Cô ta cười “Tốt nghiệp xong hình như cô chưa từng đi họp lớp, ai gặp được cô chứ.”

“...” Tôi biết rõ, tôi bị khinh thường, bản thân tôi sau khi tốt nghiệp đại học ngay một công việc tử tế cũng không có, tôi sao có thể không biết xấu hổ mà đi họp lớp đây.

Cô ta thấy tôi không nói gì, tiếp tục hỏi “Cô tới đây làm gì?”

Cô ta hỏi thế tôi liền tìm được cơ hội để khoe khoang.

Tôi giả vờ đưa ánh mắt nhìn xung quanh, tùy ý nói “Tôi đến đi làm, quả thật công ty cũng không chỉ nhận những người học thiết kế như cô, nhân viên công ty nhiều như thế, dù sao cũng phải mời một người học nhân loại học như tôi a...”

Hoàng sóng thần hừ một tiếng, liếc tôi “Vậy cô đến bộ phận nào làm? Không phải bộ phận vệ sinh chứ?”

“Hừ...” Nếu không phải ở đây tương đối nhiều người, tôi nhất định sẽ ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, thế nhưng tôi chỉ âm thầm đắc ý. “Tôi được Lã quản lý ở bộ phận quảng cáo tuyển vào, trực tiếp phục vụ trên tầng cao.”

“Lã quản lý?” Hoàng sóng thần nhú mày, sau một lát kinh hô “Không lẽ cô chính là người thay thế Chu Tiểu Bạch?”

Tôi cảm thấy Hoàng sóng thần đúng là không hổ danh nhân tài, cái này cũng có thể đoán được “Đúng vậy. Không lẽ cô ấy rất nổi tiếng? Cô ấy là ai, nữ chủ tịch? Cháu gái chủ tịch? Cháu gái gọi chủ tịch là ông cố?”

Hoàng sóng thần không đáp lời, chỉ nhìn tôi từ đầu đến chân, sau đó lộ ra một chút biểu hiện cân nhắc, sau đi đi thẳng vào thang máy, tôi cũng đi theo.

Cho đến ngày nào tôi nhìn thấy một đám chó hoang đang bới xương lẫn lộn trên đất, một khắc này tôi hiểu được biểu hiện kia của Hoàng sóng thần muốn nói gì... Vật hợp theo loài.

Hana: Ha ha ha ... vật hợp theo loài... *bật ngón cái*

2. Chương 03-04

Chương 3

Thang máy dừng, tôi cùng Hoàng sóng thần đồng thời rời khỏi, cô ta duỗi tay chỉ về một gian phòng nói “Đó là phòng Lã quản lý.” Sau đó chỉ sang bên cạnh “Đó là phòng tôi.”

Tôi hô lên “A, Hoàng sóng thần, cô cũng là quản lý.”

“Chẳng lẽ giống cô?” Cô ta hỏi ngược lại.

“Đúng vậy đúng vậy...” cô gái tốt sẽ không ganh ghét, tôi bước chân về phía Lã quản lý, yết hầu khô khốc, tay cũng cảm thấy ngứa ngáy.

Cửa phòng quản lý có một tấm gương lớn, tôi nhìn thấy bộ dạng mình vì lo lắng mà trở nên dữ tợn, đây chính là nhan kính trong truyền thuyết sao, công ty đúng là rất lớn, nhân viên dùng nhan kính là điều tất yếu, tôi nhanh chóng bày ra nụ cười, không được, quá ngu ngốc, cô động một chút, có hương vị của ngọc bích, không nhiều lắm... hay là an tĩnh? Hoặc là tinh anh?

Tôi nghiêm chỉnh nghiêm cứu xem bản thân nên biểu hiện bộ dạng gì khi gặp người đó, bên trong truyền đến một tiếng “Vào đi.”

Chẳng lẽ tôi tạo ra tiếng động sao? Tôi giật mình đẩy cửa đi vào, người bên trong đang cúi đầu xem gì đó, tôi nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn trần nhà nói lắp bắp “Tôi... tôi là người được Chu tiểu thư giới thiệu...”

“Tôi biết.” Người nọ trả lời “Cánh cửa là thủy tinh.”

“Gì?” Tôi quay đầu quan sát, được, tốt nhất là nên trực tiếp chạy ra sông nhảy xuống thì hơn. Cánh cửa kia bên ngoài là gương nhưng bên trong chính là thủy tinh, bộ dạng của tôi trước cái gương kia ...

Không sao, không sao, tôi tự trấn an mình, cuộc sống nhiều trắc trở, Tiểu Kê tôi rất kiên cường. Tôi bình tĩnh nói tiếp “Tôi là Lục Tiểu Kê, hai mươi sáu tuổi, tốt nghiệp đại học S, khoa bảo vệ môi trường và tài nguyên nhân loại...”

“A...” Người nọ cúi đầu đáp. “Học đại học, có điều chuyên ngành hơi...” Anh ta suy tư “Vậy trước hết cô dùng tầng lầu này làm môi trường công tác a.”

“Môi trường?” Khoé miệng tôi khẽ cong lên.

“Đại khái là...” Anh ta duỗi chân ra, khẽ gẩy một mảnh giấy trên mặt đất, “Cái này.”

Tôi giận, thật sự muốn bà đây thành nhân viên vệ sinh sao. Quả thật hiện tại nếu có thể tìm được một công việc dọn vệ sinh tôi cũng không ngại, vấn đề là Hoàng Sóng Thần kia, hơn nữa... Vừa nghĩ đến khuôn mặt tươi cười của cô ta, toàn thân tôi rung mình một cái “Quản lý, cái này...”

Người kia ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn tôi, giọng nói cực kỳ dịu dàng “Cô có thể làm, hôm đó cô lau xe đặc biệt sạch bóng, quả nhiên là người có học hành chuyên nghiệp.”

Nếu nói ngày đó tôi nôn toàn nước, vậy ngày hôm nay cái tôi muốn nôn chính là máu. Hộc máu.

“Tôi..” Tôi rất muốn như những vị anh hùng cách mạng, phóng khoáng hỏi, tôi không làm.

Thế nhưng anh hùng cách mạng nếu không hi sinh, thì cũng ăn chung nồi với những người khác, tôi thì không thể, đầu tiên là không chết được, thứ hai là không có tổ chức.

Tôi chỉ đành hèn mọn bỉ ổi mỉm cười nói “Cảm ơn quản lý đã sắp xếp công việc.”

Lã Vọng Thú vẫn cười dịu dàng như thế “Làm tốt a..”

Được rồi, kỳ thật ngoài trừ mặt co quắp và bộ dạng ngu ngơ lang, hay có người thích suốt ngày cười tươi, vẫn là một nụ cười dối trá.

Tôi lùi dần về phía sau, lại ma xui quỷ khiến thế nào dừng bước “Lã quản lý, vì sao không hỏi lý do tôi quen Chu Tiểu Bạch?” Hỏi vấn đề này mục đích rất đơn giản, một là muốn xác định hình tượng hèn mọn bỉ ổi của tôi đã bị anh lãng quên, hai là kéo ra ô dù để cho anh ta nể mặt Tiểu Bạch mà cho tôi một công việc tốt hơn.

Anh ta nhìn tôi, nhìn tôi từ trên xuống dưới, cười nói “Tôi nhớ cô... quần đùi hoa...”

Tôi , rất .

Anh ta nhướn mày, cười sáng lạn “Không phải sao? Không mặc quần thể sao?”

Tôi tiếp tục , được lắm, Tiểu Kê, nhìn cho kỹ vào, đây là cái người mà vì hấn mày đã phải ăn sốt cà chua suốt một tuần, trời ạ.. Để cho tôi đến thế giới khác đi.

Chính là ông trời không thương tôi, vì vậy tôi cười nói “Quản lý thật khiến người ta có cảm giác hóm hỉnh, tên Nhật Bản thật tốt đi...”

Sau đó tôi hiểu được một điều, bầu trời sẽ không tự nhiên rơi xuống một cái bánh, mà có thật sự rơi bánh xuống cũng không phải bình thường, mà chính là nện vào tôi, nện đến khi mặt mũi tôi bầm dập a.

Trở về nhà tôi liền bưng bát xuống tầng dưới liêu mạng ăn cơm cùng hủ nữ, tôi vừa ăn vừa mắng cái tên đàn ông giả nhân giả nghĩa kia. “Thật tiếc cho cái bộ dạng ôn nhu kia của anh ta, thì ra chính là người đàn ông độc miệng.”

Tiểu Bạch nói “Tôi cảm thấy được Tiểu Thụ rất tốt, giống như một người anh vậy.”

Anh... Tôi xiên một miếng sủi cảo, “Không lẽ anh ta đối tốt với tất cả mọi người, trừ tôi sao?” Đây là tình huống gì, tình tiết khuôn sáo chuyện xưa, mắc cỡ sao... chúa ơi. Quên đi.

Chu Tiểu Bạch nói theo “Tôi hình như cũng có nghe tiểu Thụ nói, đối với con gái anh ta phân làm hai loại, một là đáng yêu như em gái, loại còn lại chính là kẻ hèn mọn bỉ ổi khiến người ta chán ghét.”

Mà tôi chính là hồng tâm, Tiểu Kê hèn mọn bỉ ổi.

Nói đến chủ đề này, Chu Tiểu Bạch hỏi tôi “Tiểu Kê à, sao cô lại thích những anh chàng điềm đạm ôn nhu?”

“À...” Nói đến đề tài này tôi lại nhớ đến anh ta .. Người con trai đầu tiên tôi gặp. “Đó là khi tôi học tiểu học năm bốn, một đêm giao thừa, tôi cùng chị hàng xóm đi đốt pháo hoa, chị kia muốn đi đến cửa hàng mua diêm, tôi đứng ở đầu ngõ đợi chị. Khi đó trời đã tối, chung quanh đen tối, tôi không biết từ đâu có mấy người đàn ông trung niên hèn mọn bỉ ổi, vậy cô bé là tôi ở góc tường, bọn họ đang ở góc tường... tại đó...” Giọng của tôi có chút nghẹn ngào, tuy thời gian trôi qua đã lâu, nhưng nhớ lại tình cảnh lúc đó, tôi vẫn không tự chủ được mà run rẩy.

Tiểu Bạch thấy thế nắm chặt tay tôi, nhẹ giọng an ủi “Gà... đừng sợ, tôi ở đây.”

Tôi nhìn cô, lắc đầu nói tôi không sao, sau đó hít sâu một hơi, nói tiếp “Tiếng la của tôi bị tiếng pháo hoa lấn át, bọn họ nói đuổi nhau... bọn họ... cướp của tôi, của tôi...”

“Tiểu Kê...” Tiểu Bạch ôm lấy tôi.

Tôi khó khăn phun ra mấy chữ “... mười đồng tiền tiêu vặt tôi mới được cho.”

Tiểu Bạch cứng đờ, khoé miệng khê nhếch, thả tôi ra “Cái này có quan hệ gì với người đàn ông điếm đàng dụ dàng?”

Tôi nói tiếp “Lúc tôi ngồi xổm ở góc tường, nhìn pháo hoa trong tay người khác bay đầy trời, tôi lại không có cơ hội đó, tôi... Không có tiền. Tôi cứ như vậy ngồi, nhìn, yên lặng ngưỡng mộ. Khuôn mặt cô đơn trong màn pháo hoa thấp thoáng rơi, u buồn.”

“Thế nhưng, đúng lúc tôi cùng đường, mất hết can đảm, một cậu bé cưỡi ngựa tre đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi. Anh hạ bao vải trên vai xuống, dưới ánh sáng của pháo hoa trên trời, tôi có thể trông thấy, bên trong chính là ống phóng rốc-két, phóng pháo lên trời, lên tận sao, có đủ loại, tôi không thể biết hết tên. Tôi giật mình, chỉ thấy anh ra cười dụ dàng với tôi và nói “Chúng ta cùng đốt nhé.”“

“Tôi biết rõ tôi không có tiền, tôi cũng rất muốn chơi cùng anh, thế nhưng mẹ tôi đã từng nói, con gái không thể tùy tiện đi cùng người khác, nhất là với con trai.”

“Bối vậy tôi không nói gì, tôi nhìn anh, có chút giằng co.”

“Anh kẹp ngựa tre vào háng, nắm tay tôi nói “Đi, chúng ta qua bên kia...””

“Bàn tay thuần khiết nhỏ bé của tôi bị anh ta nắm, đưa đến một mảng đất rộng, rút ra một cây pháo, tôi biết nó, đó là loại mà tôi không nỡ mua, anh ta đưa cho tôi, sau đó cười và nói với tôi...”

“Nói gì?” Tiểu Bạch hỏi.

Tôi nuốt nước miếng có chút xấu hổ “Tôi quên rồi..”

“Cái này có quan hệ với người đàn ông điếm đàng dụ dàng sao?”

“Sao lại không có, chỉ là trẻ con thôi nhưng anh ta đã cười rất dụ dàng, gì nhỉ... à, nhu tình như nước a.”

“Cho nên?”

“Cho nên, lang kỵ trúc mã lai, nhiều sàng lộng thanh mai...” {Hana: Câu này giống kiểu thanh mai trúc mã đó. Câu “Thanh mai trúc mã” lấy lời và ý từ bài Trường Can hành của Lý Bạch (701 – 762) đời Đường. Đây là một thiên diễm tình mini bằng thơ ngũ ngôn dài 30 câu. Thuở nhỏ, cùng ngụ xóm Trường Can, chàng và nàng thường nô đùa bên nhau một cách vô tư. Năm mười bốn tuổi, nàng về làm vợ chàng, lúc nào cũng e thẹn, nghìn lần gọi cũng không một lần dám quay đầu lại. Năm mười lăm tuổi mới bắt đầu dám đưa mắt nhìn nhau mà hứa suốt đời gắn bó với nhau. Chàng nguyện sẽ làm như gã Vệ Sinh, thà để cho nước thủy triều dâng ngập ở chân cầu (là nơi hẹn hò) chứ nhất định không rời nếu nàng chưa đến. Nàng thề sẽ làm hòn vọng phu chờ cho đến khi chàng trở về, nếu một mai chàng phải ra đi. Năm nàng mười sáu thì chàng phải đi xa thật. Nàng trông chờ mỗi mòn, nhìn ra trước cửa thì dấu chân chàng rêu đã in đầy. Tháng tám, nàng nhìn bướm vàng bay từng đôi mà sinh lòng thương cảm, làm cho đáng người tiêu tụy. Nàng mong chàng gửi thư cho biết khi nào trở về để nàng đi đón, dù có xa bảy trăm dặm đường đến Trường Phong Sa cũng không nản lòng. Bài thơ bắt đầu bằng bốn câu: Thiếp phát sơ phú ngạch, chiết hoa môn tiền kịch, Lang kỵ trúc mã lai, Nhiều sàng lộng thanh mai – Em tóc vừa xoa trán, Ngắt hoa chơi trước nhà. Chàng vờ cưỡi ngựa đến, Đuổi nhau quanh ghé ngồi.}

Ngày đi làm chính thức đầu tiên, trong dự liệu của tôi, tôi đón nhận sự cười nhạo của Hoàng sổng thần “Thật không hổ là sinh viên khoa môi trường, so với mấy bác gái đúng là có điểm chuyên nghiệp hơn.”

Quả thật ngoại trừ ngẫu nhiên tiếp nhận lời nói của Hoàng sổng thần, phần công tác này rất được. Đầu tiên, tôi là nhân viên vệ sinh cao cấp hơn nhân viên cọ toilet, tôi còn phụ trách việc tưới cây tía cảnh, kiểm tra rèm cửa, làm sao tiết kiệm điện năng cho công ty, hơn nữa lương không hề thấp, đây cũng là lý do khiến tôi nghi ngờ, không lẽ công ty KL muốn biến mình thành công ty nằm sao? Ngay cả người làm vệ sinh cũng

chọn nhân tài là tôi? Tiền lương cũng cao hơn so với những công ty khác, nếu chỉ bởi hủ nữ kia, tôi đây ngoài việc cúng bái cô ấy thì không nói được gì nữa.

Không lẽ.... Tôi nghĩ đến lời Lã Vọng Thú nói “Cô lau xe đúng là đặc biệt sáng bóng.”

Tôi đột nhiên cảm thấy quyết định của anh ta là chủ đạo.

Chương 4

Từ ngày phải lau xe đó, tôi phát hiện ra Lã Vọng Thú này mười phần là kẻ giả nhân giả nghĩa, thế nhưng điều làm tôi hoảng sợ chính là, sự giả nhân giả nghĩa này của anh ta chỉ mình tôi hiểu rõ.

Đây chính là người được trời giáng xuống trong truyền thuyết hay sao? Muốn chính tôi vì nghĩ diệt thân, hi sinh đi vạch trần sự giả nhân giả nghĩa của anh ta sao.

Thế nhưng tôi chỉ nhớ kỹ nhiệm vụ cao cả này, mà quên đi việc đầu tiên là phải rút gân anh ta, lột da anh ta...

Cơ thể hện mọn bĩ ỉu nhỏ bé của tôi có khi nào đợi được đến khi người nào đó bị vạch trần hay không?

“Lục tiểu thư.” Lã Vọng thú nhẹ nhàng mở cửa, ưu nhã cười “Tôi làm đồ trà ra sàn, thật không cố ý, lại làm phiền đến cô rồi.”

Nhìn một cái, đúng là sự dịu dàng giả tạo.

Nhìn đi nhìn lại những nhân viên nữ xung quanh “A, Lã quản lý, anh không bị bỏng chứ.” “Có muốn nghỉ một chút hay không?” “Tôi có cao bạc hà a.”

Lã Vọng Thú mỉm cười nói “Không việc gì, chỉ là muốn phiền Lục tiểu thư lau dọn một chút a.”

Tôi giận dữ mang cây lau đi vào, cửa vừa đóng, Lã Vọng Thú ngồi lại trên ghế “Lau sạch một chút, quần đùi hoa.”

“Tôi không phải tên là quần đùi hoa.” Bà đây giận nhá, cứ không có ai, cái người kia lại gọi tôi là quần đùi hoa.

Lã Vọng Thú ngẩng đầu chớp mắt, “Tôi có nói là tên đó của cô sao?”

“..” Được lắm, nếu như ngày nào đó anh đối với Hoàng sóng thần gọi một tiếng đại đầu sỏ, đến khi đó tôi mới tin là anh ta không phải đang gọi tôi.

Anh ta cười dịu dàng nhìn tôi “Không lẽ Lục tiểu thư hiện tại thật sự mặc quần đùi hoa sao?”

“..” Được, đồ ác độc, trời ơi... Xin cho con một chút năng lực nhẫn nại đi a.

Đợi tôi lau xong, kéo cửa ra ngoài, một giọng nói đầy tính cảm kích len theo khe cửa truyền vào bên trong tai tôi “Lục tiểu thư, thật sự là cảm ơn cô.”

Vừa vặn Hoàng sóng thần từ phòng bên cạnh đi qua, dò xét nhìn mặt Lã Vọng Thú, “Cái này không phải công việc của cô ấy sao? Lã quản lý sao phải khách khí thế.”

Vì tiền lương, vì tiền lương, tôi cắn răng niệm chú với bản thân, cười mang cây lau nhà đi ra.

Qua vài ngày tôi cuối cùng có thể nghiệm ra chân lý từ lời của Tiểu Bạch, người này quả thật chia con gái thành hai loại, em gái đáng yêu và hèn mọn bĩ ỉu đáng ghét, mà tôi không may rơi trúng loại sau.

Mà nữ nhân viên trong công ty này trong mắt Lã Vọng Thú đều thuộc dạng thứ nhất, dịu dàng chăm sóc, thành công trở thành bạch mã hoàng tử của tất cả nhân viên nữ trẻ trong công ty KL này, hoặc có thể coi là một người anh lớn.

Giống như khi tôi đứng cạnh thùng rác của công ty, nhìn hàng chữ đáng ghét trên tường, tôi nhớ lại lúc trước, trên đó viết “Thiên cổ tuyệt đối... Mạc Sầu nữ Mạc Sầu tại Mạc Sầu ven hồ.” {Hana: chả hiểu gì}

Tôi cân nhắc đây chính là thùng rác văn học trong truyền thuyết, cúng bái a... Có điều văn thơ này nên đối thể nào đây, tôi nhin không được lại tiếp tục suy nghĩ tìm đáp án, đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng còi xe, tôi nghiêng đầu nhìn, đi ra khỏi gara là chiếc xe quen thuộc, Lã Vọng Thú đang từ từ đi ra, khom

người nhìn chữ trên tường bên cạnh thùng rác, cười một chút “Ồ, gà hèn mọn bỏ ổi gà hèn mọn bỏ ổi tại hèn mọn bỏ ổi bên tường.”

Sai đó tôi nhìn xe anh ta từ từ đi ra, nhìn lại cái “Thiên cổ tuyệt đối”, cùng với những uế vật chung quanh, vô cùng đáng ghét.

Nhìn rách chán rồi lại muốn nhìn con gián, muốn hay không phối hợp chút a?

“Duyên phận a...” Tôi cảm thán một câu.

“Mau mau... mang... đi...” Hoàng sóng thần mở lớn miệng thở phì phò, con gián này ba phút trước xuất hiện tại góc phòng làm việc, chính xác mà nói, là góc váy của Hoàng sóng thần, do đó dẫn đến một tiếng thét chói tai.

Tôi nhìn thấy cup F của cô ta phập phồng, lại nhìn xuống bên dưới, cũng phập phồng, nhìn ngực cô ta phập phồng khiến cái mặt sưng lên, vì thế tôi xung phong nhận việc, đẩy cửa đi vào, “Tới đây.”

Tôi đi đến, vấn đề này tôi có thể giải quyết hay không?

Hoàng sóng thần nói với tôi, “Lục Tiểu Kê, chúng ta đều là chị em đồng nghiệp tốt a...”

Tôi ban đầu muốn để cô ta và con gián nhỏ bồi dưỡng chút tình cảm, nghe xong lời cô ta nói, tôi ngẩng đầu, tôi bực mình a, bởi vì tôi lại không nhìn thấy mặt cô ta.

Chị em đồng nghiệp tốt.. Tôi bỗng nhớ đến thời đại học bị thảm của mình, khoa môi trường và nhân loại học của tôi rất ít được chú ý, thêm nữa đại học S vốn không để ý đến khoa không tiềm năng, cái hệ này lập ra chỉ là để nhiều khoa, chỉ rải rác vài người, còn một nửa là đã chuyển khoa khác, nếu không thì cũng vừa học vừa làm, cuối cùng người chăm chỉ học chỉ có mình tôi, sau đó vì tiết kiệm tài nguyên, tất cả các môn của chúng tôi đều được xếp học chung với khoa kinh tế, mà tôi từ đó bắt đầu chịu đủ thứ đả kích từ Hoàng sóng thần, cho đến tận giờ, tôi còn muốn ngồi xổm trước mặt cô ta, dùng tay bắt gián a.

“Hoàng sóng...” Tôi thử nói một câu “Nếu không tôi phun thuốc diệt côn trùng a?”

“Cô phun thì váy của tôi làm thế nào?” Hoàng sóng thần kêu lên.

Tôi giận a, quần áo của cô ta ngay cả thuốc diệt côn trùng cũng không thể phun, không lẽ muốn tôi dùng tay không bắt sống nó sao? Tôi nâng cằm lên căm tức nhìn ngực Hoàng sóng thần, vươn tay niết xuống dưới, Hoàng sóng thần cuống lên “Lục Tiểu Kê, váy của tôi.”

Tôi vươn tay nói “Không có cách nào khác, tôi đã xua cả nửa ngày nó cũng không chịu đi.”

Lúc tôi rửa tay xong, đi ra khỏi phòng vệ sinh vừa hay gặp Lã Vọng Thú đi qua, anh ta nhướn mày, “Không tệ lắm, nghe nói cô mới biểu diễn màn tuyệt kỹ bắt gián?”

“..” Được lắm, là ai tuyên truyền?

Lã Vọng Thú không nói tiếp đề tài này, nhưng tôi có thể nhìn ra trong mắt anh ra có một loại cười gian, cười gian cũng không phải mấu chốt, quan trọng ở đây là tôi có thể nhìn ra. Anh ta cố tình thể hiện ra.

“Đi vào phòng làm việc của tôi lau sàn.” Anh ta ném lại những lời này rồi đi thẳng về phía trước.

Tôi mang theo chổi lau đi theo sau, vào văn phòng, anh ra không nói gì, chỉ ngồi ghế nhìn cái gì đó, tôi cũng chẳng muốn nhìn anh ta, chỉ muốn thật nhanh làm xong việc, sớm được giải phóng, chết sớm siêu sinh sớm.

Dù có thả lỏng hết cỡ tôi vẫn thấy được một loại ánh mắt hèn mọn bắn về phía sau đầu tôi, tôi quay đầu lại nhìn, lại thấy lông mày của anh ta co lại “Lã quản lý, có chuyện gì sao?”

Anh ta nhếch miệng “Sao cô lại ngoáy mũi thế hả?”

“Gi?” Tôi sững người, tôi quả thật đang cầm chổi lau nhà, một tay ngoáy mũi, cái mũi ngứa ngứa, không lẽ lấy cây lau nhà ngoáy sao? “Cái này có chuyện gì sao?”

Anh ta lộ ra vẻ mặt chán ghét “Sao có thể trực tiếp dùng tay như thế?”

Tôi cố gắng tiêu hoá những lời này, máu chốt chính là từ dùng tay, chắc là thế đi, vì vậy tôi nói “Nếu không... Lã quản lý cho tôi mượn tay của anh ngoáy đi?”

Lã Vọng Thú

Một giây này, tôi cảm động, nước mắt của tôi ở trong vành mắt lưu chuyển, tôi cuối cùng cũng chờ được đến thời khắc này, chờ được chứng kiến thời khắc lịch sử này.. Lã Vọng Thú giờ này đang

Sau nhiều lần giao chiến, Tiểu Kê tôi cuối cùng cũng phát hiện, muốn đối phó anh ta thì phải càng thêm đáng ghét, càng thêm hèn mọn, càng thêm bỉ ổi, càng thêm biến thái.

Sự kiện ngoáy mũi khiến tôi dành chiến thắng với Lã Vọng Thú, Lục Tiểu Kê tôi lần đầu giao chiến thắng lời, điều này giúp tôi có được tinh thần vững chắc cho những lần phản kích tiếp theo.

Buổi tối tôi hưng phấn nói cho hủ nữ biết thắng lợi của tôi, Chu Tiểu Bạch hít một hơi nói “Ai, cuộc sống khó tránh khỏi vận mệnh làm thụ, thế nhưng cũng phải có khí chất của nữ vương a.”

Những lời này khiến tôi suy nghĩ thật lâu, cảm thấy rất có triết lý, sinh ra đã không thoát khỏi vận mệnh hèn mọn bỉ ổi, vậy cũng cần phải bảo vệ địa vị hèn mọn bỉ ổi đến cùng a.

3. Chương 05-06

Chương 5

Từ khi có được một mục tiêu, ta cố gắng nâng cao cấp bậc đáng khinh của mình đối đầu với người đàn ông phúc hắc Lã Vọng Thú này.

Hết giờ làm hôm nay, ta thu dọn xong thật tốt đi chậm chậm từng bước một ở phía sau người khác, vừa mới chạy ra cửa thì gặp một viên chức tên là Tiểu Lý khóc lóc chạy đến, “A.....”

Nàng thét chói tai chạy đến trước mặt ta, “Tiểu Kê à, thật khủng khiếp a!”

“Làm sao vậy?” Khủng khiếp thì khủng khiếp, chạy đến trước mặt gọi tên ta làm cái gì.

“Ở chỗ đó có một đại thúc (chú) thô tục, hần..... hần cởi quần.....” Tiểu Lý chỉ vào một cái ngõ nhỏ phía sau công ty nói.

“A?” Có người dám khiêu chiến vị trí đáng khinh với ta sao? Ta một tay đẩy Tiểu Lý ra, khí phách vỗ ngực mà nói, “Ta đi thử xem!”

“Tiểu Kê a.... Rất ghê tởm, hay đi nói cho bảo vệ đi!” Tiểu Lý lôi kéo ta nói.

“Bảo vệ còn không bằng ta đâu!” Ta khí phách hào hùng nói, “không có đáng khinh nhất, chỉ có càng thêm đáng khinh, chỉ cần người so với hần đáng khinh, người sẽ thắng!”

Ta đi tới phía trước, chỉ thấy trong ngõ nhỏ nhỏ đằng sau cây đại thụ nhảy ra một đại thúc đáng khinh nụ cười dâm dăng, đem cái quần kéo xuống, mong đợi ta hét một tiếng chói mà rời đi, ta khề cần môi tiếp tục đi nhanh về phía trước, đến gần về sau, khinh thường mà nhìn thoáng qua, “Xì Cây tầm nhỏ mà cũng giả bộ như là cây bông hả?!” (Cây bông: quả to như quả đào, khi chín thì nứt sọt bông ra.)

Sau đó, ta hèn mọn mà co giò chạy.....

Ta nhẹ nhàng thở một hơi, tóc thì lộn xộn, một núi không thể chứa hai kẻ đáng khinh, đại thúc, người đối địa bàn khác đi.

“Haha.....” Ta đang cảm thán bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười từ đằng sau, quay đầu nhìn lại là Lã Vọng Thú, “Lã quản lý được a.....”

“Ta đi ra ngoài thì nghe được Tiểu Lý nói người chạy đến đây?” Biểu tình trên mặt hần rất kỳ quái, dường như là kính nể, nhưng chen lẫn trong kính nể là khinh thường, trong khinh thường lại có thán phục, cái biểu

tình này ta đọc vẫn không hiểu, cho đến khi rất lâu về sau, ta đánh răng nhớ lại hành động vĩ đại của mình, trong gương cũng phản chiếu ra vẻ mặt kỳ quái của ta như vậy. “Người thật đúng là..... Thật sự là.....” Hấn nói cả nửa ngày cũng tìm không ra một từ hình dung ta, cuối cùng dứt khoát không nói.

“Đây là một việc ngoài ý muốn.” Ta giải thích nói, chung quy không thể nói được đây là ta cố ý đến khiêu chiến đại thúc đáng khinh được.

“Ta tin tưởng.” Lã Vọng Thú cười nói, giờ phút này hấn điệu dáng giống như lần đầu tiên mới gặp, sau đó hấn tiếp tục nói. “Ta tin tưởng rằng là người cố ý.”

Ta phát hiện mỗi một lần ta giao chiến cùng Lã Vọng Thú, Ta sẽ lại gặp một chuyện xui xẻo.

Đầu tiên là bị sa thải, hôm nay là quên bản thảo.

Nói về chuyện mấy ngày trước khi ta chinh phục đại thúc đáng khinh, biên tập viên nói cho ta biết bản thảo đã qua xem xét lần thứ nhất, sau khi chinh phục đại thúc đáng khinh mấy ngày, cũng chính là ngày hôm nay, ta và biên tập viên sẽ xem xét lần thứ hai, bắt đầu bàn về công việc xuất bản.

Nội dung sách không thành vấn đề, vấn đề là ở bên trên, hơn nữa vấn đề còn rất lớn

Vấn đề thứ nhất là về bút danh, thứ hai là tên sách.

Vì thế ta và biên tập viên bắt đầu tranh luận trong điện thoại.

Biên tập viên nói, “Cái bút danh này của người phải thay đổi, con gà đáng khinh? Xuất bản với cái bút danh này rất.....”

“Con gà đáng khinh” thì làm sao, đây là tính cách cộng với tên thật của ta, xuất bản không phải dùng tên thật của ta thì dùng cái gì? Ta trả lời, “Không thay đổi.”

Biên tập viên kiên nhẫn hướng dẫn, “Nếu người cố chấp như vậy, nhà xuất bản không muốn xuất bản nữa thì làm sao bây giờ?”

Không xuất bản? Chẳng lẽ giấc mơ của Tiểu Kê ta lại bị hủy hoại bởi tên ta? Không! Ta không thể sửa, nếu xuất bản đổi tên thì cũng phải còn tên ta chứ, ta thỏa hiệp một chút, “Nếu không thì đem đáng khinh bỏ đi? Gọi Tiểu Kê đi?”

Biên tập viên nói, “Thật ra đáng khinh không phải là vấn đề, vấn đề chính là gọi Kê này, Kê kia..... Có chút khó coi.” (Kê: con gà)

Ta: “Người kỳ thị ta...”

Biên tập viên vội vàng giải thích, “Không phải ta kỳ thị người, mà là ta đang cùng người thương lượng.”

Ta suy nghĩ một chút, Kê không được vậy sửa đi một chút, “Nếu không thì..... Gọi ta là con chim nhỏ là được rồi.”

Biên tập viên trầm mặc.....

“Thế nào? Vậy cũng được nhé.” Ta như vậy đã là nhượng bộ quá rồi.

Biên tập viên lệ rơi đầy mặt, “Năm nay không phải là năm gà, người cứ phải dắt theo một con gà làm gì!”

Ta vừa nghe xong nổi giận, “Không thay đổi! Đây là tên a. Chướng mắt cái gì hả!”

Biên tập viên kia cũng giận, “Người còn nghĩ muốn xuất bản nữa không hử?”

Uy hiệp ta à! “Hừ! Không ra thì không ra! Tiểu Kê ta thà làm ngọc vỡ, chứ không làm ngói lành! Ta cùng cái tên của ta cùng sống chết!” Ta gào thét duỗi ba ngón tay ra chỉ lên trời,..... Đang lập lời thề, bỗng nhiên sập một tiếng, đèn trong phòng đang sáng trưng bỗng một mảnh đen kịt, biên tập viên ở đầu bên kia điện thoại cũng dập máy.

Chẳng lẽ là ta nói quá kịch liệt? Ngay cả điện cũng đứt cầu dao? Ta gác điện thoại xuống, mở cửa phòng, còn chuẩn bị lấy điện thoại ra soi một chút, kết quả một ánh sáng đèn pin chiếu về phía trước mặt ta, theo

bản năng ta lấy tay che mặt, sau đó ta nghe thấy cái bà chủ nhà đang trong thời kì mãn kinh nói, “Mau nộp tiền thuê nhà, ta ngắt điện và nước của người, nếu nộp thì cho người dùng tiếp.....”

“Được rồi.....” Tiểu Kê ta vô cùng quần bách phải đoạn tuyệt điện và nước.

Cầm điện thoại chiếu sáng, khi cầm điện thoại quay về sạc điện, ta xúc động, khỏi phải nói sạc điện thoại điện là rất cần thiết!

Ta rút điện thoại ra gọi, ở đầu bên kia truyền đến thanh âm, biên tập nói, “Ta là XX.....”

“Ta là Lục Tiểu Kê.” Ta nhỏ giọng nói, cảm thấy bản thân mình như không đủ sức lực.

“Không xuất bản thì còn gọi điện thoại cho ra làm gì chứ?” Biên tập viên không tức giận nói.

Ta khóc, “Ngài xem cho ta cái bút danh gì a?”

Biên tập viên nói, “Sớm nói không phải tốt sao! Gần đây nhà xuất bản chúng ta muốn đánh vào thị trường tuổi thanh xuân của các cô gái trẻ, người phải lựa theo thị trường đó!”

Ta, vô thức nghĩ đến thế giới đầy màu sắc rực rỡ (cô gái x ngôi sao), cả người cứng đờ.

Biên tập viên tiếp tục nói, “Cái kia thì người tham khảo trong sách đi, không thể nói là “Cuộc sống ở chung cùng XX.”

“Vậy cái kia phải gọi là gì?” Ta rùng mình hỏi.

“Ừm...!” Biên tập nghĩ một lúc, phải gọi là “Ngày tán gẫu XX cùng Camille.”

Ta rơi lệ đầy mặt, “Biên tập.... cái gọi là tán gẫu cùng Camille là có ý gì?”

Biên tập ở đầu bên kia nói, “Ta cũng không biết, gần đây giới trẻ thích đọc mấy loại sách như vậy, gần đây kinh tế trì trệ, ít người mua sách, đối tượng mua sách chủ yếu là các thiếu nữ trẻ tuổi, còn tên của người, khẳng định là không dùng được, đáng khinh cũng không thể, phải là cái gì thật ngọt ngào, cái gì phải thật mượt mà, cái gì phải thật mỹ miều mới được.”

Ta tò mò nói, “Vậy nhưng sẽ không đúng với nội dung bên trong thì sao.”

“Sợ cái gì!” Biên tập viên nói “Khẩu hiệu của chúng ta là, không sợ phải bồi thường chỉ sợ không có người chịu mua!”

“Vậy ta đây thành cái gì?” Ta không nghĩ sẽ hỏi, nhưng thật không thể trốn tránh được.

Biên tập viên nói “Dâu tây Britney.”

Thượng đế à, đi ra đây xem Như Lai đi!

Ta là thanh niên hai mươi sáu tuổi chưa lập gia đình có một cái bút danh vô cùng lộng lẫy – Dâu tây Britney.

Không lâu sau bắt đầu ký hợp đồng, nhà xuất bản chỉ cho ta một cây bút cùng một tháng lương tạm gọi là tiền nhuận bút, chờ sau khi sách phát hành mới giao nốt phần còn lại.

Sau khi đóng tiền thuê nhà, tiền điện nước thì số dư còn lại không đáng là bao nhiêu.

Thế nhưng ta ngoài dựa vào chính mình còn có thể dựa vào ai đây? Lúc trước một khi đã rời đi nhất định sẽ không quay đầu lại. Mà ta dù có tiếp tục sống khó khăn, đáng khinh cũng quyết không quay đầu lại.

Hôm nay công việc không phải không có, chỉ là tạm thời chưa tìm được mà thôi.

Tiền bản thảo trước mắt không phải không có, mà chỉ là tạm thời còn chưa có lấy hết thôi.

Chương 6

Ta nghe qua một câu nói, tiểu nhân hưng phấn, tất có họa.

Hôm nay xem ra những lời này có thể áp dụng cho Lục Tiểu Kê ta.

Nhưng cái khiến ta nghĩ không ra chính là, ta không hề hưng phấn a, ta chỉ là nói nhiều một chút, sao có thể khiến họa tìm đến đây!

Buổi sáng trong toilet, đồng nghiệp Tiểu Lí đi tới, thuận miệng nói một câu “Ai.... Ta chắc phải đến hiệu sách một chuyến.”

Ta trả lời “Người muốn mua sách gì a?”

“Ta trên mạng đang theo dõi một bộ tiểu thuyết, viết XX, gần đây đã xuất bản, ta muốn đi mua để xem kết thúc a.” Tiểu Lí vào WC nói.

“XX a...” ta tiếp một câu, không phải trang web ta biết chứ “Ta có biết không, sách của ta cũng mới xuất bản đây!”

Chỉ một câu như vậy, chỉ một câu như vậy a!

Tiểu lí ở trong văn phòng thét lên “Sách của Tiểu Kê đã xuất bản! Trong số chúng ta có tiểu thuyết gia nha!”

Lời này còn chưa dứt, toàn bộ văn phòng một trận nhốn nháo, bình thường có quen hay không đều không quan trọng, giờ đây thật náo nhiệt.

“Kia nên mời cơm khách nha!”

“Không thể tưởng tượng tổ trưởng tổ bảo vệ của chúng ta lại có tài như vậy a!”

Không sai, Lã Vọng Thú kia cấp cho ta một cái chức vị vô cùng xa hoa, tổ trưởng tổ bảo vệ, nhưng cũng chỉ là chức vụ bé tí kém cỏi, bởi tổ trưởng hay tổ viên cũng đều là ta.

Mà mấy người này căn bản cũng chẳng quan tâm ta viết gì, mục đích của họ đơn giản là – có cơm ăn!

Lẽ nào cứ có tiền nhuận bút là phải mời khách sao, mà có mời cũng không phải mời bọn họ, hướng chỉ nhuận bút giờ đã không còn mấy đồng, một vài người thôi cũng không đủ để họ no bụng ấy chứ.

Tiểu Lí nói “Chúng ta cũng đừng khiến Tiểu Kê mất bông hoa đồng tiền lớn, mọi người vui là chính. Đến quán đối diện ăn tảng thịt bò là được rồi.”

Tốt lắm, Tiểu Lí a, người thật sự là chị em tốt đi, ta hai mắt nhắm nhắm nhìn nàng, cẩn thận nghĩ lại không biết mấy chuyện trước kia không chừng là nàng truyền ra, ngay cả lần ta khiêu chiến với đại thúc đáng khinh kia cũng đi nói cho Lã Vọng Thú, ta cuối cùng cũng nhìn ra bộ mặt thật của nàng, mà cái khiến ta nhìn ra chính là – quán thịt bò đối diện, muốn đốt của ta bao nhiêu tiền a!

“Tiền nhuận bút cũng không nhiều...” ta nói một câu, cũng chỉ có mấy ngàn, đóng tiền thuê nhà xong ta cũng chỉ còn có một nửa a.

“Quán thịt bò kia cũng không phải loại sang.” Tiểu Lí nói, tự mình bắt đầu điểm danh “Chúng ta có mười người, kêu thê Lã quản lý cùng Hoàng quản lý, người cũng không nhiều a!”

Còn gọi hần cùng đi? Ta khóe miệng méo xệch.

Vừa hay Hoàng sóng thần đi tới, Tiểu Lí gọi nàng lại “Hoàng quản lý, Lục Tiểu Kê có sách mới xuất bản, lấy nhuận bút, giữa trưa muốn mời chúng ta đi ăn tảng thịt bò a.”

Ánh mắt Hoàng sóng thần đảo qua mặt ta, dừng lại một chút nói “Ta không đi được, giữa trưa còn có hẹn ăn cơm với khách hàng.”

Nàng vừa thốt ra những lời này ta lập tức ném cho nàng một cái nhìn đầy biết ơn, Hoàng tử tử, người đúng là bạn học tốt của ta a, rất thông cảm cho ta.

Đang nói chuyện thì Lã Vọng Thú đẩy cửa đi ra, Tiểu Lí tiếp tục mở lời mời gọi, ta quả thực hoài nghi nàng là bà của ta, sao có thể gà mẹ như vậy a!

Lã Vọng Thú hình như rất có hứng thú, cười nói “Được lắm a, ta cũng thích nào nhiệt.” sau đó mỉm cười tránh đi.

Không nghĩ Tiểu Lí kia không chỉ thích làm chuyện gà mẹ gà con, còn thật tình đối với Lã Vọng Thú thờ dài “Ai, Lã quản lý vĩnh viễn vẫn ôn nhu như vậy a!”

Ta vừa nghe xong, cảm giác trống rỗng trong dạ dày trào lên, Lã Vọng Thú, người chính là quản lý a, người cái gì còn chưa có nếm qua, chẳng qua chỉ là bữa tiệc thịt bò nhỏ nhoi, cái gì mà nào nhiệt chứ.

Xem xét tình hình trong văn phòng, xem ra từ chối không được rồi, nhưng ta là trên người cũng không mang nhiều tiền như vậy, chính xác phải nói là ta chẳng có nhiều tiền như vậy mà mang a.

Ta đành đến chân cầu thang gọi điện cho Tiểu Bạch “Tiểu Bạch, cho ta mượn chút tiền đi.”

“Người muốn làm gì a?” Tiểu Bạch hỏi.

“Ai... bọn họ nghe nói ta lấy nhuận bút, muốn ta mời cơm, nhưng mà ta mới chỉ nhận được một phần, cũng đem đi đóng tiền phòng gần hết a, người cho ta mượn, đợi khi sách bán ra, ta lấy tiền sẽ hoàn lại cho người.” Ta chán nản giải thích.

“Ta còn sợ người không trả ta sao chứ?” Tiểu Bạch đại lượng nói.

Tiểu Bạch, người mới thật sự là chị em tốt a, ta thật cảm động.

“Chính là... ta cũng không có tiền a.” Tiểu Bạch ngập ngừng nói.

Ta hận.... không có tiền sao còn nói như vậy a.

“Ta giúp người hỏi người khác, một lát ta gọi lại cho người.” Tiểu Bạch nghĩ nghĩ rồi nói.

Ta rùng mình một chút “Nhanh như vậy? Sẽ không phải người đi vay nặng lãi chứ?”

“Sao có thể a.” Tiểu Bạch nói “Một lát giúp người kiếm ra.”

“Ai... được, cảm ơn người.” Mặc kệ thế nào, có tiền rồi tính sau đi.

Thật sự càng không có tiền càng bận rộn, ta vừa gác máy, quay đầu lại đã thất tên Lã Vọng Thú đang đi lên lầu, cũng không biết hắn nghe được đến đâu, nghĩ lại nếu hắn có nghe thấy cũng không sao, cho hắn ấy này chết đi! Dừng tiền của Tiểu Kê đáng thương là ta lấp đầy cái dạ dày hắn, trừ cho hắn trúng độc mà chết đi.

Giữa trưa một đám người vô cùng Happy thẳng tiến đến nhà ăn huy hoàng, ta chỉ thấy trong lòng đau xót, tim cũng đau mà đầu cũng đau a.

“Ai, Tiểu Kê, người thế nào sao lại không ăn gì thế.” Gà mẹ Tiểu Lí nói.

Ta cười cười phá lệ xấu hổ, rồi rầm trồm bẻ khiến bánh mì tắc trong miệng, chưa từng nghe qua ăn của người khác thì vui, ăn của mình thì khổ sao.

Lã Vọng Thú cùng đám nhân viên hi hi cười nói chuyện, ta chỉ hận không thể cầm dao xả thịt hắn ra thành trăm ngàn mảnh, trực tiếp đem đến cho đầu bếp chế biến luôn.

Ăn xong một bữa cơm, ta vẫn như trước, thân mang cục nợ, thật may là Tiểu Bạch ượn tiền, cũng bớt một phần phiền não.

Rời quán ăn. Sau khi thanh toán, ta nhìn phía trước mọi người cười nói, trong lòng chỉ thấy cay đắng, mời cơm khách nhưng những người kia lại chẳng hề biết bản thân cuốn sách mình xuất bản viết về cái gì.

“Chúc mừng người có sách xuất bản.” đang suy nghĩ thì bên tai truyền đến một câu, ta quay đầu liền thấy Lã Vọng Thú, trong lòng kích động lập tức thanh tĩnh, nhưng nói mất hứng chính là giả, bởi vì trước khi xuất bản sách chính hắn khiến cô không thoải mái, có điều cũng không có ai nói với cô một câu chúc mừng, thành ra hắn chính là người đầu tiên.

Ta mạnh miệng nói “Nói chuyện với người thật tục...”

Hắn cũng không giải thích, chỉ cười yếu ớt “Người nói xem lời ta nói có gì tục, ta nói lời cao nhã, chẳng qua người nghe không hiểu.”

Ta lúc trước còn có phần cảm kích hắn một chút, hắn đúng là sao có thể nói lời hay đây.

“Nhớ rõ còn nợ tiền a.” Lã Vọng Thú đột nhiên buông câu này, cười cười rồi nhanh chóng đuổi theo mọi người, ta đầu óc ong ong, gọi ngay cho Tiểu Bạch “Tiểu Bạch, tiền là người mượn ai á?”

“Là tiểu thụ a.” ở đầu kia Tiểu Bạch đang ăn gì đó nên nói không rõ.

“Vì...vì sao lại là hần?” giờ ta tình nguyện để Tiểu Bạch đi vay nặng lãi a.

“Không vì sao a.” Tiểu Bạch nói “Ta không có tiền, cũng không thể mượn người khác rồi mang qua cho người, không bằng trực tiếp nói tiểu thụ cho người mượn, như vậy người có trả cũng tiện a.”

Tiện a... ta khóc, phảng phất thấy cuộc sống của chính mình ngày càng bi thảm.

4. Chương 07-08

Chương 7

Nếu nói bình thường Lã Vọng Thú áp bức ta giới hạn ở tầng ngoài thì hiện tại, sự áp bức này đã xâm nhập vào tận bên trong.

Hay nói cách khác hần chuyển từ áp bức tinh thần qua áp bức vật chất, từ áp bức vật chất sẽ tăng áp bức tinh thần.

Giống như buổi sáng ta vất vả lắm mới làm xong chuyện, Lã Vọng Thú liền gây sức ép cho ta “Ta muốn uống hồng trà, xuống tầng mười mua đi.”

Tầng mười.... hần nhất định là cố ý, hôm nay buổi sáng công ty mới thông báo, thang máy sẽ bảo dưỡng, buổi sáng tạm ngừng sử dụng, hần hôm qua cũng không muốn uống hồng trà, hôm nay sao lại muốn uống!

“Quản lý, phòng trà nước có hồng trà, ta đi pha cho người.”

Lã Vọng Thú ngẩng đầu mỉm cười “chính là ta muốn uống hồng trà ở tầng mười, vạn nhất người pha không hợp khẩu vị của ta, ta sẽ không thoải mái, không thoải mái sẽ không làm việc được, không làm được việc ta có thể bị trừ thưởng phạt lương, nếu không có tiền thưởng cuộc sống của ta sẽ khó khăn, khi ấy ta sẽ đi đòi nợ a...”

“Được, được, được...” ta cắt lời hần “Ta lập tức đi mua.” Tay đưa ra chờ hần đưa tiền.

Lã Vọng Thú nhìn tay ta “Đưa tay làm gì?”

“Người đưa tiền ta mới có thể mua a.” ta đã đủ nghèo rồi, làm gì có tiền mà mời người uống hồng trà a.

Lã Vọng Thú cười nhạt, buông một câu “Trừ vào khoản người nợ ta đi...”

Giữa trưa, ta mới mang bánh mì ra cắn được một miếng, Lã Vọng Thú thò đầu qua cửa nhìn xung quanh, phát hiện thấy mọi người đã đi hết, cũng không vòng vo mà nói thẳng “Ta làm việc qua trưa, người đi mua bữa trưa cho ta, ta còn muốn một phần trà xanh.”

Bồi thêm một câu “Vẫn trừ vào tiền nợ...”

Trừ vào tiền nợ... ta âm khí đầy mặt đi mua bữa trưa cho hần, thật đúng là khóc không ra nước mắt, khổ không nói nên lời.

Ta thật tình nguyện hần cứ thúc giục ta trả tiền còn hơn, chứ cứ thế này có ngày ta cũng bị hần bức chết.

Nói thì nói thế, hần có thể tùy tiện nói, ta lại không thể tùy tiện nói, chỉ có thể ghi nhớ những lần trừ nợ, miễn sao có thể nhanh nhanh giải quyết số nợ để ta thoát kiếp làm cu li.

Lã Vọng Thú cười cười gian tà nhìn ta ôm một bụng tức giận nói “Sợ cái gì... ta đã ghi hết vào sổ rồi, mỗi ngày hai mươi đồng, trừ bỏ ngày nghỉ, nhiều lắm cũng chỉ hai tháng mà thôi.”

Ta hận, từ đầu đến cuối đều là kế hoạch của hần.

Hôm đó cùng Tiểu Bạch ăn cơm, Tiểu Bạch lấy ra thật nhiều đồ ăn nói với ta “Cái này là mẹ ta gửi đến, thật là khổ, ở tận thành phố T? Cũng không thể tự mình đi một chuyến.”

Thành phố T, nhà của ta cũng ở đây, nơi này không phải là xa, nhưng đối với ta lại rất xa, “năng tới phương chính là chỉ thước, hồi không đi phương chính là thiên nhai.” (hana: câu này ta không biết câu nào phù hợp nên để thế, đại loại hiểu là, chăm về thì khoảng cách không còn xa, nếu không về thì chính là xa cách nghìn dặm.)

Hôm đó buổi tối ta nằm trên giường miên man suy nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại liền gọi điện về nhà “Uy...”

“Là ai?” đầu kia truyền đến thanh âm, là mẹ ta, ta thở dài nhẹ nhõm “Là con...”

“Con?” mẹ ta hình như có chút giật mình, quả thật ta đã một tháng hơn không gọi điện về nhà, gần nhất hình như là đêm ba mươi. “Có chuyện gì sao?”

“Không...” ta có chút hối hận khi gọi cuộc điện thoại này.

“Có chuyện gì? Đã nhận ra sai lầm và muốn trở lại sao?” mẹ ta hình như nhìn thấu ý ta.

“...” ta nhanh chóng phủ nhận “Con tới bây giờ không hề nghĩ đến.”

“A!” đầu kia khẽ cười một tiếng “Hay là hết tiền?”

“Con không phải không có tiền a? Con hàng ngày sống rất tốt.”

“Gọi điện về là tốt rồi, có điều sao phải đợi ba người ngủ rồi mới gọi?”

“...” ta trầm mặc không muốn nói chuyện này, mẹ ta hình như cũng hiểu được, chuyển đổi đề tài nói “Hoàng Thư Lãng còn đang hỏi chúng ta khi nào con trở về đây.”

Ta mới nghe cái tên này, thật nhanh kết thúc đối thoại “A... có người gọi cửa, con đi mở cửa, bai bai a.”

Gác máy ta lăn qua lăn lại trên giường, còn dây dưa không dứt a. ta là Tiểu Kê, hần là Thử Lang, ta với hần nếu ở cùng một chỗ không phải hần khác tử ta sao. (hana: bạn Tiểu Kê tên có nghĩa là gà, còn anh chàng kia có nghĩa là sói, ở bên nhau đúng là con gà sẽ bị sói thịt a.)

Ta nhìn đồng hồ trên điện thoại đã 00:59

Người sống trong xã hội, phải thật khó phân biệt.

Một ngày này ta còn xem là đúng dịp, hôm này xem ra Lã Vọng Thú nói mỗi ngày hần tính toán tiền nợ quả là không phải nói dối.

“Đi cần tin mua hồng trà, loại vừa thôi.”

“Đi mua cơm, không cần mua củ cải.”

“Đi mua kẹo cao su.”

“Đi mua trà xanh, ly cỡ vừa... không, ly nhỏ là được.” hần cười nhạt “Bằng không tiền sẽ vượt quá, không tính toán được.” (hana: *thở dài* quá bệnh)

Năng lực tính toán thật tốt a, bá phục a....

Ta giữa trưa ở văn phòng gặm bánh quy, nước mắt như mưa, ta đã ăn quá nhiều bánh quy, bởi ta không có tiền, tiền đều bị tên Lã Vọng Thú kia từng ngày từng ngày bòn rút a.

Hần có nói thế này “So với việc đòi người một lần thì có vẻ làm khó người, không bằng mỗi ngày trừ một ít, chậm rãi cũng thu đủ, người không những còn tiền mà còn có thể luyện tập thể lực a.”

Ta xắn tay áo, nhìn thấy cánh tay gầy gò, cố gắng dùng sức lắc lắc đầu, không biết đến bao giờ mới quảng được ngọn núi tư bản chủ nghĩa trên đầu đi đây.

Giờ khắc này ta nghĩ đến Mao chủ tịch, hào quang bắn ra bốn phía, Mao chủ tịch....

Nông nô đang bị áp bức như thế này, ta có thể đợi được đến ngày Mao chủ tịch tới giải cứu hay không đây, ta phải phản kháng, ta muốn phản kháng. Nếu không đợi đến khi biên tập đưa cho ta nhuận bút, hay đợi đến khi phát lương, tấm thân gầy này chắc đã sớm tan thành tro bụi a.

Một hôm nào đó, ta đứng tại văn phòng của Lã Vọng Thú, hắn đang xem tư liệu được tập hợp lại, hình như hắn muốn nghỉ ngơi, này đúng là đã đến giờ của hắn, người nào đó suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng “Đi, ta muốn ăn bánh mì, xuống căn tin mua bánh mì.”

“Được!” ta cười đáp lại, rời khỏi văn phòng.

Chỉ chốc lát, ta một tay cầm bánh mì một tay che mũi tiến vào “Quản lý, bánh mì đây.”

Lã Vọng Thú ánh mắt sững sờ “Người...” hắn đưa ngón tay chỉ vào tay trái đang cầm bánh mì của ta “Người không phải dùng tay phải sao?”

“Nga...” ta ngoan ngoãn gật đầu “Không thể trách ta a, ta bình thường chỉ dùng tay trái cầm lấy, kết quả là cô bán hàng đưa bánh mì cho ta, ta tay trái cầm bánh mì, nên chỉ có thể dùng tay phải a.”

“...” Thanh âm của Lã Vọng Thú có chút âm khí “Người.... Dùng tay bịt mũi cầm bánh mì?”

“Có sao đâu!” ta chỉ vào bánh mì nói “Bên ngoài không phải có túi bóng sao? Hơn nữa hôm nay ta bị cảm và hắt xì, nếu không làm thế sẽ có thể gây nước miếng lên bánh mì a.”

Lã Vọng Thú mặt mày xám ngoét, đem bánh mì đặt sang một bên, từ đấy về sau không hề bảo ta làm chân sai vật.

Bởi ta trải qua thời gian trường kì dò xét mới phát hiện, người kia, mắc bệnh sạch sẽ.

Đối phó với mấy người mắc bệnh sạch sẽ chỉ có một biện pháp, chính là ở bẩn.

Đối phó với loại người giả nhân giả nghĩa chỉ có một cách, phải nói trắng ra.

Đối phó với loại giả vờ tao nhã chỉ có một biện pháp đó là phải thật hạ lưu.

Mà đối phó với Lã Vọng Thú phúc hắc chỉ có một cách, đó chính là phải thật đáng khinh.

Hana: PK lần này Con gà đã thắng.. ha ha..

Chương 8

Tuy ta thật không tình nguyện trước mặt người khác lộ ra vẻ mặt đáng khinh, nhưng sự thật chứng minh, nếu ngày ấy ta không đáng khinh, thì cuộc đời ta vĩnh viễn không góc đầu lên được a!

Sau khi đối phó xong với Lã Vọng Thú ta mới thoải mái được mấy ngày liền không an tâm, ta đoán chuyện ta gọi điện về nhà Hoàng Thư Lăng đã biết, hắn không biết mới là chuyện kỳ quái a. Vì thế hắn mấy ngày liền tiếp phát lòng xuân, liên tục gọi điện cho ta.

Bình thường ta ở nhà nhìn thấy số hắn gọi chắc chắn sẽ không nghe, có điều buổi chiều hắn gọi lại chính là lúc ta đang ở trong phòng Lã Vọng Thú, tuy nhiên hắn không khách khí nói ta này nọ. Bắt ta dọn dẹp này nọ.

Di động cũng không khách khí vang lên, ta lấy ra, lại là Hoàng Thư Lăng.

Ta một là đang giận điên lên.

Hai là , người này thật đúng là không biết suy nghĩ, ta đã nhiều lần không nhận điện của hắn, thế mà hắn cũng không biết đường mà ngừng không gọi đến.

Ta liền ấn nút tắt, hắn lại gọi, ta lại tắt, hắn gọi, ta tiếp tục tắt....

“Người...” Lã Vọng Thú rốt cuộc mở miệng “Nếu người không tắt máy đi thì tốt nhất ra ngoài nghe máy đi, đừng như vậy ở đây làm ồn.”

“Ta đi ra ngoài...” ta thầm đắc ý, chẳng lẽ ta nghĩ ở trong này nghe sao chứ? Ta có điên đâu.

“Từ từ...” Lã Vọng Thú kêu dặt lại “Đem dọn sạch đi.”

“Ta...” lúc này điện thoại lại kêu, ta nhìn hắn nói “Ta có điện thoại.”

Hắn hơi trợn mắt liếc nhìn ta “Ồ trong này nghe, một bên nghe một bên dọn.”

“Người muốn nghe lén điện thoại của ta.”

Lã Vọng Thú khinh thường nhìn “Ta chắc chắn không có ý này.”

“Ta ở trong này nói, người không phải sẽ nghe thấy sao?” Nghĩ ta là đồ ngốc chắc.

Nhìn thấy ta như vậy hẳn thật có hứng thú, buông bút xuống nói “Ta mới không muốn nghe điện thoại của người, ta làm chuyện của ta, người nghe điện của người.”

“Kia người còn không phải sẽ nghe thấy!”

“Người lấy cái gì mà nói ta nghe thấy?”

“Ta...” không lẽ ta với hắn lại thảo luận chuyện cấu tạo của lỗ tai với phản xạ thần kinh sao chứ?

Lã Vọng Thú cười nhạt, cúi đầu tiếp tục công việc, bên này điện thoại vẫn tiếp tục reo, giờ có trốn quá bằng đánh đổ, ta đành nhận điện thoại “Uy!”

Đầu kia điện thoại quả nhiên vang lên cái giọng nói nhu nhược “Là văn kê khởi vũ đi...”

“...” Ta trán nổi đầy hắc tuyến “Cái gì mà kêu văn khởi vũ a!”

“Nga... cổ nhân có câu “Văn kê khởi vũ”, cái từ kê này cách nói khá thô tục không thể xưng hô với người.” (hana: Văn kê khởi vũ: Chữ “Văn” ở đây là chỉ nghe thấy. Còn chữ “Vũ” là chỉ múa kiếm. Ý của câu thành ngữ này là chỉ nửa đêm nghe tiếng gà gáy thì dậy tập múa kiếm. Câu thành ngữ này dùng để nói về người có chí hướng tranh thủ thời gian rèn luyện để làm việc lớn)

Ta tiếp tục hắc tuyến, còn nói ta thô tục, ta liền thô tục cho người xem “Có cái gì muốn phóng hỏa?” (hana: ở đây bạn Kê ý muốn nói con sói kia có gì muốn nói nói đi, nhưng lại dùng từ phóng – là muốn chỉ hành động xì hơi bên dưới.. Ầy, bậy bạ quá)

“Ta không có đầy bụng cũng không muốn bài tiết khỏi cơ thể, ta chỉ là muốn nói chuyện với người mấy câu a.”

Giận điên.... “Vậy người nói đi.”

“Người khi nào thì về?”

“Ta khi nào muốn về liên quan gì người... thừa hơi... hăm à!” cùng Hoàng Thư Lăng nói chuyện mà không nổi điên lên chắc là chuyện vô cùng khó khăn.

“Ta không vì nhớ người sao?”

“Người đừng có dọa ta? Lạnh hết cả người...”

“Người không nên mê tín chuyện Hoàng Thử Lang kia, thứ nhất ta không phải là Hoàng Thử Lang, đúng là có một chữ Hoàng, nhưng từ hoàng của ta không phải là từ hoàng trong nhan sắc của hắn. Còn nữa, tên ta là Thư, không phải Thử, hắn là Lang, ta là Lăng, ta sao có thể trở thành Hoàng Thử Lang đây? Hơn nữa người cũng không phải là Tiểu Kê, Tiểu Kê người là cô gái, kê kia là gia cầm, tuy nhiên nói gì thì nói vẫn cứ là con súc sinh, là con gia cầm không ai cần, hơn nữa từ này...” (hana: đoạn này không hiểu gì luôn, đại loại là giải thích về tên người...)

Thành cát tư hân.....

Đây chính là nguyên nhân vì sao ta không muốn nhận điện của hắn, “A, quản lý gọi ta a, ta đến đây... tạm biệt a!” ta nói một tràng sau đó cúp máy.

Ta quay đầu lại, da đầu khẽ run lên khi nhìn thấy Lã Vọng Thú đang cúi đầu xem tài liệu, bả vai khẽ run.

“Người nghe lén?”

“Ta không có.” Lã Vọng Thú nén cười nói “Là người chính mình nói ta gọi người, ta không có gọi người a.”

“Phải không?” Ta cũng giả ngốc “Chẳng lẽ là ảo giác? Sớm nói đi, nếu không ta cũng đã không phải cúp điện thoại.”

“Vậy người có thể gọi lại mà.” Lã Vọng Thú cười nói “Ngàn vạn lần đừng vì ta mà gián đoạn chuyện quan trọng của người.”

Hắc tuyến.... “Tính tính, dù sao cũng không có chuyện gì, quên đi.”

Rời khỏi văn phòng liền nhìn thấy Hoàng sóng thần đang đứng trong toilet trang điểm, còn không thấy nàng nàng vì nản lòng mà “sinh bệnh?”

Nàng quay đầu liếc nhìn ta, không nói gì rồi đi ra ngoài.

Ta chính là đang buồn bực, gà mẹ Tiểu Lí từ trong phòng nhỏ của WC đi ra, thần thần bí bí nói “Sinh bệnh gì a? Nghe nói Hoàng quản lý trước đó vài ngày nhất định muốn cùng tổng tài công ty KM tương thân, hôm nay không phải người ta muốn đính hôn, nhưng nhân vật chính không phải nàng, sao có thể không suy tư đây?”

“Nga...” ta đáp, gà mẹ Tiểu Lí vẫn thao thao bất tuyệt “Nghe nói vị tổng tài kia không xem trọng gì, cư nhiên cùng một nhân viên trà nước sinh tình, chẳng qua đối với chúng ta cũng là chuyện tốt, nhân sinh vô thường, không biết ngày nào đó lại đến lượt chúng ta cũng nên.”

“Vậy chúc người may mắn a...” ta xấu hổ cười nói, đột nhiên nghĩ thấy nhân viên trà nước công ty KM, cái cách gọi này ta thấy quen quen, bèn hỏi gà mẹ Tiểu Lí “Có biết nữ nhân kia tên là gì không?”

“Sao lại không biết a, lần trước cũng có đến công ty chúng ta làm, còn quan hệ rất tốt với em gái của Lã quản lý, dùng cái ô nhảy vào làm, lúc đầu chúng ta còn nghĩ nàng cũng Lã quản lý có gian tình a.”

“Vậy tên gọi là gì?” Tổ tổ gà mẹ, ta lạy người, người nói chuyện đi vào trọng điểm được không?

“Chu Tiểu Bạch a!”

Ta , khó trách ngày hôm qua Tiểu Bạch lôi kéo ta kêu ca, nói nàng vốn là hủ nữ thế nào lại không vớ được Gay, ngược lại còn vớ phải một thằng nam.

Thì ra thằng nam này là tổng tài a.

Tiểu Bạch a..... Núi cao ngưỡng chỉ a.

Chuyện này khiến ta liên tưởng, Hoàng quản lý đối với tổng tài thất tình, kia không phải Lã Vọng Thú cũng cùng Tiểu Bạch thất tình sao?

Nghĩ thêm một chút, Lã Vọng Thú kia cũng được coi là ga lăng đi, cư nhiên chỉ vì lời nói của Tiểu Bạch liền đem ta cho vào công ty làm việc, tuy có mượn cơ hội hành hạ ta, nhưng cũng không hề đuổi đi.

Suy nghĩ nửa ngày, mua chén hồng trà tiến vào văn phòng hắn, Lã Vọng Thú ngẩng đầu nhìn ta, “Ta không có nói người mua.”

“Ta mời người.” Ta xấu hổ cười, đem cái chén đẩy về phía trước một chút.

Lã Vọng Thú một bụng nghi ngờ giương mắt nhìn cái chén từ trên xuống dưới “Người bên trong có bỏ thêm gì?”

Ta có ý tốt, thế mà dám nghi ngờ ta “Người có ý gì?”

“Không có gì...” Lã Vọng Thú nói “Nghĩ thấy chuyện lạ khó tin.”

Sớm biết hắn hoài nghi thế này ta đã bỏ thêm mấy thứ linh tinh vào cho chết “Muốn uống thì uống!” ta buông lại bốn chữ, bỏ ra ngoài.

5. Chương 09-10

Chương 9

Chương này thân tặng Shuu nhé, so ri vì mấy bữa thất hứa ^^

Ra đến cửa ban công, ta liền hối hận, coi khẩu khí nói chuyện vừa rồi của hần, rõ ràng là muốn tuyên bố sẽ không cho ta uống, còn không biết có đúng hay không nhưng cũng giống nhau.

Nghĩ đến vậy ta lại nổi giận, chính mình còn chưa đủ độ xấu hổ, con mua cho hần uống, thất tình không thể uống nước hã, thời điểm lão nương ta thất tình cũng không phải là hết lên uống chén nước lọc đó sao? Cũng không có hề gì.

Ta đẩy cửa đi vào, dù sao hần cũng không cần, không bằng chính mình uống cho dễ thông hợng nhuần tràng! Đi vào, thấy Lã Vọng Thú đang ngửa đầu uống hồng trà, thoáng nhìn qua ta, buông cái cốc xuống hỏi, “Người có việc?”

Ta sững sốt, hần đúng thật là uống? Ta hiền lành trả lời: “A.... Ta đang nghĩ người không uống, không bằng để cho tự ta uống cũng tốt lắm.”

Lã Vọng Thú cầm lấy cái cốc, khoe miệng gợi một tia cười quỷ dị, đem cái cốc đưa tới, “Kia người muốn uống sao hã?”

Ta cả kinh, lão nương ta sóng to gió lớn cái gì cũng chưa thấy qua, cũng còn chưa thấy đàn ông cười dịu dàng như nước thế kia với ta, lập tức cảm thấy trên mặt như là bị bỏng: “Không.....Người uống người uống.....”

Nếu ta uống thì đó không phải là kiểu hôn môi gián tiếp ám muội trong phim truyền hình đó sao?

Phỏng chừng nhìn ra sự khấn trương của ta, Lã Vọng Thú phì cười, nhếch lông mi mang theo nhạo báng cười nói: “Yô, người còn có thể đỏ mặt a.”

Ta vừa nghe xong nổi giận, thì ra là cố tình đùa giỡn ta, đối với người Lục Tiểu Kê ta cũng không phải dễ trêu chọc vào đâu, người cho ta uống, ta liền uống, uống một cái cốc lớn nhiều nước như vậy, ta không phải theo người uống sao? Huống hồ là người chịu thiệt chứ không phải ta chịu thiệt, ta cầm cái cốc uống sùng sục vài cái trong miệng là xong, cuối cùng đặc ý đem cái cốc rồng đặt trên bàn làm việc đầy giấy tờ của hần.

Trên mặt Lã Vọng Thú cũng không phải giật mình như ta dự đoán, mà là cười, cười đến mức toàn thân ta sờn gai ốc, hần mở miệng, “Ta có thể hiểu được tâm lí thích rình mò người ta hôn của người!”

Ta rình mò hần hôn? Truyện tiểu lâm, Lục Tiểu Kê ta còn có thể rình mò đàn ông hôn? Ta sẽ chỉ rình mò đàn ông cởi nửa người mà thôi.

Mặc kệ nói như thế nào ta vẫn là một cô nương thuần khiết, thế mà nói ta rình mò hần hôn? “Ta.....rình mò người? Người chưa đủ đáng giá cho ta rình mò?” Nói những lời này ta đặc biệt thiếu tự tin, suy nghĩ trước kia mình có rình mò xem hần hôn không.....

Lã Vọng Thú dứt khoát không nói, hần không nói lời nào khiến ta ngược ra là hần xấu hổ, cũng may lúc này di động mang lên coi như giải vây cho ta, ra khỏi cửa nghe điện thoại, dĩ nhiên là mẹ của ta.....

Ta theo bản năng nghĩ trước điện thoại là Hoàng Thử Lang, đúng là hần và mẹ ta đang nói gì đó, nhanh như vậy mẹ ta sẽ hạ chỉ thị: “Chuyện gì a?”

“Không có gì, nghe Thư Lăng nói hần nghe lời con kể, trực tiếp làm phục vụ cho quản lý, cũng không tệ lắm đúng không?” Mẹ ta nhàn nhạt nói.

“Cũng không tệ lắm.” Ta đơn giản đáp lại.

“Còn nhớ rõ con phải chứng thật như thế nào chưa?” Mẹ ta nói thẳng.

“Vậy mẹ muốn gì?” Ta trực tiếp hỏi, lần này cũng không phải lần đầu tiên, từ khi ta rời khỏi nhà năm ấy, vì muốn chứng tỏ ta rất tốt nên đều phải phải gửi đồ đạc về cho bọn họ, mục đích là muốn xài hết tiền của ta, buộc ta về nhà. Ta cười khổ một chút, chính là rời khỏi nhà, bọn họ còn sợ ta hồ đồ làm cho bọn họ mất mặt sao? Thế nhưng ta đến tên cũng sửa lại, còn biết đây là đâu chứ?

“Vậy thì mua quả cầu pha lê đi.” Mẹ ta bình thản nói. “Con nói thành phố S là thành phố lớn, có lẽ thứ này so với chúng ta cũng là quá tốt rồi.”

“....” Quả cầu pha lê, thật đa dạng, năm ngoái là muốn mua bạch ngọc kỳ lân, hại ta phải làm ca đêm liên tục trong một tháng.

Nghe thấy ta không nói chuyện tiếp, mẹ ta tiếp tục nói, “Cũng đừng mua quá đắt tiền, nên mua mấy nghìn thôi, chút tiền ấy thì con có đúng không?”

“Đó là.....” Ta khó khăn nói ra từng chữ, ta biết rõ nếu không kiên trì được chẳng phải bao công sức trước đây đổ sông đổ biển sao.

“Chúng ta ở đây chờ con.” Mẹ ta trả lời, ta cười, quả nhiên trong điện thoại là hấn, không phải là bọn họ.

Sao khi tắt điện thoại ta liền ngầy người, làm sao mà có tiền đây, tiền nợ Lã Vọng Thú còn chưa trả, hôm nay lại còn họa vô đơn chí (liên tiếp gặp tai họa), ta im lặng nghĩ đến các cô gái trẻ vì kiếm sống mà sa đọa bán thân thể của mình.....

Sau khi tan ca ta về nhà bò lên giường, Tiểu Bạch gõ cửa nhà ta, khóc than nói đem bản thân mình đi bán, bán ột thằng nam, gào thét cả nửa ngày nói ra một câu: “Tiểu Kê à, ba ngày sau ta đánh hôn người phải đi a.”

Ta mơ hồ lên tiếng, cuộn người lăn một vòng trên giường, sau khi chờ nàng đi, da đầu bỗng nhiên ngứa mãnh liệt, lại phải tặng quà biếu.

Ban đêm, ta không trở mình chút nào cả, cũng không thấy bình minh, không biết có phải khi người ta bị thắm, ngay cả Trái Đất cũng không chịu quay 180 độ, ta bất mãn mà rời giường, quyết định chủ động đi hỏi vay tiền Lã Vọng Thú.

Lý do thứ nhất, hấn ta là thủ trưởng của ta, ta đi làm trong công ty, hòa thượng chạy đâu thì chạy chứ không chạy ra khỏi miếu, hấn có thể yên tâm.

Lý do thứ hai, tốt xấu gì ta cũng có quan hệ với Tiểu Bạch, tuy rằng bây giờ Tiểu Bạch muốn cùng người ta đánh hôn, nhưng là ta cũng nên tin tưởng là hấn thiện lương. (Ta cũng không biết vì sao lại cho rằng hấn thiện lương, đồ mồ hôi.....)

Thứ ba, ghi chép nợ lần trước chưa rõ ràng, đem cộng lại tính toán cùng nhau cũng không tồi, rận nhiều không sợ ngứa, nợ nhiều không sợ trả hết.

Nhưng khi ta ở cùng với Lã Vọng Thú ta cũng không nói thẳng ra đòi tiền, ta chỉ kín đáo mà nói tiền lương chi trước, nhưng nhìn qua, tiền lương chi trước cũng chỉ đủ để trả khoản nợ.....

Hấn suy nghĩ một lúc, “Công ty từ trước đến giờ chưa có tiền lệ như vậy.”

“Thì cứ coi như từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay là lần đầu tiên đi.” Ta nịnh bợ mà nói.

Lã Vọng Thú suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Cái này khẳng định là không thể, công ty không có cách nào tin tưởng người.”

Phải phải, ngày hôm qua ta cũng đã nghĩ tới, khó khăn không vượt qua được nên đành phải về nhà sao? Ta cúi đầu đi ra cửa, Lã Vọng Thú kia lại mở miệng, “Chẳng qua ta có thể cho người mượn.....”

Ta lập tức quay đầu, lần đầu tiên cảm thấy Lã Vọng Thú cười lại làm ta thần kì đến vậy, “Thật..... Thật sự?”

“Chẳng qua.....” Lã Vọng Thú tiếp tục nói, “Người sau khi tan tầm phải đến nhà ta làm công hai tiếng để gán nợ.” Hấn híp mắt suy nghĩ nhìn ta nói, “Bởi vì nhìn hình dáng của người hoàn toàn không có có khả năng giống người có tiền.....”

Hấn nói chuyện thật là thẳng thắn, ta phải thừa nhận là hấn nhìn người rất chuẩn, ta quả thực là không có tiền, cuối cùng ta chần chờ một chút, “Lã quản lý, Chu Tiểu Bạch cùng người khác đánh hôn, người còn giúp ta?” Khi nói những lời này nếu nói trong lòng không có chút chờ mong gì là hoàn toàn bịa đặt, kỳ thật cuộc đời con người luôn phải trải qua giữa những hy vọng và thất vọng, đợi đến khi tuyệt vọng, thì người cũng cách cái chết không xa.

Lã Vọng Thú cười, “Người mong muốn ta trả lời như thế nào?”

Ta lắc đầu, tim đập dồn dập nghe rất rõ ràng, hần cười nói, “VẬY người mong muốn lý do của ta như thế nào thì liền nghĩ như vậy đi.”

Ta cả kinh, trên mặt lại bắt đầu như bị bỏng, sau này nhiều lần ta xảy ra hiện tượng thẹn thùng mặt nóng lên, vì vậy KFC nên có tên một loại đồ ăn mới — gà ớt đỏ. Có một đạo cánh gà cùng với các phần vụn vặt của con gà được viên lại thành khối, để tiết kiệm giá thành, nhằm giành được lợi nhuận kếch xù.

Thế nhưng ta mới đỏ một hồi, Lã Vọng Thú tiếp tục nói, “Miễn cho ta nói ra không lại sợ đả kích người.”

Chương 10

Tuy Lã Vọng Thú không muốn nói ra “lời nói đả kích ta”, mà trên thực tế cho dù hần nói hay không nói, cũng đều đả kích đến ta, đây quả là cảnh giới cao nhất của lời nói ác độc.

Mặc kệ là biện pháp cấp bách hần giải quyết cho ta như thế nào, cái loại mỉm cười này giống như những người thường hay đi làm từ thiện trên TV, chẳng qua không biết là ta đến cầu xin bọn họ, bọn họ có thể cứu tế ta hay không đây?

Câu trả lời là không, chính là Tiểu Kê ta cho dù có mặt dày đi đến cục cảnh sát xin viện trợ xem chừng cũng không có quản ta.

Bởi vì hoàn cảnh ta cấp bách nhưng cũng chưa đến mức chết được, cho dù có muốn giúp cũng phải thay mặt hỏi tám đời tổ tông nhà người, nguyên nhân tình huống, mà những cái này ta lại không thể nói, cũng là ta nói ra cái việc này rất mất thể diện.

Mà Lã Vọng Thú lại không hỏi.

Khi ta đếm tiền, hần vào đầu vào viết cái gì đó, chờ ta đếm tiền xong, người nào đó dịu dàng cười, đem tờ giấy đưa đến trước mặt, “Ký hợp đồng đi.”

Ta đầu tiên là sững sốt, nhưng là nghĩ sang việc hần không tin tưởng ta cũng là điều tất yếu, bởi vì chính bản thân ta còn nghi ngờ năng lực có thể hoàn lại tiền của mình, “Được được.....”

“Uhm.....” Lã Vọng Thú nói, “Thời gian làm công là một lần hai tiếng mỗi lần 20 đồng, tính lại một chút, người chỉ cần làm mấy tháng là đủ trả tiền.”

Mấy tháng..... Ta , chẳng qua chỉ nghĩ ký một cái là chính là mấy tháng, tốt xấu gì cũng chứng minh trong mấy tháng này ta sẽ không có nguy cơ bị sa thải, có việc làm bảo đảm, chẳng qua là không được cầm tiền lương thế thôi, “Nhưng..... Nếu như một phần tiền cũng không được cầm, ta sống làm sao được chứ?” Cho dù ta chăm chỉ làm việc trả nợ, nhưng ta còn muốn ăn cơm, tiền thuê nhà cũng phải nộp a.

“Oh.....” Lã Vọng Thú suy nghĩ một chút, mỉm cười nói, vậy người giữ lại phần tiền chi trả các tiêu chuẩn xã hội, phần còn lại đưa ta.

Phải, phải, ta đã trực tiếp trở thành người cần được cứu tế, còn phải mua quà mừng lễ đính hôn cho Tiểu Bạch, nói đến Tiểu Bạch, ta hỏi Lã Vọng Thú, “Hai ngày nữa Tiểu Bạch đính hôn, người sẽ đi chứ?”

“Đương nhiên phải đi a.” Lã Vọng Thú đem bản hợp đồng đã ký bỏ vào trong ngăn kéo khóa kỹ.

“Người thật đúng là trọng tình thâm nghĩa cũ a.” Ta ngày càng suy nghĩ không ra quan hệ của Tiểu Bạch cùng Lã Vọng Thú, hoặc là ngay từ đầu ta đã đoán sai? Chẳng qua nghĩ lại ý tưởng của ta cũng không có bằng chứng xác thực.

“Lẽ nào người cũng muốn đi?” Lã Vọng Thú nhướn nhướn mi nói.

“Đương nhiên là đi rồi.” Ta ngẩng đầu nói, tuy nhiên nếu có khả năng, ta ngược lại mong muốn mình có thể không đi.

Lã Vọng Thú nhìn ta từ trên xuống dưới, “Người nhớ ký ăn mặc ngay ngắn một chút.”

“Ta chính là đi để náo nhiệt ăn mặc ngay ngắn để làm gì?” Người khác đính hôn ăn mặc ngay ngắn là được rồi, ta làm sao mà phải ăn mặc ngay ngắn chứ.

“Lẽ nào người muốn mặc quần cộc hoa của người đi sao?” Lã Vọng Thú thoáng hiện ra vẻ châm biếm mà nói.

Ta nổi giận, không phải là quần cộc hoa sao, không có việc gì cần thiết có phải đề cập đến không? Ta phản bác nói, “Người dựa vào cái gì mà nói là hoa!” Ngày đó hành lang thì tối như vậy, tối đa chỉ thấy được cái quần cộc mà thôi.

Lã Vọng Thú khẽ thở dài một chút, biểu lộ vẻ thông cảm mà nhìn ta, “ta nhớ rõ phía trước đúng là có hình cây hoa hướng dương.” Thấy ta vẻ mặt , người nào đó tiếp tục nói, “Thị lực của ta là 2.0”

Ta cảm thấy trong thân thể bỗng đột nhiên trống rỗng, tại nơi vắng vẻ ấy từng cơn gió Tây Bắc thổi qua lạnh thấu xương, kẻ trộm gió.

Gần đây ta cũng dần dần tổng kết ra được chút thói quen của Lã Vọng Thú, ví dụ như trước khi ăn nói nham hiểm đều làm cho người hưng phấn một phen, cuối cùng chính là cho dừng lại ăn cơm tử tù, sau đó lại lên đường tiếp.

(ý chị ấy là đc dừng lại ăn bữa cơm cuối cùng trc khi lên pháp trường đó == lay chúa amen)

Nếu không thì sau khi ăn nói ác độc xong rồi, sẽ an ủi người một chút, hay cũng chính là xoay người tát một cái rồi cho ăn mứt táo.

Ví dụ như lúc này hắn mở miệng, dường như là muốn đem ta từ trạng thái kẻ trộm gió túm ra ngoài, nói khách sao với ta, “Tiểu Bạch đính hôn, người định tặng quà gì hả?”

“Uh?” Vấn đề này ta thật sự đã quên, thậm chí đến tặng quà, tặng quà gì nhưng lại không muốn nhớ đến. Ta nuốt nước bọt thăm dò nhìn hắn, “Nếu không thì... Mang theo một giỏ hoa quả đi.”

Lã Vọng Thú không trả lời vấn đề của ta, nghiêng người đem ngăn kéo mở ra, lại đem hộp đồng kia rút ra, nói với ta: “Làm tặng thêm một tháng nữa đi.”

Ngày hôm sau đi làm, lại thấy Hoàng sóng thần như âm hồn phát phơ ở trong văn phòng, nghĩ đến ngày mai cũng chính là ngày Tiểu Bạch đính hôn, cũng có thể lý giải cho sự rối rắm của nàng, ta kéo nàng đến văn phòng an ủi một câu, “Sóng thần à, một lần thất tình thì tính là gì, đời người vẫn còn tốt đẹp lắm.” Tuy rằng lời thoại có chút khiến người ta buồn nôn, thế nhưng ta còn chịu đựng sự buồn nôn nói.....

Hoàng sóng thần gương mặt nhìn ta nói, “Aizz.....”

“Đừng hít, thở dài đối với cơ thể là không tốt.”

Nàng co rút khóe miệng, “Hoàng sóng thần ta há lại có thể vì một tên đàn ông mà thở dài?”

“Vậy là ngược lại” Ta ngoài miệng nói trong lòng lại âm thầm nhổ nước bọt, vậy mấy ngày hôm trước vẻ mặt người nào đó suy tư trong WC là sao hả.

Ta khẽ nhếch lông mày tựa hồ có chút hài lòng nói, “Ta thở dài là vì anh trai ta mấy ngày nữa muốn tới.”

“Anh trai người?” Ta vừa nghe sắc mặt biến đổi.

Hoàng sóng thần lộ vẻ kỳ quái nhìn ta, “Lục Tiểu Kê, người đừng nói người không biết hắn nha.”

“Ta biết.....” Nếu không nhận ra như vậy thì tốt rồi, hai anh em nhà này quả thật là khắc tinh với ta, anh trai Hoàng Thử Lăng, em gái Hoàng Tam Phách, Tiểu Kê đáng thương ta vì sao phải quen biết hai người kia đây.

“Ta nghe anh trai ta nói là đến xem người.” Hoàng sóng thần nhướng mi nói, “Vậy nên là sẽ không tìm đến ta đi.”

Nói đến ta cùng Hoàng sóng thần kia thật đúng là không có gì chung, nếu muốn nói thật sự mà nó giống nhau, thì chính là ta và nàng đối với anh trai Hoàng Thử Lăng đều thực im lặng.

“Nhưng kia là anh trai của người,.....” Ta cười xấu xa chế nhạo, “Vậy nên ở cùng người chứ.”

“Hừ!” Hoàng sóng thần hừ một tiếng, phỏng chừng là phiền muộn như cũ gia tăng thêm, toàn bộ khuôn mặt đều bị vặn vẹo, tức giận của ta với Lã Vọng Thú có thể được trút hết ra, nhưng thật ra cũng là sự ngoài ý muốn của ta.

Bất quá Hoàng Thử Lãng truy đuổi đến nơi đây, vấn đề có liên quan đến ta, tất yếu sẽ phải đứng cùng chiến tuyến với Hoàng sóng thần, “Hoàng sóng thần à, người sẽ không nói cho anh trai biết ta làm việc ở nơi này đi.”

“Vì sao không?” Hoàng sóng thần nói, “Bỏ người lại ta cũng không thoải mái gì.”

“Cái kia không được hả.....” Ta khẩn khoản nói, “Nếu hấn tới nơi này quấy rầy ta, ta nhiều nhất là có chút phiền toái, nhưng nếu để người khác biết được hấn là anh trai của Hoàng quản lý, người thật mất mặt nha.”

Lời này trúng chính giữa hồng tâm, Hoàng sóng thần cũng khẩn trương, “Đúng, ta quên mất điều này, nếu như người anh cổ hủ tới nơi này, ta cũng có thể bị mất mặt.”

Thấy nàng khẩn trương, ta thừa dịp thừa thắng xông lên, “Tốt nhất biện pháp là làm cho hấn không tìm được ta, như thế hấn phải quay về, người cũng giảm bớt phiền muộn?”

Hoàng sóng thần suy nghĩ một chút, “Tuy rằng ta không thừa nhận nhưng người Lục Tiểu Kê, thế nhưng bây giờ ta phải nói đồng ý với người.” Cuối cùng nàng nói, “Ta vẫn không hiểu vì sao anh ta lại thích người chứ?”

Ta cầm tay Hoàng sóng thần, nước mắt vui mừng, “Ta so với người còn muốn biết hơn.”

Khi hết giờ làm, tâm tình trong lòng ta cũng không tệ lắm, mặc kệ quá trình ra sao, ngày hôm nay coi như là thuận lợi, tuy rằng phiền toái liên tiếp, nhưng là đều còn có thể hóa giải, muốn nói sự việc gì khiến ta thay đổi tâm tình, thì chính là thấy Lã Vọng Thú kéo tay một người phụ nữ vào trong xe.

Thời khắc kia, trong lòng ta như xoắn lại, giống như thời khắc ta thấy hấn và Tiểu Bạch kéo nhau vào nhà trọ.

Ta thẫn thờ ngắm chính mình, khi đó là chưa nhìn ra được sự giả nhân giả nghĩa của hấn, hôm nay nhìn thấy rồi sao vẫn còn đau khổ?

Thế nhưng ngoài miệng mắng chửi cũng không át đi được sự rối rắm trong lòng, ta đột nhiên nhớ tới tình tiết cũ rích trong tiểu thuyết, càng không chiếm được lại càng muốn, hóa ra là không chỉ nói đàn ông, phụ nữ cũng giống vậy, hoặc là nói, người nào như vậy — không tự trọng.

Đối với Tiểu Bạch như vậy còn được, vẫn còn như cũ là bạn tốt, đính hôn cũng không khó chịu. Bởi vì Tiểu Bạch quan hệ cũng giúp ta không ít. Cùng với nữ viên chức trong công ty cũng lịch sự, quả thật là người tình đại chúng. Hôm nay lại tay trong tay với người phụ nữ lạ lẫm.

Lã Vọng Thú, ta thật sự không hiểu rõ tình cảm trong cuộc sống của hấn.

6. Chương 11-12

Chương 11

Trước khi Tiểu Bạch kết hôn một ngày, nàng bắt đầu thu dọn lại đồ đạc, nói phải dọn sạch đem đến nhà thẳng nam kia ở, muốn nói cái gì lưu luyến chia tay cũng là giả bộ, ngồi xe gọi điện lên mạng, bất kể thứ gì còn sợ không tìm thấy người? Đơn giản đã không còn cơ hội kiểm còm, khiến cho ta có chút thật phiền muộn.

Tiểu Bạch đi, gian nhà dưới lầu tựa hồ như thật yên tĩnh.

Sáng sớm ngày đính hôn, ta ngủ dậy bắt đầu tìm quần áo, đang lục lọi thì nhảy ra cái quần cộc hoa, cầm lên nhìn, vô cùng oán hận, vứt thẳng một cái vào thùng rác ở xó nhà, thề sau này sẽ không bao giờ mặc nó nữa.

Gội đầu tắm rửa ăn cơm trưa, thay đổi cả người một bộ quần mới đúng mức, suy nghĩ với bộ dạng này nếu trốn đến một xó ăn thì chắc là không vấn đề gì, liền mang theo quà biếu đi đến khách sạn.

Thời điểm tới đây, dường như đã có không ít người, ta uốn thẳng lưng, bày ra dáng vẻ một chuyên gia cười chúm chím, bước chân đi vào bên trong, rút thiệp mời trong ví ra đưa cho người tiếp khách ở cổng suy nghĩ Tiểu Bạch đính hôn quả là rất sa hoa. Ta nhìn thấy bạn bè của nàng cứ nhìn ta từ trên xuống dưới, lại nhìn thiệp mời, chần chờ một chút làm động tác xin mời.

Ta suy nghĩ chính mình không có mặc quần cộc, làm sao lại nhìn ta như thế hả, chờ ta đi vào đại sảnh liền hiểu được.

Buổi sáng ngày hôm đó Lã Vọng Thú chính là nói với ta như thế này, “Nhớ ăn mặc ngay ngắn một chút.”

Buổi tối ngày hôm đó Tiểu Bạch chính là nói với ta như thế này, “Ăn mặc phải hơi ngay ngắn một chút.”

Thế nhưng bọn họ đều quên nói cho ta, cái gì gọi là ngay ngắn, hoặc là nói, bọn họ quên nói cho ta định nghĩa ngay ngắn là gì.

Nhưng có thể khẳng định một chút, định nghĩa ngay ngắn của bọn họ tuyệt đối bất đồng với ta.

Đầu tiên nói về không ngay ngắn, ta cho rằng không ngay ngắn đại khái là như lần đầu tiên ta gặp Lã Vọng Thú, trên người mặc áo lông, nửa người dưới mặc quần cộc, cho nên ta thấy, ngay ngắn chính là ăn mặc chỉnh tề, tóc chải mượt.

Bất quá..... Bọn họ dường như không phải như vậy, ta đi vào trong đại sảnh đàn ông thì mặc âu phục giày da đang bao vây lấy những người phụ nữ mặc lễ phục lộng lẫy đáng người là lướt, đầu óc ta vang dội một tiếng sét, nếu như nói định nghĩa bọn họ ngay ngắn là như thế, như vậy cái “không ngay ngắn” khi lần đầu ta gặp Lã Vọng Thú được định nghĩa ra sao đây.

Ngay khi ta ghen hòng nhìn trần trối, đột nhiên bị người vỗ vai, ta quay đầu nhìn, chính là cái người thanh niên hôm ngày lễ tình nhân cho ta uống nước lọc, “Thật đúng là người à” Hấn giật mình nói.

Ta cũng có chút giật mình, hấn không phải là phục vụ quán rượu kia sao?

“Người là người bên nào? Tiểu Bạch hay là Duy Chính.” Hấn hỏi.

Duy Chính, dường như là thằng nam kia, ta nghĩ một chút, “Là bạn của Tiểu Bạch.....”

“À.....” Hấn giật mình tựa hồ hiểu ra, chép miệng, “Quả nhiên là bạn của Tiểu Bạch, quả nhiên không giống người bình thường.”

“Cám ơn đã khen ngợi.....” Ta cười đến mức vô cùng xấu hổ, “Tiểu Bạch ở đâu?” Cái trường hợp này hình như không thích hợp với ta, mau mau tìm người nhanh tặng quà còn ăn no.

“Ồ đằng kia.” Hấn cười nói chỉ tay sang một bên, “Chốc nữa tán gẫu tiếp a.”

“Đúng đúng đúng, trò chuyện tiếp.” Ta cười mĩa quay đầu sang hướng bên kia mang theo quà tặng, trong lòng thâm nhổ nước bọt, cái gì trò chuyện tiếp với người đồ đại đầu quỳ!

Rất rõ ràng, bình thường ta và Tiểu Bạch ăn mặc không sai biệt lắm, thế nhưng ngày hôm nay nhìn trước mặt ta nhất định không thua gì cảnh hoa lê và hoa hải đường, ai dám nói ta liền cùng người đó tranh luận.

Bất quá hình như Tiểu Bạch cũng không để ý hình dáng kỳ quái của ta, nói vài câu, thằng nam kia liền xì mặt đưa nàng đi, ta hiện tại cũng coi như hiểu rõ Tiểu Bạch vì chứng minh con mắt chọn đàn ông của nàng rất tốt cùng nàng tuyệt đối hòa hợp, chẳng qua ý nghĩ trong đầu vừa chuyển, ta lại nhìn chăm chú trên người đàn ông kia tựa hồ không hợp với ta.

Thế nhưng là không thể so với, cho dù người ta hòa hợp thế nào thì cũng trở thành một đôi, mà ta đây? Hình như là càng ngày càng cách rời.

Chầm chậm cầm một chén đồ ăn đứng lên, bỗng nhiên cảm thấy đằng sau có một trận oán khí, quay đầu nhìn thấy Hoàng sóng thần nghiêm mặt đen sì, “Làm sao vậy?” Ta cười nói, ngày đó ai đã nói sẽ không vì đàn ông mà ủ rũ?

“Dạ dày ta đau.” Miệng nàng lẩm bẩm một câu, cầm lấy chén rượu đứng bên cạnh ta, xem ra là đã kích không nhỏ, đổi lại như mọi ngày Hoàng sóng thần đã sớm đi khắp nơi cùng người ta xã giao, làm sao mà lại đứng ngây người ở cùng một chỗ với ta thế này.

“Anh người đến đây?” Ta hỏi một câu.

“Ngày mai đến, xem chừng là muốn cầm rě lâu dài.” Hoàng sóng thần thở dài nói.

“Ở chỗ nào?” Ta đối với vấn đề này còn quan tâm hơn.

“Ai biết hử, hửn nói sẽ tự tìm phòng thuê.” Hoàng sóng thần hạ cái chén xuống khoảng không, “Người yên tâm, ta sẽ không tự rước phiền toái vào cho bản thân mình, ta sẽ không nói đâu.”

“Chị em tốt chị em tốt!” Ta cầm tay nàng phe phẩy, chỉ còn kém chưa cho nàng một cái hôn nồng nhiệt.

Hoàng sóng thần ngăn tay của ta, “Đừng..... Khiến cho chúng ta trở nên quen thuộc như vậy.”

Ta bất mãn vẫy tay, đột nhiên trông thấy hai người từ cổng đi vào, giống như ngày đó tay trong tay, thân mật mà đi đến, Lã Vọng Thú mặc âu phục màu xám bạc, bên cạnh là người con gái tao nhã đang cười nói cái gì đó, sau đó thấy bọn họ đi qua Tiểu Bạch nói chuyện, xem ra ta thấy cái người con gái đó và Tiểu Bạch có vẻ rất thân mật, ta lại mơ hồ, đến tận cùng đây là cái mối quan hệ phức tạp gì đây?

Quay đầu lại nhìn, đã không nhìn thấy bóng dáng của Hoàng sóng thần đâu, ta nhìn lại chính mình quần jeans áo khoác trắng, nhìn sang bên kia thấy Tiểu Bạch cùng người phụ nữ kia mặc lễ phục váy màu đen, chậm rãi lui về một xó xĩnh.

Đột nhiên ta nhớ đến cái quần cộc hoa hướng dương của ta, nghĩ đến nó bị ta lãnh đạm nhét vào thùng rác, nếu như hiện tại ta cũng như thế, ta đột nhiên cười, ta hà tất gì phải trách Lã Vọng Thú luôn luôn nói ta mặc quần cộc hoa, kỳ thật cho dù ta có không mặc nó, vẫn như cũ không thoát khỏi hình tượng quần cộc hoa đáng khinh.

Mà đau xót lớn nhất của ta chính là, ta bị một người đàn ông nho nhã hạ gục.

Khi ta đang miễn cưỡng cười, Lã Vọng Thú đã đi tới, “Không phải ta đã bảo người ăn mặc ngay ngắn một chút sao?”

“.....” Ta vẻ mặt hắc tuyến, đã trốn đến trong này, hửn còn có thể phát hiện ta.

Lã Vọng Thú dường như nhìn thấu ý của ta, khóe miệng gợi lên một tia cười xấu xa, “Vốn là không nghĩ tìm được người rồi, không nghĩ tới người xuất chúng siêu phàm, muốn không chú ý đến cũng khó khăn.”

“Đa tạ quản lý chú ý ta.” Ta cố gắng cong khóe miệng cười gượng, nhìn thấy từ xa cái người phụ nữ kia mặc váy ngắn cũn cỡn đang cùng Tiểu Bạch nói giỡn, cảm thấy trong dạ dày trống rỗng toàn chua xót, ta nghĩ là ta đói bụng. Ta cầm lấy cái bánh mì trên bàn đồ ăn Pháp, mũi ta cay cay, trong mắt hơi ướt át.....

“Người.....” Lã Vọng Thú nhìn ta tựa hồ không biết nói gì.

Ta đem một miếng bánh mì cắn vào trong miệng, hai mắt đắm lệ nhìn Lã Vọng Thú, “Ta..... Răng.....”

Lúc này một người phục đã đi tới, nhìn ta xấu hổ cười, “Tiểu thư à, đây là dùng để trang trí, không phải để ăn.” (=))

“A..... Trang trí hử.” Ta cười vô cùng rối rắm, “Ta chính là đang cắn cắn xem cái này là cái gì, đã nhìn ra được, nhìn ra được.....” Ta vội chạy nhanh đem cây gậy trả về chỗ cũ.

“Chờ chút...” Khuôn mặt người phục vụ kia càng khó coi, “cho ta đi, để ta lau trước đã.....”

“Được được.....” Ta nhìn chằm chằm trên gậy, .

Phía sau là tiếng cười bốn cột, không cần nhìn là đã biết Lã Vọng Thú, tuy rằng tiếng cười mang theo châm biếm, thế nhưng hần cười rộ lên trông thật là đẹp mắt, khiến cho trong dạ dày ta càng thêm chua xót khổ sở, hần ngay cả cười cũng là một người đàn ông tao nhã, mà ta ngoáy lỗ mũi thì chỉ là Tiểu Kê đáng khinh.

Chương 12

Hana: Lâu lắm mới làm lại truyện này, không biết còn làm tốt hay không á... hí hí... Có một thông tin muốn nói với mọi người. Từ ngựa tre là “Trúc mã” trong từ “Thanh mai trúc mã” chỉ những người bạn lớn lên bên nhau. Nhưng nam chính và nữ chính có lớn lên bên nhau đâu. Chính vì thế ta không hề có ý định chuyển từ “ngựa tre” thành “trúc mã” gì hết. Có bạn nào cảm thấy tên này sai thì cứ cảm thấy thế. Ta cảm thấy để Ngựa tre hay hơn nên sẽ để thế. Còn nữa, từ đầu đến chương 4 post bên nhà Mèomun, có điều em ấy đã del blog, không còn nữa, chính vì thế ta sẽ xin bản ed của em ấy và post lại, nếu không còn thì sẽ ed lại và post bù lại sau. *cúi đầu* cảm ơn đã lắng nghe.

Khi tôi nhìn khuôn mặt tươi cười tràn đầy xuân ý của Lã Vọng Thú thì cô gái mặc váy đen đã đi đến, Lã Vọng Thú ngừng cười “Tiểu Nguyệt.”

Cô gái kia hỏi anh ta “Cười gì thế?” Nói rồi quay qua nhìn tôi “Đây là..?”

“Nhân viên công ty.” Lã Vọng Thú giới thiệu với tôi “Đây là em của tôi.”

“A” Tôi lên tiếng, nhìn bộ dạng cười dịu dàng của anh ta, em gái? Hừ... Thành phố S dù có nhỏ, trừ Lục Tiểu Kê thì những cô gái dưới hai tám tuổi có cô nào không phải là em gái của anh? Tiểu Bạch nói rất đúng, con gái đều là em gái, mà kẻ hèn mọn bỉ ổi chỉ có mình tôi.

Cô gái mặc váy đen nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt, buông một câu “Cô... Chính là Lục Tiểu Kê?”

Tôi hoảng, chẳng lẽ tôi hèn mọn bỉ ổi đến mức người người đều biết tiếng sao? Hai là Lục Tiểu Kê chính là đại danh từ bỉ ổi hèn mọn? Tôi gật đầu “Vâng...”

Cô gái kia nắm chặt tay tôi “Rất tốt, rất mạnh mẽ.”

Tôi bị khí thế bức người của cô làm cho rung động, chỉ biết ngây ngốc gật đầu.

“Đến đây, tôi mời cô một ly.” Cô ấy lấy từ nhân viên phục vụ hai ly rượu, đưa đến cho tôi, khẽ chạm cốc, một hơi cạn sạch, một khắc này tôi khóc không ra nước mắt, bởi vì, tôi phát hiện, tôi thích cá tính của cô ấy.

Yêu mến tính cách tình địch? Tôi cảm nhận được tôi đã bị quỷ ám rồi.

“Được được...” Tôi cố gắng nuốt ly rượu xuống, đối mặt với tình địch, lúc này đây để tôi cảm thấy tình cảm của bản thân so với lần ở quán rượu càng thêm khổ sở, nước lọc cũng không át được vị rượu đang xông lên, dường như lần gặp đầu tiên mà đã như thân quen từ lâu vậy.

Tôi vẫn cho là nhìn xa thì luôn xinh đẹp, nhìn gần sẽ chỉ làm ảo tưởng bị phá vỡ, quả thật thời điểm ảo tưởng tan biến chính là lúc sự chân thành mới có thể đi vào trái tim.

Lã Vọng Thú chính là người đàn ông như thế, tôi đã sớm nên nghĩ đến, vốn là một Nữ Vương Thụ a, nữ vương nữ vương, nữ vương vung roi sa cũng khiến người ta mê muội.

Nếu như không phải đang ở trước bàn dân thiên hạ, tôi thật muốn inh một cái bạt tai để thức tỉnh bản thân, có điều tôi lại không thể, cho nên tôi không thể tỉnh lại.

Tôi với bình rượu trên khay rượu, tự rót inh một chén, cô gái váy đen vừa thấy nói “Ách? Cô còn muốn uống? Vậy uống thêm một ly, Tiểu Bạch không thể uống với tôi, cô uống với tôi cũng được lắm.”

Tôi rót rượu cho cô ấy, Lã Vọng Thú hình như đã chạy đến nơi khác nói chuyện với những người khác, tôi thu hồi tầm mắt mình, chạm cốc cùng tình địch, sau đó giữa cổ uống hết, không nhớ rõ là uống đến chén thứ mấy, tình địch nói muốn đi ăn gì đó, cuối cùng chỉ còn mình tôi ngồi tự rót tự uống, cũng không biết uống bao lâu, tôi nấc một cái, đứng dậy muốn đi toilet, có điều mới đứng lên tôi lại ngồi xuống, tôi phát hiện đầu óc choáng váng, không đứng lên nổi.

Tôi thở dốc một hơi, trên bực đang nói gì tôi cũng không nghe rõ, thấy trước mặt có bóng người lắc lư, tôi lẩm bầm “Đúng lúc a, đề mặc mấy kiểu thời trang như đi diện kiến tổng thống thì hay sao.. Cũng phải có người đến làm nền cho các người chứ, tôi – Lục Tiểu Kê, chính là cái nền hoa lệ nhất...”

Lần mở mắt tiếp theo của tôi, tôi đã nhìn thấy một thế giới tràn ngập ánh đèn nê ông, đỏ, vàng, xanh, cả màu lấp lánh tôi ghét, con người của tôi vận khí không phải là kém, dù có đi vào đường cùng cũng có thể đi tiếp, đại đa số về sau tôi còn có thể nhớ đến, giống như tôi nghĩ tuyệt đối tôi có thể nhổ ra, “Nôn...”

Nhưng tôi cũng là người thông minh, tôi sẽ không tự nôn lên người mình, muốn nôn cũng phải nôn chỗ khác, nôn ngay bên cạnh, tôi nôn hết ba lượt, vừa nhấc mắt lên đã thấy khuôn mặt Lã Vọng Thụ, tôi nhìn bãi nôn của chính mình, thần ạ, dẫn con đi đi...

Tôi ngồi trên ghế phụ của xe anh ta, vừa rồi nôn ba lượt đều là nôn lên xe anh ta, trước phải lau sạch, tốt xấu gì cũng là của mình cả, hôm nay... tự gây nghiệt không thể sống a.

Phun ra mấy lượt đầu óc tôi đã bắt đầu tỉnh táo, “Lã quản lý, tôi... Tôi sẽ giúp anh dọn.”

Anh hơi nghiêng đầu một chút “Cái này là công việc của cô.”

Mẹ nó, tôi âm thầm mắng người, nữ vương mười phần lãnh huyết, bà chúa tuyết trong truyện Andersen chắc chắn là anh ta.

“..Công việc của tôi.” Mũi tôi chua chua, cảm giác mình cực kỳ chật vật, hơi cồn vẩn tiếp tục xông lên óc, “Công tác của tôi chính là làm đẹp cho trời đất, làm đẹp cho nhân gian. Tôi chính là kẻ phá hoại thì sao? Bà đây cũng đường đường tốt nghiệp đại học chính quy. Đúng rồi. .. Tôi.. Tôi còn viết tiểu thuyết, làm sao không đắc ý bằng mấy người, tôi sao phải về nhà, sao tôi phải về nhà!” Tôi mắng mắng chửi chửi mà cũng không biết mình mắng chửi gì, hoặc cái gì tôi cũng mắng...

Hình như xe ngừng lại, tôi vẫn còn tiếp tục lẩm bầm “Dựa vào gì mà coi thường tôi, tôi ăn mặc vậy thì sao, đúng rồi...” Lã Vọng Thụ kéo tôi đi học hành lang, tay tôi vỗ vỗ lên mặt anh, “Tôi không phải mặc quần lót, anh chẳng phải thích cười nhạo tôi lắm sao? Tôi... tôi cam đoan mặc cho anh xem.”

Anh lấy từ trong túi một chiếc chìa khoá, mở cửa, tôi nhìn thấy phòng mình, đung đưa bỏ qua anh, hai chân còn chưa vững đi vào trong phòng, một tay cầm chiếc quần lót hoa bị tôi nhét trong thùng rác, mắt tôi sáng ngời nhìn Lã Vọng Thụ, nhưng tôi không thấy rõ mặt anh, tay tôi chỉ thẳng vào anh “Anh.. Anh chờ a!” Tôi vừa nói vừa khom người xuống, xỏ chân vào quần, quần lót to cũng có chỗ tốt, tôi mặc cả quần Jean mà vẫn có thể xỏ vào, tôi nắc một cái, lảo đảo đi đến trước mặt anh “Xem... Xem cho kỹ vào, quần lót hoa lớn, làm sao anh không cười?”

Tôi dựa vào ngực anh, ngửi mùi thương ưu nhã của anh, nước mắt tự nhiên chảy xuống, ưu nhã cái gì, đi chết đi, tôi dùng sức cọ, cọ hết nước mũi lên, dựa vào anh khóc, ngay từ đầu tôi chỉ cảm thấy hơi khó chịu, về sau chủ yếu là vì tôi không dám ngẩng khuôn mặt tràn đầy nước mắt nước mũi lên, chỉ có thể tiếp tục khóc...

Lần mở mắt tiếp theo tôi thấy trời sáng, đầu óc tôi ong ong, đau đau, thậm chí không ổn, có khi nào uống nhiều quá đụng vào đâu, đã lên thiên đường rồi không.

Nghiêng đầu, tôi bị dọa chết khiếp, quả thật cái này so sánh cũng không đúng, tôi đều đã chết, sao có thể chết khiếp được nữa, hẳn là sợ đến mức chết thêm vài lần nữa, Lã Vọng Thụ lại nằm bên cạnh, được, cứ cho là vận khí của tôi tốt đi, lên thiên đường còn được mang theo người đàn ông này làm trò tiêu khiển cho cuộc sống với.

Có điều... Tôi quay đầu nhìn xung quanh, nhà cửa ở thiên đường gần đây thiết kế không tốt lắm, sao có thể nghèo nàn thế này, có vẻ giống với nhà tôi?

Mắt Lã Vọng Thụ khẽ mở, thấy tôi không hề giật mình, ngồi thẳng dậy nói “dậy rồi à?”

Tôi hoàn toàn tỉnh táo, quả nhiên mấy ngày cả thiên đường cũng không chứa chấp tôi, tôi còn sống.

Lã Vọng Thụ đứng dậy cầm theo áo khoác ở bên cạnh, xem xét vết bẩn trên áo, nhàm chán cầm trên tay, khẽ lắc cổ “Vừa rồi ngủ không được thoải mái.” Cổ áo sơ mi trắng mở rộng, lộ ra xương quai xanh trơn bóng của anh, tóc có vẻ hơi mất trật tự nhưng cả người vẫn bảo trì khí chất ưu nhã.

Tôi liếm liếm môi mở miệng “Chúng ta không có làm gì a” Theo lý mà nói, lời này đúng là mấy lời kịch mà tác giả chán ghét

Lã Vọng Thú quay đầu cười “Mặc dù cô không tin vào sự tự chủ của mình, cũng phải tin vào khẩu vị của tôi.”

Được lắm, lời kịch chán nhách của tôi, Lã Vọng Thú cũng có thể biến nó thành đặc biệt.

7. Chương 13-14

Chương 13

Với cơ thể nhỏ bé của tôi, uống đến hơn nửa bình rượu thì đường cũng không thể đi thẳng, cũng đừng hi vọng mình nhớ được mình đã làm gì, dù có giết người đi nữa tôi cũng sẽ nghĩ bản thân chỉ giết một con gà thôi.

Lã Vọng Thú hình như cũng không muốn nói gì, chỉ nói tôi uống rượu, anh đỡ tôi, kết quả là tôi bám lấy anh không tha, sợ tôi uống say quá sẽ nhảy lầu nên ở lại để trông tôi.

Tôi nhìn chiếc quần lót bên ngoài quần Jean “Anh mặc cho tôi?”

Anh mỉm cười “Tôi không có sở thích này.”

“... Cái này... tôi bị quấy ám!” Tôi nuốt nước miếng xấu hổ nói, quả thật tôi cũng biết khả năng tự tôi mặc là rất lớn. nhưng bảo tôi thừa nhận thì cũng hơi khó.

Tôi nhìn bên ngoài, đã gần giữa trưa “Lã quản lý, công ty...”

Anh nhìn đồng hồ, không nhanh không chậm nói “Tôi đi muộn cũng không bị trừ lương.”

Anh là quản lý đương nhiên nói như thế, vấn đề ở đây là con gà đáng thương là tôi đây, say rượu đau đầu còn sắp bị trừ lương, thật nhanh lấy điện thoại ra định gọi điện.

“Cô có việc gì?” Anh hỏi.

“Xin nghỉ a.” Tôi trả lời “Nếu không muốn bị trừ tiền, tôi phải giả vờ, như vậy dù nghỉ cũng không tính là bỏ bê công việc.”

Lã Vọng Thú cười một tiếng “Cô định tìm ai xin nghỉ?”

“Người quản lý chăm công Tiểu Trương a.” Tôi giải thích tận tình.

“Anh ta sẽ báo cáo với ai?”

“..” Tôi hoảng, “Anh ta... báo cáo với anh.”

Lã Vọng Thú cười thoải mái, “Cô cảm thấy cô bịa chuyện bị ốm còn có ý nghĩa sao?”

“...” Tôi cứng họng.

Anh ta cầm lấy di động, gọi điện, hình như là gọi điện cho Hoàng sóng thần, nói mình hôm nay có chuyện nên sẽ đến muộn, ngoài ra còn thêm một câu “Lục Tiểu Kê đã gọi cho tôi xin phép.”

Ai nha... trong lòng tôi lập tức như có chú chim sẽ khế bay, quả nhiên là người tốt a, cũng không biết có phải đã bị ngược đãi quen rồi, anh ta mới phát cho tôi cái ơn được nghỉ nửa ngày đã mừng rơi nước mắt, tôi đúng là không có khí chất, cảm thấy tự hổ thẹn với bản thân.

Người nào đó cúp điện thoại ngênh đón ánh mắt kích động của tôi, cười nhạt một tiếng “Cô nếu như bị phạt vì bỏ bê công việc, bị trừ lương, tiền của tôi không phải không có khả năng thu hồi hay sao?”

Sau khi nói dối nghỉ việc xong, rửa mặt, vấn đề tiếp chính là ăn sáng, không phải tôi keo kiệt, Tiểu Bạch đi rồi, từ nay về sau tôi sẽ lâm vào nguy cơ thiếu lương thực trầm trọng, công thêm chuyện cái nôi cá nhỏ của tôi không đáp ứng nổi đại phật Lã Vọng Thú, chỉ có thể mời anh ta đi giá đến quán ăn, đồng ý rằng anh ta cũng không phải muốn kéo tôi ở cùng một chỗ, điều này làm tôi không khỏi lo lắng, không lẽ muốn tôi mời khách?

“Ăn no còn phải giúp tôi rửa xe.” Lã Vọng Thú mỉm cười giúp tôi đóng vừa lại, đưa lên một chiếc chìa khoá sáng ngời nói.

Tôi cúi đầu đi theo anh ra, dưới lầu hình như có chút ồn ào, đi xuống tầng mới thấy, hình như có khách mới đến, cửa hơi khép, cạnh cửa có một cái hòm, sau đó tôi đi qua, làm một chuyện mà khiến rất lâu về sau tôi vẫn cảm thấy hối hận, chính là tôi hiếu kỳ duỗi dài cái cổ gà ngó nghiêng, khi cái đầu gà của tôi tiến vào gần hết, nháy mắt một chút tôi nhìn thấy một con chồn.

“A...” Tôi hét lên một tiếng, giết gà lấy máu giờ cũng không thể bằng hoàn cảnh lúc này.

Hoàng Thư Lăng lập tức bày ra bộ dạng ăn trộm gà, tung người lao đến quát to một tiếng “Phượng Hoàng.”

Một tiếng gọi này, tôi biết tôi xong rồi, thời gian tốt đẹp của tôi đã hết, cơn ác mộng khủng bố nhất đời tôi lại hiện ra, tôi ẩn nấp lâu như vậy mà giờ đây tất cả đều over.

Tôi kinh dị quay đầu nhìn Lã Vọng Thú, bất đắc dĩ tiếp nhận sự thật, anh ta nghe thấy được.

Đúng vậy, Lục Tiểu Kê tôi khi rời khỏi nhà đã đổi tên, tên của tôi vốn là Lục Phượng Hoàng, mà tôi một chút cũng không phải là Phượng Hoàng, gà ở trong ổ có thể bay lên làm Phượng Hoàng, phượng hoàng sao có thể trà trộn trong ổ gà đây.

Một con vịt xấu xí trong đám vịt trời có thể hoá Thiên Nga, mà tôi là con Phượng Hoàng bị ném trong tổ chim Trĩ.

Sự so sánh này cũng quá khập khiễng đi.

Hoàng Thư Lăng xông lên nắm chặt bả vai tôi, “Phượng Hoàng, đúng là có duyên, ba em nói không biết em ở nơi nào, còn đã tìm hỏi Ngô Chi Hồ, Ngô Thế Linh, ô ô...!”

Tôi xấu hổ khẽ nhếch miệng, mở móng vuốt gà chỉ lên tầng “Tôi... ở trên tầng.”

“Đúng là thiên mệnh.” Hoàng Thư Lăng kích động, “Vì sao đi qua nơi này lại có cảm giác, thì ra nơi này có người ta đang chờ mong. Hành lang này giống như chiếc cầu hỉ thước, Ngư Lang Chúc Nữ gặp nhau...”

“Oé...” Tôi vội túm lấy cánh tay Lã Vọng Thú để đỡ lấy mình.

Hoàng Thư Lăng quay đầu quan sát “Còn đây là người ở đâu?”

Lã Vọng Thú quả thật không biết sợ là gì, cười dịu dàng, duỗi tay trái ra “Tôi là cấp trên của cô ấy, có một số việc cùng Lục tiểu thư đi giải quyết.”

“A...” Hoàng Thư Lăng nhanh chóng đưa tay ra nắm chặt, “Hân hạnh hân hạnh.”

Tôi thấy đã nắm tay, không giới thiệu cũng không được, đành phải quay qua Lã Vọng Thú giới thiệu “Đây là học trò của cha tôi, Hoàng Thư Lăng.”

Lã Vọng Thú nói tiếp “Hai người gặp mặt chắc có nhiều điều muốn nói, có điều chuyện công ty...” Thành thật khai báo đi, lúc trước anh có học qua khoa diễn xuất ở đại học sao.

Hoàng Thư Lăng lập tức nói “Chuyện công việc là quan trọng. Dù sao cũng là tầng trên tầng dưới, cùng là hàng xóm, đêm còn dài, chúng tôi từ từ tâm sự cũng được mà.”

Tôi còn chưa kịp nói gì, Lã Vọng Thú đã kéo tôi lại gần hơn “Chủ yếu là công việc gấp gáp, nếu không tôi cũng không tới tận đây, hi vọng anh lượng thứ.”

“Tự nhiên, tự nhiên, công việc là quan trọng.” Hoàng Thư Lăng nghiêm túc nói, “Anh có thể tự giải quyết mọi chuyện, em có chuyện thì cứ đi đi, anh cũng phải đi xếp quần áo.”

Thấy anh ta chạy vào trong phòng, tôi mới hồi sinh, mọi chuyện khiến tôi muốn học máu. Quay đầu giải thích với Lã Vọng Thú “Anh ta.... đầu óc có vấn đề.”

Lã Vọng Thú đi xuống tầng dưới, không nói câu nào, đem tôi ném vào trong xe, cho xe chạy, chạy đến đường cái anh ta mới mở miệng “Phượng Hoàng? Tên của cô đúng là đặc biệt, Tiểu Kê gì chứ?”

“Phượng hoàng là tên khi tôi còn ở nhà, khi tôi đi học đại học đã đổi tên.” Tôi như khúc gỗ mở miệng.

Lã Vọng Thú hừ lạnh một cái “Phượng Hoàng đổi thành gà, cô thật là thông minh quá.”

Tôi cười khổ một cái, nhớ lại “thành quả” ngày hôm qua, hôm nay thì hồ li xuất hiện, một chút cũng không có hứng thú ăn uống “Tôi rửa xe trước được rồi.”

Anh không nói chuyện, tiếp tục lái xe, dừng lại ở một cửa hàng rửa xe, mở cửa xe, đi xuống, đối với người vẫn ngồi yên bên trong là tôi nói “Nếu không ra thì cho cô đi tắm luôn.”

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất xuống xe, đi theo sai anh, “Sao không để tôi làm?”

“Sợ cô làm không sạch.” Anh đứng ở một bên hút thuốc, tôi lần đầu nhìn thấy anh hút thuốc, còn tưởng anh không bao giờ hút thuốc, bởi vì trên người anh chưa bao giờ có mùi thuốc lá.

“Nhìn cái gì?” Anh nhướn mày hỏi tôi.

“Hắc hắc...” Tôi cười khờ khạo. “Lần đầu thấy anh hút thuốc.”

“Thỉnh thoảng.” Anh đơn giản nói, hút vài hơi, dập thuốc, nhìn tôi “Cô là Phượng Hoàng hay gà?”

“Gì...” Tôi nhúu mày suy nghĩ một lúc “Tôi cảm thấy tôi là gà, bọn họ lại nói tôi là Phượng Hoàng.”

“Nói thế nào?”

Tôi sững sờ, anh giống như chưa từng có chuyện gì vậy, từ trước đến nay câu nào nói ra cũng bắn chết tôi, không chừa con đường sống, tôi xoắn ngón tay “Cái này là một câu chuyện dài, không thích hợp để nói.”

Lã Vọng Thú không hỏi nữa, về sau tôi suy nghĩ cẩn thận, tôi vì sao biết rõ anh là một nữ vương thụ chanh chua, còn ngây ngốc nhảy vào trong hầm, bởi vì nhiều khi, Lã Vọng Thú không hỏi nhiều, anh chỉ quan tâm kết quả, tôi nôn lên xe anh như thế, tìm việc làm, vạy tiền, anh là người không hề nhiều lời, chuyện anh không hỏi nhiều đối với tôi là chuyện rất quan trọng.

Giáp chi hùng chương, ất chi thạch tín. {hana: bạn chẳng hiểu cái này có nghĩa gì nữa hu hu}

Tôi nhìn thấy anh lại rút một điếu thuốc, nở nụ cười, với tôi mà nói, đây cũng là sự khoan dung lớn.

Chương 14

Hana: đọc chương này để thấy Lã Vọng Thú biến thái cỡ nào.

Bởi vì giả vờ xin phép, ăn cơm trưa xong lại không thể về công ty, lại không muốn quay về đối mặt với con chồn kia, tôi nói với Lã Vọng Thú “Tôi đi làm việc trước được không?”

Anh khẽ nhếch lông mày, “Muốn về sớm để nói chuyện phiếm cùng anh ra?”

Tôi sững người, còn chưa kịp phản ứng anh đã nói tiếp “Trả lời đi, tôi nói đúng sao...”

Tôi liếc anh một cái, hơi đắc ý nói “Không lẽ hành động này là hành vi ghen trong truyền thuyết sao?”

Lã Vọng Thú híп mắt, trông mắt lướt quá mặt tôi “Không lẽ suy đoán đó của cô chính là sự tự kỷ trong truyền thuyết sao?”

Dựa vào.. Lại thua rồi, tôi không làm gì tổn hại đến trời xanh, có gì mà con gà nhỏ là tôi, ở nhà thì gặp rắc rối, đến chỗ làm thì gặp phải tên nữ vương thụ ác độc này a.

Xe dừng ở khu biệt thự thành phố S. Nhà của Lã Vọng Thú là một ngôi biệt thự biệt lập hai tầng. Xe đi vào gara, tôi xuống xe, trống ngực đập thình thịch, một là vì nhà ở quá lớn, hai là nhà lớn thế này, tôi làm việc không phải sẽ mệt chết a.

Theo anh vào cửa, trong sảnh có một người giúp việc đang lau bàn trà, tôi vô thức nuốt nước miếng, “Bác gái, xin chào, cháu... cháu tới làm thêm giờ.”

Người phụ nữ kia ngẩng đầu cười, mở miệng nói “Hôm nay về sớm a, mọi người đều không có nhà.”

Lã Vọng Thú cố nén cười, lấy tay xoa xoa cánh mũi, nói với tôi “Đây là người giúp việc trong nhà tôi.”

Người phụ nữ kia đi đến, lấy dép đi trong nhà ra cho chúng tôi, hỏi “Có cần mang trà không a?”

“Không không không...” Tôi vội lắc đầu, Lã Vọng Thú đi nhanh lên phía trên, tôi nhanh chóng cũng bước theo anh đi lên tầng hai, quẹo phải vào một cánh cửa, Lã Vọng Thú treo áo khoác lên sau cửa, ngồi trên sofa nhìn tôi, tôi đột nhiên cảm thấy mình lạc vào phòng của nữ vương, toàn thân lạnh toát, làm bộ khó hiểu “Không phải đã có người giúp việc sao?”

Lã Vọng Thú nhìn xung quanh “Mấy gian phòng này muốn dọn sạch cũng mất gần hai giờ, không kém đâu.”

Một gian phòng ngủ, một thư phòng, một buồng tắm, không phải là quá nhiều, hướng hồ nhìn qua thấy rất sạch sẽ, đâu cần đến hai giờ. “Chỗ này đâu có vấn đề.” Tôi đưa tay sờ lên bàn máy tính “Căn bản không có gì bẩn, rất sạch sẽ là đằng khác.”

Lã Vọng Thú không vội trả lời, chậm rãi đứng dậy, từ phía sau kệ cầm ra một chiếc kính lúp, đi đến, ghé sát vào bàn máy tính, phóng đại mấy trăm lần vết bẩn vốn chỉ to bằng hạt bụi, cười cười với tôi “Cầm lấy kính lúp, lau dọn cái phòng này thật sạch sẽ...” {hana: quái vật quá bà con ơi...}

Hai giờ....

Tôi nước mắt đầy mặt, có người đã từng nói, Thượng Đế rất công bằng, nhân sinh bình đẳng, cả đời có những chuyện phải làm thì không thể tránh được, giống như tôi hai mươi sáu năm qua hoàn toàn không chăm chú chuyện quét tước, hôm nay nhất định phải hoàn lại cho hết.

Lã Vọng Thú đứng giờ xuất hiện “Đã làm xong?”

Tôi cung kính dâng kính lúp lên nữ vương bệ hạ “Mời kiểm tra.”

Lã Vọng Thú cầm kính lúp, nghiêm túc kiểm tra từng góc ngách trong phòng, thoả mãn gật đầu “Được lắm, trước kia sao không phát hiện cô có tài năng này nhỉ.”

“Cảm ơn đã khích lệ.” Tôi dùng hơi sức cuối cùng nói.

“Có điều...” Anh ta đưa kính lúp trở lại tay tôi. “Trong hai giờ cô dọn dẹp thư phòng của tôi thật sạch sẽ, vậy phòng tắm và phòng ngủ phải làm sao bây giờ?”

Tôi khẽ liếm đôi môi khô khốc, hai giờ mà có thể khiến thư phòng của anh ta sạch như ý đã là kỳ tích rồi.

“Nếu không ngày mai làm.” Anh hỏi.

“Được được được...” Tôi nhanh chóng gật đầu, dù dưới tầng nhà tôi có một con chồn hôi thì tôi vẫn phải về nhà, eo của tôi đã muốn gãy đôi rồi.

“Cô đi đi.” Lã Vọng Thú nhân từ vung tay lên.

Tôi phảng phất cảm thấy trên đỉnh đầu anh ta có ánh hào quang, nhanh chóng ôm túi xách xông thẳng ra ngoài, chân trước còn chưa bước ra khỏi cửa tôi ngậy người, quay đầu hỏi anh “Lã Quân Lí, trước cửa có điểm xe bus nào không?”

Anh mỉm cười lắc đầu.

“Gi?”

Nữ vương vẫn tiếp tục lắc đầu.

“...Vậy tôi về thế nào đây?”

Lã Vọng Thú đưa ra ngón trỏ và ngón giữa, dốc xuống dưới, làm hình hai chân di chuyển, tôi quýnh.

“Anh có thể đưa tôi về không?”

Anh đưa tay nhìn đồng hồ một chút, “Tôi còn hai giờ nữa mới cần ra khỏi nhà.”

Được lắm... hai tiếng, cũng đủ để tôi đi bộ về với cái ổ của mình, khinh người quá đáng mà. Cáo này không phải là hành động quan bức dân trong truyền thuyết sao? Còn để con người ta sống nữa hay không đây.

Nói thẳng ra là muốn chơi tôi mà, được. Đối với tôi bất nhân thì đừng trách tôi bất nghĩa. Tôi ném túi xuống đất, xắn tay áo, trừng mắt nói với Lã Vọng Thú “Tôi sẽ tiếp tục làm việc.”

Tôi đĩnh đạc đẩy cửa phòng ngủ đi vào, Lã Vọng Thú ở phía sau dịu dàng nói “Ngàn lần chớ miễn cưỡng.”

Phòng ngủ của Lã Vọng Thú rất sạch sẽ, màu sắc đơn điệu, bài trí đơn giản, tôi nhìn ga giường không một nếp gấp, tôi không thể không cảm thán trình độ sạch sẽ của anh ta đúng thật là không bình thường, tiếp nữa tôi nghĩ, ngày hôm qua anh ta nằm trong cái ổ của tôi mà vẫn ngủ được, quả thật thói quen có thể thay đổi a, nếu thật sự mệt mỏi thì dù có là ổ gà thì cũng vẫn phải ngủ thôi?

Tôi nhìn quanh phòng, cũng không biết nên bắt đầu từ chỗ nào, tôi quyết định làm từ gần tủ đầu giường, khăn lau mới đưa đến, tôi đã nhìn thấy gần tủ đầu giường có một khung hình, bên trong là hai người đang cười nói rất vui vẻ, hai người đó tôi đều biết, một người là Lã Vọng Thú, người còn lại chính là cô nàng váy đen hôm trước.

Tôi chăm chú nhìn, đằng sau đột nhiên truyền đến một giọng nói “Nhìn gì đó?”

Tôi quay đầu lại nhìn, Lã Vọng Thú vốn đang ngồi sau máy tính lại dựa vào cửa nhìn tôi, “Không có gì... Cười thật đáng xem.” Tôi có chút chột dạ, cảm giác mình thật già mồm giống một nữ chính trong tiểu thuyết. “Tôi đang nghĩ sao ở đâu cũng có thể nhìn thấy cô ấy.” Nói xong, tôi đột nhiên hiểu được những nữ phụ độc ác kia, thì ra nói những lời thế này cũng sướng a, nữ chính già mồm cũng không tốt lắm.

Lã Vọng Thú hừ một tiếng, hình như muốn cười. “Cô không phải đã gặp rồi sao? Em của tôi mà..”

Nói lần thứ hai, tôi cảm thấy bản thân hình như đã suy nghĩ quá nhiều “Thật sự là em gái anh?”

Lã Vọng Thú liếc nhìn tôi “Có lẽ năng lực phán đoán của cô có vấn đề, muốn cô hiểu được những vấn đề này có vẻ đang làm khó cô.” Nói xong xoay người rời khỏi phòng, bỏ lại tôi đang cười nhìn tấm hình cười ngốc nghếch, quả thật, nhìn kỹ tâm hình hình như rất...

Dọn sạch phòng ngủ cũng đến tối đêm, giờ mới đầu tháng ba, trời tối rất sớm, tôi đi khỏi phòng ngủ, đem dụng cụ vệ sinh cất kỹ, đứng một bên đợi Lã Vọng Thú, anh thoáng nhìn tôi, bỏ lại công việc, cầm chìa khoá xe, mở cửa đi ra phía ngoài.

Đi xuống tầng, nhìn thấy người giúp việc hình như đang muốn lên tầng, thấy Lã Vọng Thú đi xuống liền nói “Mọi người hôm nay không về nhà ăn cơm.”

“Dì Lâm, vậy dì cũng về sớm đi, khuya hôm nay cháu cũng ra ngoài có việc.” Lã Vọng Thú dịu dàng nói, đúng là trẻ không tha mà già cũng không thương.

“Được.” Dì Lâm lễ phép gật đầu, mở cửa đi ra ngoài.

Tôi dùng tay dấm dấm lên đôi vai mỗi nhừ, eo đau nhức, đi theo Lã Vọng Thú ra cửa, nhìn bóng dáng dì Lâm đã đi xa, tôi không khỏi cảm thán cuộc sống. vì kiếm tiền mà mỗi ngày đều bôn ba đến tận đây, nhận nhin sự khó chịu trong lòng, chỉ có thể biểu hiện ra ngoài sự kính nể và lễ phép. “Thật không dễ dàng a, mỗi ngày còn phải đi đi về về như vậy, thật vất vả.”

Lã Vọng Thú không trả lời, chỉ ngồi vào xem tôi cũng nhanh chóng chui vào, xe chạy được một đoạn thì gặp dì Lâm, tôi tốt bụng nói “Chúng ta đưa dì ấy một đoạn đi.”

Lã Vọng Thú nói “Không thấy dì ấy đợi xe bus sao?”

Tôi quay đầu nhìn, đúng là dì Lâm đang đứng ở bên đường, dưới mấy cây đại thụ quả thật có một điểm dừng xe bus, tôi mới lên “Anh... không phải anh nói với tôi là không có xe bus sao?”

Lã Vọng Thú vẫn bình tĩnh nhìn thẳng phía trước nói “Cô hỏi cửa nhà tôi có hay không, trước cửa đúng là không có, nhưng đi một đoạn là có.” Anh lại đưa ra hai ngón tay làm bộ đôi chân đang di chuyển, “Tôi để cô đi, cô lại nói muốn tôi đưa đi.”

“...” Tôi cuối cùng không nhịn nổi, chết cũng phải xả cơn tức này. “Anh có phải một mực muốn nhắm vào tôi?”

Lã Vọng Thú cười “Cô cảm thấy thế nào?”

“Anh thích ngược đãi người khác?” Tôi buông một câu.

“Vậy cũng cần phải gặp gỡ đối tượng có thể ngược đãi.” Khoé miệng cong lên, cười quỷ dị với tôi “Cô nói xem có đúng không?”

Hana: Quá nham hiểm... hêm có giề để nói á....

8. Chương 15-16

Chương 15

Ném tôi ở đầu ngõ, Lã Vọng Thú lái xe đến với buổi xã giao của mình.

Tuy tôi không trông cậy vào bữa tối dưới ánh nến với loại già mồm cãi láo, cũng không muốn có người đột nhiên xuất hiện cười đến mức khiến cả người tôi run rẩy, cũng không cần vì cái gì mà lạc lối; có chuyện rất hay thế này, nếu không có được khuôn mặt Tây Thi thì cũng nên có dáng người của Monroe, không có dáng người Monroe thì cũng nên có khí chất của Lâm Huy Nhân, nếu không có khí chất thì cũng phải có trí tuệ của Athena, nếu không có trí tuệ thì tốt nhất nên tự biết mình biết người.

May mắn thay, mặc dù tôi không có được bốn cái trước, nhưng thật may tôi có cái cuối cùng, đó là tự biết bản thân thế nào.

Tôi nhìn thấy Hoàng Thư Lãng đã ở cầu thang, tôi còn chưa di chuyển, anh ta đã lao tới.

“Phượng Hoàng! Nửa ngày không gặp, như cách ba thu a...”

Xung quanh chẳng có ai, tôi cũng không cần chú ý đến mặt mũi của anh ta, trực tiếp quát “Anh nói cổ văn một lần nữa xem.” Buổi trưa vì có Lã Vọng Thú, tôi cho anh ta chút mặt mũi nên không nói gì, tôi không muốn thấy anh ta vì không muốn nhìn thấy anh ta là nhớ đến những người khác, nhưng dù sao anh ta đối với tôi cũng không tệ mặc dù loại này “quả thật” khiến tôi rất khựng hoảng.

{hana: Chỗ này cần chú thích một chút, chính xác thì bạn chồn xưng là ‘ngô’ và gọi người khác là ‘nhữ’, nhưng mà chẳng hiểu hai chữ này thế nào nên bạn chuyển nó về anh tôi hết nhé. Còn chuyện cổ văn bạn nghĩ là bạn Chồn này chuyên nói thành ngữ tục ngữ gì đó nên bị bạn Gà ghét}

Chồn nhỏ lập tức ngậm miệng, vẻ mặt khổ sở vô cùng, cắn môi nửa ngày mới dám mở miệng nói “.A... anh, anh nói quen rồi.”

“Lúc nói chuyện với người lớn anh muốn nói gì tôi không quản, thích nói gì thì nói, có nói lời điều ngữ cũng không quan tâm, còn khi nói chuyện với tôi làm ơn nói tiếng người cho tôi.” Tôi tức giận nói, toàn thân đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

“Nhưng giáo sư...” Chồn lại mở miệng, tôi khinh thường đi lướt qua.

“Anh là gián điệp?”

“Không không...” Anh ta nhanh chóng phủ nhận, khuôn mặt thư sinh trắng nõn hiện lên một mảng hồng hồng.

“Chẳng qua tôi chỉ đang phỏng đoán, anh làm gì mà có tật giật mình thế?” Tôi chế nhạo nói.

Anh không nói gì nữa, lặng lẽ cùng tôi lên lầu, trước kia vẫn luôn trốn tránh giờ trốn không thoát, chỉ còn cách đối mặt, tôi bắt đầu dĩ nhiên nói “Khi nào thì về báo cáo?”

“Phượng Hoàng, em...”

“Gọi tôi là Lục Tiểu Kê.” Tôi nghiêng mặt nói “Không phải Phượng Hoàng.”

“Anh biết.” Anh ta gật đầu. “Được rồi, Tiểu Kê, anh...” anh ta ngập ngừng, một hồi đổi giọng “Anh nấu bữa tối cho em, cùng nhau ăn nhé.”

Tôi gật đầu, không cự tuyệt, bởi tôi thật sự cảm thấy mệt. Ở cùng một chỗ với Lã Vọng Thú đúng là mệt chết đi được, tinh thần cũng mệt chết luôn.

Tay nghề của Hoàng Thư Lãng rất tốt, tôi biết rõ, tuy ghét anh ta cũng không có nghĩa là tôi ghét đồ ăn anh ta làm giống như tôi chán ghét mùi ở chuồng heo không có nghĩa là tôi chán ăn thịt heo a.

“Ăn nhiều một chút, buổi chiều anh ra ngoài mới phát hiện, gần đây có một cái chợ a.” Hoàng Thư Lãng vừa gấp thức ăn vừa nói.

“Sặc...” Tôi cảm thán nói. “Anh đúng thật là trên có giảng đường, dưới là người đàn ông của bếp núc a...”

Anh ta bới thêm cơm cho tôi. nghe lời này chén cũng không thêm cầm, nắm chặt tay tôi, nhìn thật sâu vào mắt tôi “Pượng Hoàng, không, Tiểu Kê, em cuối cùng cũng phát hiện ra ưu điểm của anh, anh...”

Tôi bỏ tay khỏi tay anh ta, nói tiếp “.. Đáng tiếc, tôi không thích anh.”

Hoàng Thư Lãng cúi đầu, lấy từ trong người ra một cuốn sổ nhỏ, cầm lên một chiếc bút, thăm thì nói “Lần bảy trăm lẻ năm.”

Tự mình bới thêm cơm, “Trừ lẻ tét, anh lần nào cũng thế a.”

Anh ta cất kỹ cuốn sổ, “Không sao, giáo sư đã nói rồi, có công mài sắt, có ngày...”

“Khụ khụ” Tôi ho khan một tiếng, đặt bát xuống “Tôi ăn no rồi.”

Hoàng Thư Lãng vội đem những lời đang muốn nói nuốt xuống dưới, đổi giọng nói “Tiểu Kê...”

“Tôi phải về.” có đôi khi tôi rõ ràng rất đói, nhưng hoàn toàn không muốn ăn, cảm giác hiện tại của tôi chính là như thế, tôi đứng dậy cầm túi xách bước đi, Hoàng Thư Lãng gọi tôi lại “Anh, anh không phải nói lỡ lời chứ?”

Tôi kéo cửa, đầu không quay lại nói “Anh không có nói gì sai, chỉ là... Tôi mệt mỏi.”

Hoàng Thư Lãng không nói gì, tôi đi lên lầu, ở chỗ rẽ, gió vẫn thổi qua cửa sổ, tôi bình tĩnh nói “Cảm ơn cơm của anh.”

Sáng ngày thứ hai, tôi tỉnh lại sau cơn mê, gối ẩm ướt, tôi nhanh chóng ném cả gối vào trong máy giặt, lúc ăn sáng nghe được tiếng máy giặt đang quay cuồng, tôi từng miếng từng miếng hăng say nhai bữa sáng. Cũng chỉ vì mấy câu “Pượng Hoàng Pượng Hoàng” anh ta gọi tôi, đêm qua tôi may mắn được ác mộng ghé thăm. Lúc ra khỏi nhà xuống lầu tôi cố gắng bước đi thật nhẹ, nhưng không may cho tôi là con Chồn kia mở cửa đúng lúc làm tôi giật mình, nghĩ đến chuyện chồn rình gà chắc cũng thế này.

Anh ta không nói chuyện, chỉ đưa cho tôi một phong thư.

“Trước kia anh gửi nhiều thư tình vậy còn chưa đủ sao?” Tôi không nói nổi rồi, quả thật nhìn từ góc độ nào đó tôi rất khâm phục con chồn này, so ra tôi còn kém xa, lần đầu tiên bị đả kích, chuyện chung thân đã không còn có phần chắc.

“Tiền” Hoàng Thư Lãng nói.

Tôi đưa tay sờ phong bì, khó trách nhìn không giống thứ tôi vẫn chán ghét, hóa ra là có mặt Mao chủ tịch mà tôi tôn kính a. Có điều chuyện này là thế nào? Chồn cho Gà tiền, tôi cũng không dám tin a?

“Anh cho tôi tiền làm gì?” Nói xong lời này tôi cảm thấy mình thật nhảm, thay vì hỏi anh ta lý do không bằng hỏi anh ta trong này có bao nhiêu.

Anh ta không nói gì, cúi đầu im lặng.

“Tôi đang hỏi anh đó?” Tiếp tục im lặng.

“Anh có ý gì, có phải mẹ tôi nói tôi không có tiền không?” Vẫn tiếp tục im lặng.

“Anh cho rằng dùng tiền có thể dụ dỗ tôi trở về sao?”

Anh ta hoàn toàn im lặng.

“Con Chồn kia, anh giả chết à!”

Người nào đó ngẩng đôi mắt ngẩn lệ nhìn tôi, nói lắp bắp: “Anh... anh quên những điều muốn nói dịch thành lời nói bình thường thế nào rồi?”

(ách, nói cổ văn với thành ngữ nhiều quá, đến khi nói chuyện bình thường mà ko nói được)

Orz, Tôi bị hạ gục. “Được, lão nhân gia ngài từ từ nghĩ, tôi đi làm.”

Đến công ty, vào thang máy, đúng lúc gặp em gái Lã Vọng Thú, quả thật có ít người có lẽ bản thân thường xuyên trông thấy, là do không để ý thấy thôi, nhưng khi cô ta có quan hệ với người mà mình đang chú ý, tự nhiên sẽ trở nên dễ thấy, đúng là dễ dàng nhận ra, cô ta cũng bất ngờ “A, Lục Tiểu Kê.”

“Cô...” Tôi lại không biết phải xưng hô thế nào với cô ấy, nói ra một chữ lại không thể tiếp tục.

“Tôi tên là Lã Vọng Nguyệt.” Cô gái hào phóng nói “Anh của tôi lại không nói tên tôi cho cô sao?”

“Anh ta nói cô tên là Tiểu Nguyệt... Tôi không thể gọi cô thế a.” Tôi xấu hổ nói, tính cách của em gái của Lã Vọng Thú đúng là khác anh cô ấy một trời một vực.

“Chuyện này có gì là không thể.” Cô ấy đưa tay nắm cánh tay tôi. “Tôi đã sớm nghe về cô a.”

“Ách?” Sau lưng tôi toát mồ hôi lạnh. “Nghe... Nghe nói gì về tôi?”

“Cô không biết sao?” Cô ta kỳ quái hỏi. “Không phải Tiểu Lý ở phòng cô giờ cơm trưa nào cũng đi khắp nơi buôn chuyện sao? Nói về kỳ tích vĩ đại của cô đó.”

Mồ hôi ròng ròng...Tôi vô cùng xấu hổ, đẳng cấp gà mẹ của Tiểu Lý quả nhiên rất cao. “...Phải không?” Tôi còn tưởng Lã Vọng Thú nói với cô ấy, thì ra không phải vậy, trong lòng có chút khó chịu, có điều loại cảm giác cô đơn nhỏ bé này so với sự đả kích của Lã Vọng Thú thì không đáng kể, chỉ như muối bỏ bể thôi.

“Tôi đã sớm biết đến cô.” Lã Vọng Nguyệt oa oa tự nói, khoe miệng tôi cong lên, cười xấu hổ cho đến khi có ấy bước ra khỏi thang máy vẫn không quên nói “Buổi trưa tôi mời cô ăn cơm.”

Tôi nghe xong nửa ngày vẫn thấy câu này thật êm tai. Tốt, tiền cơm trưa đã có thể tiết kiệm. Lập tức cười đến xuân quang sáng lạng “Được.”

Chương 16

Ra khỏi thang máy tôi nhìn ngay thấy Hoàng sóng thần, tôi nhanh chóng đi lên “Anh của cô đến đây.”

“Cái gì!” Hoàng sóng thần lập tức tái mặt, gót giày lạnh lạnh chậm dần, cả người lão đảo “Ở đây, ở đâu?”

Xem ra lực sát thương của con chồn kia đúng là quá mạnh, tôi đỡ lấy Hoàng sóng thần “Ngay dưới tầng nhà tôi.”

Lúc này Hoàng sóng thần mới thở hắt ra một hơi, đẩy tôi ra “Cô muốn hù chết tôi sao, anh ấy có đến đây thì sao, tôi cũng biết nói gì nữa đây.”

“Sao có thể a.” Tôi cười nhạt, “Coi như cô nghĩa khí không nói cho anh ta biết chỗ tôi ở, tìm đến chẳng qua là do vận khí của tôi kém thôi.”

Hoàng sóng thần cười cười “Bởi vì tôi chẳng biết nhà cô ở đâu.”

“..” Tình cảm giữa con gái với nhau đúng là mỏng hơn tờ giấy, chỉ lúc đi toilet mới thấy có tác dụng, dùng hết cũng không hề thương tiếc mà quăng đi, tuy nhiên tôi cùng Hoàng sóng thần trước đến nay có tồn tại loại tình cảm này hay không cũng là chuyện đáng kiểm chứng.

“Cô thật là vị tha.” Hoàng sóng thần vỗ vỗ vai tôi, gót giày lạnh lót lại gõ những âm thanh lạnh lạnh trên nền gạch, vì chuyện con chồn ngày hôm qua tôi ăn không được, giờ mới phát hiện, vừa vào làm ba phút tôi đã đói meo.

Cả buổi sáng cũng không thấy Lã Vọng Thú tới công tu, tôi cũng không hỏi nhiều, liếc qua liếc lại chăm chú đánh chữ, Tiểu Lý hôm nay cũng không phát bệnh gà mẹ, không hề nói đến nguyên nhân Lã Vọng Thú hôm nay không đi làm a.

Không lẽ hôm qua đi xã giao đã uống quá chén? Tôi cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy đúng là tự mình đa tình, vì vậy cố gắng quay lại làm việc, Tiểu Lý đi đến vỗ nhẹ vào vai tôi “Tiểu Kê, nhẹ tay một chút, đừng giận cá chém thớt.”

Cuối cùng buổi trưa cũng tới, Lã Vọng Nguyệt quả nhiên chạy đến kéo tôi đi ăn cơm, con gà con tôi đặc ý xoa xoa tay không biết nên chọn món gì a?

“Đi ăn món Nhật nhé.” Lã Vọng Nguyệt không đợi tôi nói đã hỏi, tôi đột nhiên phát hiện hai anh em bọn họ quả nhiên có thuật đọc tâm, đều thuộc loại cao thủ như nhau.

“Món nhật?” Nói thật, tôi đối với món Nhật không yêu thích lắm, tôi không phải kén ăn, chỉ là loại đồ ăn này từ trước đến nay chẳng mấy khi ra vào trong bụng tôi, vấn đề là giá cả, nhìn thấy giá thôi dạ dày tôi đã quặn thắt rồi, đừng nói là ăn một bữa no, chỉ món khai vị thôi cũng đủ giết cái túi tiền của tôi rồi. Vì là được người ta mời cơm, chẳng lẽ tôi lại không có ý tứ mà ăn nhiều, tôi bắt đầu thâm tính toán, xé chiều đến căng tin mua bánh bao ăn thêm vậy.

“Nhà này cá sống ăn rất ngon.” Lã Vọng Nguyệt hình như rất cao hứng, tôi cũng không đành lòng dỗi kích cô ấy, mọi người sao luôn có thói quen nghĩ rằng, món mình thích cũng là món người khác có thể hưởng thụ a, cảm động trước tấm chân tình của cô ấy, tôi quyết định đến chiều sẽ mua cho cô ấy hai cái bánh bao.

“Phải không?” Tôi phối hợp, bày ra bộ dạng hào hứng không kém, ra khỏi cửa, tôi ngậy người, bởi vì tôi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc kia, cùng lúc đó Lã Vọng Nguyệt nói “Anh của tôi mời chúng ta ăn cơm.”

Tôi... Lập tức nghi ngờ, vấn đề ăn no hay không no giờ không còn quan trọng nữa, vấn đề là bữa cơm này có nuốt trôi hay không a.

Tối qua mới biết Lã Vọng Nguyệt là em gái anh ta, tôi cũng đã dò hỏi qua Tiểu Bạch để biết tình hình. Câu đầu tiên Tiểu Bạch nói là “Cậu biết Tiểu Nguyệt rồi sao? Tốt lắm. Từ nay về sau vấn đề ăn cơm đã có thể giải quyết.”

Lúc ấy tôi hoàn toàn không hiểu ý của Tiểu Bạch, hiện tại đã hiểu.

Hoặc là nói lên xe nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, tôi đã hoàn toàn hiểu rõ. Tiểu Nguyệt nói “Anh, Từ nay về sau đi ăn cơm chúng ta đưa theo con gà con nhé.”

“Phì.” Cô vừa nói xong lập tức nghe được tiếng phì cười của Lã Vọng Thú, Tiểu Nguyệt còn chưa hiểu gì, tôi đã cười xấu hổ “Tiểu Nguyệt, lời cô nói thật là nhiều ẩn ý...”

Lữ Nguyệt đột nhiên hiểu rõ, mặt đỏ ửng “Ý của tôi là mang theo cô, không phải mang theo cái kia...”

“Tôi hiểu.” Tôi nhìn cô nói, quả thật tôi đã quen, con người chẳng phải có tới ba cảnh giới sao, chịu đựng, tiếp nhận và hưởng thụ, tôi bây giờ đối với cuộc sống cũng được coi là đang tiến dần đến cảnh giới hưởng thụ a.

Vào trong nhà hàng, ngồi vào chỗ của mình và bắt đầu gọi món, tôi đối với món ăn Nhật không có kiến thức gì nên để việc chọn món cho hai anh em bọn họ, tôi cũng đỡ phải nhìn đến giá cả mà đau dạ dày a.

“Tiểu Kê, cô ăn được nhiều không” Lã Vọng Nguyệt quay đầu hỏi tôi.

Quả thật tôi định nói “bình thường”, nhưng là lại nghĩ, đây là ăn món ăn Nhật chứ không phải ăn đồ ăn bình thường, khẩu phần bình thường chắc chắn không đủ no, tôi nghĩ một chút, liếc nhìn Lã Vọng Thú đang dùng tiền để làm vui lòng cô gái mình yêu quý, không bằng tôi ăn đầy cái bụng gà hèn mọn của tôi, đem uất hận ăn vào “bụng gà”, tôi cuối cùng cũng hiểu được thế nào là “ghen ghét”, tôi quyết định nói “Tôi ăn rất nhiều, hẳn là phải gấp đôi hai người đi.”

“Oa..” Lã Vọng Nguyệt nói “Cô có thể ăn là được rồi, tôi hôm nay khẩu vị không tốt lắm, thật chẳng biết phản ăn món gì.”

Nghe xong tôi càng bối phục câu trả lời của mình, khẩu vị của cô ấy hôm nay không tốt, tôi nói ăn gấp đôi cô ấy đến giờ chắc không đủ nhét kê rằng rồi? Nói gấp hai có vẻ thiếu a.

Có điều trên khuôn mặt Lã Vọng Thú không hiện lên tia bực mình như tôi tưởng tượng, hình như mang theo chút cười quỷ dị, đối với nhân viên phục vụ nói “Những món chúng tôi vừa chọn, tất cả mang lên hai phần.”

Tôi cũng không tìm ra từ nụ cười của anh ta với nhân viên phục vụ đang ngạc nhiên tìm ra manh mối gì, chỉ muốn lợi dụng nữ vương thụ một chút, gọi cũng đã gọi rồi, không ăn chỉ thiệt thòi a.

Lã Vọng Nguyệt và tôi nói chuyện được một lúc thì sushi bắt đầu được mang lên, từng phần từng phần, cái bàn dần dần đầy lên, tôi nhìn lướt qua, đừng nhìn nhiều thế mà hoảng, căn bản cũng chẳng đáng bao nhiêu, đoán chừng ăn không no rồi.

Vị của sushi đúng là rất ngon, hơn nữa cả bữa cơm hôm nay Lã Vọng Thú hoàn toàn im lặng, cũng không có nói gì chanh chua như tôi tưởng tượng, khiến cho không khí bữa ăn này tốt lên không ít.

Lã Vọng Nguyệt hiển nhiên rất thích món Nhật, từng phần từng phần, theo như cô ấy nói chắc là sẽ ăn rất nhanh, cúi đầu ăn những món trước mặt mình, một bàn chén đĩa cũng không khác lắm, tôi cảm thấy mình đã no bảy phần, ngẩng đầu nhìn Lã Vọng Nguyệt vẫn tiếp tục ăn, người phục vụ bên cạnh đang thu lại chén đĩa, động tác nhanh nhẹn, tiếp tục mang thêm đồ ăn lên.

Tôi nghĩ lại, cái phần gấp đôi lúc gọi kia thật sự không chỉ dành ỉnh tôi ăn, có thể suy nghĩ của tôi là thừa thãi, bởi vì người ăn nhiệt tình tuyệt đối không phải mình tôi, Lã Vọng Nguyệt vừa nhai cá sống vừa nói với tôi “Tiểu Kê, cái này ăn rất ngon, cô thử xem...”

Được, bàn thứ hai đã xong, tôi cảm thấy đã no. Người phục vụ tiếp tục thu dọn chén đĩa, tôi thắc mắc không phải anh ta sẽ mang hoá đơn tính tiền lên hay sao? Có điều tôi sai rồi, bởi vì căn bản không tính tiền, bàn ăn thứ ba được dọn lên.

“Còn sao?” Tôi giật mình, Lã Vọng Thú ưu nhã gấp một miếng cá sống lên, nói với tôi “Lục tiểu thư, khẩu vị của cô thật tốt, ăn nhiều một chút, tôi sợ Tiểu Nguyệt ăn không hết.”

Lữ Nguyệt lúc này kẹp một miếng cơm cuộn nhét vào miệng tôi nói “Tiểu Kê, cơm cuộn này tôi ăn hai phần rồi vẫn thấy ngon.”

Lúc này đây tôi vất đầu cảm thấy khó chịu, trọng dạ dày bắt đầu óc ách, Lữ Nguyệt kéo kéo tay tôi “Tiểu Kê, Tiểu Kê, bạch tuộc này ngon cực kỳ...”

Tôi nắc một cái, “Tiểu Nguyệt, cô ăn nhiều hay ít.”

“Không nhiều lắm...” Lã Vọng Nguyệt nói, “Tôi còn chưa ăn no, hôm qua tôi hơi sốt, hôm nay cũng không gọi nhiều lắm, nhưng sợ ăn không hết, thật mau có cô đi cùng, đợi lát nữa cô nhất định phải giúp tôi ăn hết nhé.”

Còn sao?... Tôi bắt đầu cảm thấy nhớ cảm giác đói bụng, loại cảm giác ục ục trong dạ dày, tôi ngẩng đầu nhìn Lã Vọng Thú ngồi đối diện đang ung dung uống rượu, cuối cùng cũng biết vì sao anh ta không nói gì, chỉ vì anh ta đang hưởng thụ ngồi xem cuộc vui khi tôi nói ăn phần ăn gấp đôi bọn họ.

Tôi nghĩ tôi lại thua rồi, lúc này đột nhiên điện thoại vang lên, tôi nhìn, là số của con chồn kia, nghĩ muốn tắt đi không nghe, nhưng đột nhiên lại nghĩ, cuộc gọi này không phải chính là lý do cứu được cái mạng tôi sao? Nhanh chóng nhận điện “Có chuyện gì a?”

“Chân của anh bị thương a... Đau quá.” Giọng của chồn già quả thật có vẻ run rẩy.

Thôi, tôi cũng chẳng muốn cùng anh ta đòi co nhiều “Anh đang ở đâu?”

“Anh ở trong nhà, không thể động đây, vì thế không thể tự mình đến bệnh viện.” Chồn vừa nói vừa hít thở rất gấp gáp.

Vốn định kêu anh ta gọi cấp cứu 120, có điều giờ nhân viên phục vụ lại tiếp tục mang đồ ăn lên, mặt tôi đầu hắc tuyến, lúc này còn muốn cái dạ dày nhỏ bé của tôi chưa hết cái bàn lớn này sao? Tôi nhanh chóng nói “Tôi lập tức đến ngay.”

Lúc cúp máy trong lòng tôi có phần đắc ý nói “Trong nhà có chuyện, tôi phải về gấp.” Để tỏ ra mình rất chân thành, tôi nói với Lã Vọng Thú “Chính là người mà anh đã gặp hôm trước – Hoàng Thư Lăng, chân anh ta bị thương, tôi phải giúp anh ta đi bệnh viện.”

“A...” Lã Vọng Nguyệt nói “Vậy cô đi nhanh đi, ăn no chưa?”

“Ăn chưa no cũng phải đi a.” Tôi bị thương nắm chặt tay nói, ăn nữa đúng là sợ không về được mất.

“Tôi đưa cô đi.” Lã Vọng Thú trầm mặc một lúc lâu, sau đó đứng dậy nói, Lữ Nguyệt cũng hạ giọng nói “Được a, anh đưa cô ấy đi đi, em ăn xong sẽ tự bắt xe về.”

Tôi còn chưa kịp phản bác Lã Vọng Thú đã đem tôi ném ra khỏi cửa. “Còn chưa thanh toán tiền.”

“Tiểu Nguyệt có tiền.” Lã Vọng Thú nói.

“Sao phải đưa tôi về?” Tim tôi đập thật nhanh, rất nhanh, tôi bắt đầu nghĩ, không lẽ Lã Vọng Thú làm nhiều hành động mập mờ thế là cố ý để cho tôi hiểu lầm, hay đơn giản chỉ là sự đả kích trá hình, nhưng quá nhiều lần đáp án của anh ta dành cho tôi luôn là đáp án thứ hai.

“Tôi muốn xác nhận lý do xin nghỉ của cô có phải thật hay không.”

9. Chương 17-18

Chương 17

Trên xe, tôi cảm thấy có chút choáng váng chóng mặt, nghĩ cũng thấy bình thường thôi, vừa mới ăn một bụng thức ăn lại ngồi xe, không chóng mặt mới lạ, trên đường đi không ngăn được nấc mấy cái, Lã Vọng Thú trầm mặc không nói gì, làm cho âm thanh tiếng nấc của tôi càng thêm vang vọng, xấu hổ càng lúc càng tăng lên.

Một giây này, kính ngưỡng của tôi với Lã Vọng Thú lại tăng rồi, anh luôn có thể sắp xếp sự hài hước và trầm mặc của mình để sự hèn mọn và bỉ ổi của tôi nổi lên ở cấp độ cao nhất.

Chạy đến một ngã tư thì gặp đèn đỏ, anh ta phanh lại, tôi ngồi không vững bị ngã về phía trước, nôn khan một chút, chút nữa là muốn nôn thật luôn.

Lã Vọng Thú nở nụ cười, tôi nhìn anh ta đắc ý cười đến ngoác miệng nói “Sao anh không bao giờ dùng nụ cười gian trá đó với em gái của anh?”

Anh thu hồi nụ cười nói “Vì cũng phải tùy người thì tôi mới có thể cười như vậy a.”

Tôi cảm thấy khẩu khí nói chuyện của anh ta hôm nay rất kỳ quái, không nhận được liếc mắt nhìn anh ta, khuôn mặt thanh tú lộ ra một mảng hồng hồng, tôi nhớ đến khi này anh ta có uống rượu, “Anh... Uống rượu?”

Đèn đỏ qua, Lã Vọng Thú cho xe chuyển động, lên tiếng “Uống thì sao?”

“Anh ... say rượu rồi lái xe.” Tôi kinh ngạc hô lên.

Anh quay sang nhìn tôi “Say rượu rồi lái xe thì sao?”

“Anh còn hết nhìn đông lại nhìn tây.” Tôi rất nhanh đeo dây an toàn.

“Đây cũng không phải lần đầu tiên.” Mặt anh càng lúc càng hồng hơn, xem ra đây là loại rượu có tác dụng chậm. “Tôi hôm qua không phải cũng uống rất nhiều rồi tự mình lái xe về đó sao?”

“Anh còn chưa tỉnh rượu?” Mẹ ơi, khó trách lúc ăn cơm anh ta không nói gì. Đã uống nhiều rồi lái xe còn chưa tỉnh, phải chết còn lôi theo tôi làm cái đệm lưng, tôi kéo kéo ống tay áo anh ta “Anh mau đỗ xe lại, cẩn thận bị cảnh sát phát hiện.”

Lã Vọng Thú tránh khỏi tay tôi, khẽ nhếch lông mày, mặt hơi đỏ nói “Cô đừng động, không sao! Lập tức đưa cô về đến nhà.”

“Không được...” Tôi đã nhìn thấy ở ngã tư phía trước có một anh cảnh sát. “Nếu bị cảnh sát bắt sẽ bị phạt tiền và treo bằng nửa tháng đó.” Thật nhanh giữ chặt tay anh ta nói “Dừng lại tự thú đi.”

“Cô buông tay.” Hơi rượu trong người Lã Vọng Thú bốc lên, hất tay tôi ra “Cái gì mà cảnh sát, lái qua là được rồi.”

“Anh là đang vi phạm pháp luật a.” Con gà nhỏ tôi là công dân gương mẫu a, sao có thể trở mặt nhìn người ngồi bên cạnh mình vi phạm pháp luật đây, quyết tâm giữ chặt tay anh ta, không cho anh ta tiếp tục lái, có điều tôi đã quên một chuyện, điều khiển tay anh ta có thể quyết định phương hướng, nhưng còn chân của anh ta vẫn đang giẫm ở chân ga....

Sau đó tôi nhìn thấy bồn hoa ven đường lao vào tôi, chỗ đó có cỏ xanh và những bông hoa nhỏ...

Sau đó cảnh sát đi đến, tôi cảm thấy đầu mình đau nhức, nhưng vẫn đối với chú cảnh sát nói “Chúng tôi tự thú...”

Cảnh sát nói “Nhanh chóng gọi 120

Tôi cảm thấy có gì đó nóng nóng chảy từ trên đầu xuống, một bên Lã Vọng Thú úp mặt trên tay lái, chân cuối cùng cũng rời khỏi chân ga.

Có mấy người giúp tôi nằm lên cáng, tôi còn nhớ rõ tôi hỏi cô ý tá bên cạnh “Có phải chết rồi không?” Đầu óc quá tỉnh táo khiến tôi hoảng loạn, có phải đây chính là hồi quang phản chiếu trong truyền thuyết không. {hana: Hồi quang phản chiếu: cái này theo như mình biết và hiểu thì là, trước khi một người sắp chết, những chuyện trong quá khứ cứ như một cuốn phim chạy ngược trở lại bla bla... nói chung chẳng hiểu đâu, đã chết mô... còn hèm có mạng nên chịu chẳng tìm được thông tin gì}

Cô ấy cười nói “Không chết, chỉ là bị thương thôi.”

Được... tai nạn giao thông bị thương, con gà tôi cuối cùng cũng nổi danh rồi, mình nhất định sẽ được đăng báo. {hana: đợi đó mà mừng, đợi Thú ca tỉnh lại rồi cho cô chết}

Tiếng còi xe cứu thương làm tê liệt tinh thần tôi, tôi nghĩ nếu người nào yếu tim mà ngồi vào trong xe, không bệnh cũng bị dọa thành có bệnh, tôi nhìn Lã Vọng Thú ngồi ở bên cạnh, cảm giác, cảm giác thấy có gì đó quên nói, xe chạy đến ngã tư tiếp theo tôi mới nhớ ra, thật nhanh kêu lên với cô ý tá bên cạnh “Ngồi ở chỗ rẽ tiếp theo được không, ở đó có một người đang bị thương ở chân, tiện đường đưa anh ta đến bệnh viện luôn.”

Trước sự năn nỉ ỉ ôi của tôi, xe cứu thương không trực tiếp đến bệnh viện, mà rẽ vào khu nhà tôi đưa chôn đi cấp cứu, người nào đó bị thương lúc được khiêng lên thấy tôi nói “Phượng Hoàng, em quả thật đến đón anh a.”

Tôi bị thương ở đầu, Lã Vọng Thú bị gãy xương sườn, chôn già ở nhà lúc leo thang không cẩn thận bị thang đổ vào chân, ba người chúng tôi kết hợp lại sẽ thành bị thương từ đầu đến chân.

Bệnh viện cũng thật ý tứ, đoán chừng ba người chúng tôi đến cùng một xe, đều bị thương, vì thế sắp xếp cho chúng tôi ở cùng một phòng.

Sau khi đầu tôi được băng bó kỹ mới bắt đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt, bác sĩ nói tôi chỉ chấn động não nhẹ, ngủ vài ngày là khỏe, Lã Vọng Thú hình như bị đâm không nhẹ, nằm ở giường bên cạnh kêu la âm ỉ, Hoàng Thư Lãng chân bị bó thạch cao, treo ở cuối giường, không thể động đậy.

Hoàng Thư Lãng nhấn điện thoại muốn gọi điện về nhà, bị tôi ngăn cản “Anh phải làm sao?”

“Anh bị thương thế này, phải báo cho cha mẹ biết mình không sao...” Chôn già tội nghiệp nhìn tôi.

“Không cần thiết.” tôi nói “Anh nói cho cha mẹ anh biết không phải cũng như nói cho cha mẹ tôi biết sao?”

“Phượng Hoàng...”

“Anh đừng tưởng rằng bị gãy chân là có thể nói cổ văn, nói tiếng người cho tôi.” Bà đây bị thương ở đầu, tổn thương vô số tế bào não, anh ta còn bày đặt nói cổ văn với tôi, nghe thấy là huyết thái dương của tôi bắt đầu giật giật.

“Sao có thể không nói cho người nhà biết a.” Chồn cùng tôi nói lý lẽ.

“Dù sao cũng không làm sao, bác sĩ không phải nói chỉ cần hai tuần là có thể tốt rồi sao. Anh từ nay về sau, có thể biểu hiện bản lĩnh kiên cường của một người đàn ông không.” Tôi hùng hồn nói, người nào đó còn thật sự tin là thật. “Thật sao? Anh sẽ không nói.”

Đang nói thì bên ngoài có tiếng Lã Vọng Nguyệt truyền đến, trong tay còn mang đồ ăn từ cửa hàng sushi, không nghĩ đến dù anh trai bị thương cô ấy còn nhớ rõ mang phần ăn còn lại về cho tôi, tôi cảm động a.

“Anh...” Tiểu Nguyệt kinh hô một tiếng tiến lại gần, nhìn lướt qua toàn thân “Sao không phải băng bó toàn thân a?”

Lã Vọng Thú khó khăn phun ra mấy chữ “Bị thương ở sườn...”

“Không sao.” Lã Vọng Nguyệt nói “Không bị đụng trúng đầu và nửa người dưới không ảnh hưởng.” nói xong quay đầu nhìn tôi “Tiểu Kê, đầu cô không sao chứ?”

“Tôi không sao...” Tiểu Nguyệt nói chuyện quả nhiên không bình thường, ngay cả tôi cũng bị dọa, cô ấy đưa gói to đến trước mặt “Tôi vừa nghe điện đã được báo hai người bị tai nạn, tôi liền nghĩ, cơ sở bệnh viện nhất định rất khó ăn, vừa hay tôi đã ăn no, phần còn lại mang đến cho hai người a.”

Tôi nhận túi đồ, đứng ra không nên nói, nhưng đúng là sau khi sợ hãi tôi lại cảm thấy đói bụng a.

“Ba mẹ cũng sắp đến.” Lã Vọng Nguyệt nói với Lã Vọng Thú, liếc mắt nhìn con chồn bên cạnh, “Bệnh viện này đúng là hay thật, sao không để hai người ở chung một phòng được rồi, còn nhét thêm người này nữa làm gì không biết?”

Tôi vừa mở túi vừa nói “Anh ta chính là người bị thương lúc này tôi nhắc đến đó.”

“Thì ra đây là tên đầu sỏ.” Lã Vọng Nguyệt nói.

“Cô gái sao lại nói thế?” Chồn già sợ nhất là bị người khác nói mình gây tội tình gì, là người luôn coi thanh danh là sinh mệnh, “Tiểu sinh chẳng qua là bị thương ở nhà, sao lại là đầu sỏ? Cô không thể loạn ngữ làm tổn thương danh tiết của tôi a.” {hana: nói chuyện kiểu này thì bản thân mình cũng không muốn, thảo nào bạn gà không thích ing}

Lã Vọng Nguyệt đứng hình ba giây nhìn anh ta, xoay người lao ra khỏi phòng bệnh hét lên “Bác sĩ, trong này có người muốn chuyển khoa tâm thần.”

Hana: *bật ngón cái* cho bạn Tiểu Nguyệt. Mới có 3 truyện, muốn có truyện về bạn Tiểu Nguyệt này kìa

Chương 18

Chuyện Hoàng Thư Lăng có cần chuyển vào khoa tâm thần hay không còn đang đợi giải quyết thì cha mẹ Lã Vọng Thú đã vào đến nơi, vì tránh xấu hổ và không muốn giải thích luôn, tôi vội vàng nhắm mắt giả vờ ngủ.

Mọi chuyện xảy ra giờ đây tôi chỉ có thể dùng cảm giác để phỏng đoán, tôi nghe thấy một giọng nam, chắc là cha của Lã Vọng Thú, “Cảnh sát nói con lái xe khi say rượu, uống rượu rồi thì phải đợi tỉnh táo mới đi chứ, sao lại lái xe khi say rượu!”

Lã Vọng Thú chắc chắn không phải do xương sườn đau không thể nói chuyện, chắc không muốn đối mặt với lời dạy bảo của cha nên im lặng không nói gì.

Một giọng nữ vang lên “Đừng nói nữa, bị thương cũng bị thương rồi, truy cứu nguyên nhân làm gì nữa?”

“Nghe nói con còn đi cùng một cô gái nữa? Bị thương thế nào?” Cha Lã Vọng Thú hỏi, tôi vừa nghe đến tên mình, thật nhanh ngừng thở tiếp tục giả ngủ.

“Không sao...” Tôi cảm thấy được tia nhìn của Lã Vọng Thú, trong lời nói mang theo ý cười, anh ta biết rõ tôi giả vờ ngủ.

“Chính là người nằm ngay bên cạnh sao?” Mẹ Lã Vọng Thú hỏi, Tiểu Nguyệt đáp “Dạ, là nhân viên của anh, giữ trưa cùng nhau đi ăn cơm, trong nhà có chuyện gấp nên anh đưa cô ấy về, thế mới xảy ra chuyện.”

“Đụng phải đầu sao, không sao chứ?” Mẹ Lã Vọng Thú ân cần hỏi, “Người nhà đã đến chưa? Tiểu Thú dù sao cũng phải cho người nhà người ta một lời xin lỗi a.”

“Cô ấy một mình làm việc ở đây.” Lã Vọng Nguyệt nói, tôi đột nhiên cảm thấy bản thân thật đáng thương, mũi cay cay, nhưng lại không thể làm gì.

Chồn nghiễm nhiên trở thành người ngoài cuộc, tôi hé mắt nhìn thấy anh ta đang ngẩn người, miệng mấp máy gì đó.

“Nghỉ ngơi trước đi, chúng ta đi làm thủ tục nhập viện.” Mẹ Lã Vọng Thú nói “Tiểu Nguyệt, cô gái này tên là gì, dù sao cũng phải báo với người nhà cô ấy một tiếng, dù sao cũng là do chúng ta gây nên chuyện.”

“Cô ấy tên...” Lã Vọng Nguyệt còn chưa nói ra, tôi chen vào, “Không có chuyện gì, không cần báo cho người nhà cháu biết.”

Hai người trung niên mặt lộ vẻ kinh ngạc nhìn tôi, nghĩ lại hành vi của mình thật giống xác chết sống lại, cười cười xin lỗi “Cháu vừa tỉnh, thật sự không có chuyện gì, cháu chỉ là bị rách ra chút thôi.”

“Cháu...” Cha Lã Vọng Thú nhìn chằm chằm vào mặt tôi “Nhìn rất quen.”

“A?” Tôi có chút giật mình, mẹ Lã Vọng Thú cũng tới gần “Cháu tên gì?”

“Cháu là Lục Tiểu Kê.” Tôi trả lời, trong lòng có chút khẩn trương.

“A.” Cha Lã Vọng Thú kéo dài giọng, “Không sao, nhìn cháu Lục rất quen a.”

Tôi cũng cười cười, lại nằm trở lại giường, cha mẹ Lã Vọng Thú và Tiểu Nguyệt rời khỏi phòng, trong phòng trở lại yên tĩnh.

“Cô sợ thấy người lớn?” Lã Vọng Thú nói.

Tôi bị anh ta uy hiếp, nhưng không muốn thừa nhận “Tôi chỉ muốn người nhà của anh và anh nói chuyện thoải mái nên không nói gì.” Không biết bắt đầu từ bao giờ, tôi không thể đối mặt với người lớn, mỗi lần gặp trong lòng tôi lại lo lắng.

Hoàng Thư Lăng ngồi một bên ấn nút gọi y tá, một y tá đi đến “Có chuyện gì a?”

“Tôi muốn đi ngoài, thỉnh giúp tôi một tay.”

Mặt y tá đầy hắc tuyến, tôi nhanh chóng nói “Anh ta muốn đi toilet, cô cho anh ta vịn là được rồi.”

Chồn vịn vào y tá đi khỏi cửa, y tá ân cần hỏi “Tiên sinh, anh ngoài bị thương ở chân, đầu có bị đụng ở đâu không?”

Lã Vọng Thú muốn ngồi thẳng dậy, xương sườn bị thương đau khiến anh khẽ chau mày, dựa vào, quay đầu xem đầu bị băng kín của tôi, “Cô đúng là tùy thời tùy lúc không giữ được hình tượng hèn mọn của mình a?”

“Hừ.” tôi khẽ hừ mũi, đắc ý liếc anh ta “Cảnh tượng trong dĩ vãng tôi dọa anh, hôm nay cũng vậy, Lã quản lý, anh cũng đừng nói mát tôi.”

“Tôi tốt xấu gì cũng bị thương bên trong, nhìn không thấy.” Anh mỉm cười nói.

“...” Được, cho là vết thương của tôi là không đáng được không? a

“Cô...” Lã Vọng Thú đột nhiên mở miệng hỏi, tôi đang sờ miếng băng gạc ở đầu, quay đầu hỏi, “Chuyện gì?”

Anh ngẩng đầu nhìn tôi “Lục Tiểu Kê, trong nhà cô có người thân theo truyền thống thư hương sao?”

Tôi sững người, lắc đầu “Tôi? Người nhà tôi? Ha ha ha...” Tôi dùng sức cười, có đôi khi có những thứ tôi không đủ bản lĩnh che giấu, nói thế nào đây? Nhân sinh không cần giải thích.

Lã Vọng Thú cười nhạo một tiếng “Cô sẽ không phải từ đầu đã hèn mọn bỉ ổi thế chứ?”

Không biết đúng hay không, bởi vì tôi nhanh chóng chuyển đề tài, tôi nói “Đúng vậy đúng vậy, hèn mọn bỉ ổi không phải một ngày mà tạo nên? Tôi khi còn bé so với hiện tại còn hèn mọn bỉ ổi hơn, mặt mũi đen nhẻm, tóc tai bờm xờm, suốt ngày khóc lóc, nước mắt nước mũi tèm lem...” Nói xong tôi liền hối hận, sao có thể giải thích với anh ta chứ? Lén liếc nhìn người nào đó hào hứng đợi chờ, tôi liếm môi, xấu hổ nói “Cũng không phải là chuyện đùa...”

Anh nhìn tôi, tôi thử thăm dò một câu “Tôi nói với anh rất đáng cười sao?”

“Đáng cười với cô thành buồn cười.”

Được lắm, anh hai, tôi đúng là phải nhìn lại anh, anh mà mở miệng thì đến Tổng Tổ Đức cũng phải nghĩ việc. {Hana: Tổng Tổ Đức – một cây bút phê bình nổi tiếng bạo miệng}

“Không có lửa làm gì có khói.” Tôi nói, giọng nói khô khốc, không một tia tình vằm “Khói lửa còn chưa bùng lên tôi còn nhìn thấy, khi khói lửa bùng lên tóc, mặt cũng đen thui, thật may không thiêu cháy mặt luôn...”

Tôi hàm hồ nói, Lã Vọng Thú im lặng, tôi ước gì anh ta không nghe, như thế tôi có thể không cần nói, quay đầu xem xét, người nào đó đang ngây ngốc “Này...” Tôi khẽ gọi một tiếng, không lẽ Lã quản lý mắc bệnh tự ngược? Rõ ràng không thích loại hèn mọn bỉ ổi như tôi, thế mà hết lần này đến lần khác đặt tôi bên người, hôm nay còn muốn nghe chuyện cũ hèn mọn bỉ ổi của tôi, không phải muốn hù tôi chứ? Làm bậy a....

Anh đột nhiên xoay người nhìn tôi, tôi cười nịnh nọt “Lã quản lý, dễ nghe không?”

“Nhàm chán.” Người nào đó đột nhiên ném xuống hai chữ, kéo rèm ngăn cách hai giường lại, bỏ lại tôi với nụ cười cứng ngắc trên mặt.

Lúc này y tá diu chồn nhỏ về, anh nhìn khuôn mặt cứng đờ của tôi hỏi “Tiểu Kê, mặt em sao cười ngớ ngẩn vậy?”

“Mẹ anh mới cười ngớ ngẩn ấy.” Ách, cả thế giới này ai không biết a, tôi cũng kéo rèm che giường mình lại, mỗ Lãng khóc thét “Anh nhiều lắm cũng chỉ là muốn hỏi thăm thôi, em sao phải độc miệng như thế?”

Ngủ trên giường tôi mới phát hiện, bản thân tôi là người bị ngược và cũng là người đi ngược người. Lã Vọng Thú bị hèn mọn bỉ ổi của tôi ngược, tôi bị cái miệng quạ của anh ta ngược, không những thế tôi còn phát tiết lên chồn nhỏ, mà anh ta cũng không ngược trở lại tôi, có thể coi như anh ta là đối tượng ngược một chiều của tôi.

Tôi động người người không động tôi, động người của tôi tôi không động, dựa vào, tôi phát hiện mình rất hay nói bậy, ngủ trên giường thiếu chút nữa không nén được muốn phun ra.

Nói trắng ra, tôi là tự mình chuốc lấy.

Buổi tối, Lã Vọng Thú vẫn không kéo rèm ra.

Lúc trước tôi vẫn nghĩ anh sẽ phát minh ra gì đó để đả kích tôi, vậy mà giờ cảm thấy không đúng lắm, không giống như anh ta ngược tôi? Giống như tôi đang ngược anh ta thì đúng hơn, cả lúc ăn tối cũng không thêm kéo rèm ra.

Trước kia tôi không hiểu sao người ta lại thích những người nhiệt tình hơn cái người có bản mặt lạnh băng, hôm nay coi như hiểu rõ, khuôn mặt nóng bỏng đến khó chịu cũng không khó chịu bằng khuôn mặt lạnh như cái mông.

Tôi cẩn thận kéo rèm, “Lã quản lý, anh làm sao vậy?”

Thì ra đang ngồi đọc báo, ghé mắt nhìn tôi, trông mắt kẻ đảo, nhìn tôi thật sâu, sau đó tiếp tục đọc báo.

Cảnh giới cao nhất của sự khinh bỉ a.

Tôi mở khoé miệng vô cùng xoắn xuyết, chồn nhỏ ăn cơm no lại ngồi ngâm thơ, “....Biệt hữu u tình ám hận sinh, thử thời vô thanh thắng hữu thanh...” {hana: “ , – Biệt hữu u tình ám hận sinh, thử thời vô thanh thắng hữu thanh – Ôm sầu, mang giận ngẩn ngơ, tiếng tơ lặng ngắt, bây giờ càng hay” hai câu thơ trong Tiếng Đàn Trên Sông (Tỳ Bà Hành – Bạch Cư Dị) – Bản dịch thơ của Phan Huy Vịnh}

“Câm miệng, không cho phép gào thét.” Tôi mang theo lửa giận phùng phùng nằm trên giường, hai hàng lệ từ khoé mắt rơi, đầu của tôi... đại khái là chấn động.

10. Chương 19-20

Chương 19

Ba ngày sau, dưới sự ép buộc của tôi, một người tự xưng là vô cùng lễ phép, tôn sự trọng đạo Hoàng Thư Lăng với cái chân gầy cũng đã không liên lạc ra ngoài, đáng ngạc nhiên là người bên ngoài cũng không liên lạc với anh ta, ngay cả Hoàng sóng thần cũng không một lần gọi tới.

Tôi cười nói “Ai, quan hệ của hai anh em anh đúng là rất hoà thuận.” {hana: Sao ta thấy như đang mĩa ầy nhĩ??}

Chồn bày ra bộ dạng oán giận của vợ bé, xoắn xuyết nói “Anh em anh rất thương yêu nhau, em không phải suy nghĩ lung tung.”

Tôi chẳng muốn tiếp tục nghe anh ta ôn nghèo kể khổ, dựa vào giường đọc báo, người bên kia rèm vẫn một mực không liếc qua, tôi nhếch miệng, được lắm. Nữ vương a, coi trời bằng vung, kiêu ngạo ích kỷ.

Nằm viện nhàm chán đã khiến tôi phát điên, buổi chiều tinh thần muốn khủng, cũng may đã kịp gọi cho Tiểu Bạch mang mấy tỉnh đến, cũng có thứ để lên mạng nói chuyện phiếm.

Đang lúc cùng một tác giả trên mạng nói chuyện phiếm, Lã Vọng Thú sau ba ngày im lặng đột nhiên kéo rèm, nhìn thăm dò, không nói một lời, có vẻ như đang đợi tôi chủ động trước.

Sĩ khả sát bất khả nhục, Tiểu Kê tôi tuy không có cốt khí nhưng cũng không để mình trở thành người tùy tiện, cho tôi rơi ba ngày, muốn tìm tôi còn mong tôi sẽ nở nụ cười chào đón sao? Anh không nói tôi đây cũng sẽ không nói, chẳng lẽ nhịn nói rồi sẽ chết hay sao?

Thấy tôi không nói gì, người nào đó mở miệng “Nhà của cô ở thành phố T?”

Tay đang gõ bàn phím của tôi khẽ ngừng một chút, “Làm sao anh biết?”

“Không có gì...” Lã Vọng Thú ngồi trở về, thả rèm xuống, chỉ nghe thấy giọng anh ta vọng qua “Trong hồ sơ của cô có ghi.”

“....” Đại gia trầm mặc ba ngày đột nhiên nhắc đến hồ sơ lí lịch của tôi làm gì? Được lắm.... Thì ra nữ vương cũng có lúc rảnh rỗi đến nhàm chán.

Lúc ăn tối, chồn nhỏ ngoài ý muốn nhận được điện thoại, anh ta nhận điện, mặt biến sắc, quay đầu nhìn tôi, tôi lập tức hiểu cuộc điện thoại này là từ đâu gọi đến. Trong phòng bệnh cũng không có người, cũng không có tiếng nói chuyện làm không khí càng thêm nặng nề, tiếng của chồn nhỏ phá lệ đồng đặc, giống như một điểm đen trên tờ giấy trắng, xuyên qua.

“Thầy Lục, con ở trong phòng.” Chồn nói, chuyển mắt nhìn tôi đợi chỉ thị, phỏng chừng người bên kia hỏi anh ta ở đâu “Con ở ngay dưới phòng em gái, rất tốt ạ, Phượng Hoàng? Con không gặp, thành phố S này rộng quá, tìm một người rất khó... Khi nào về ạ? Con cũng chưa biết. Em gái con vẫn đang giữ lại, muốn đi gặp cũng không được, anh em lâu ngày gặp nhau, có nhiều chuyện tâm sự...”

Tôi nghe đến đâu cơm sắc trong họng đến đó, tuy nhiên là chồn đang giúp tôi, đã giấu cả chuyện anh ta bị thương, nhưng lý do của anh ta đưa ra thật không tốt, Hoàng sóng thần và anh ta đến một chút tình cảm cũng không có a.

Không biết đầu kia nói gì, cuối cùng chồn cũng cúp máy, quay đầu nhìn tôi, “Là giáo sư...”

“Tôi biết rồi.” Mới câu đầu tiên đã gọi tên người ta, trừ khi tai tôi bị điếc mới không nghe thấy a.

“Giáo sư hỏi anh có gặp em hay không...” Chồn ngây ngốc lặp lại những điều trong điện thoại, tôi gật đầu “Đã nghe câu trả lời của anh.” Tôi ngừng một chút “Anh có thể nói bạch thoại không?” {Hana: Bạch thoại = tiếng phổ thông}

Hoàng Thư Lăng trầm mặc một lúc, quay đầu “Anh có thể hiểu, em nói đi.”

“Cái gì cũng không cần nói.” Tôi nói xong bắt đầu ăn cơm, chồn không biết nói gì, cuối cùng méo mó buông một câu, “Vậy em muốn anh đổi qua nói bạch thoại làm gì...”

Tôi đã im lặng nhưng thế giới này vẫn cứ ồn ào, mà kẻ tạo ra ồn ào không ai khác chính là kẻ gần đây rất yên tĩnh Lã Vọng Thú và chồn tú tài. {Tú tài bên trung quốc người đi học đều gọi là tú tài. Ở ta thi hương không trúng kỳ phúc hạch mà được phân số khá thì đỗ tú tài. Người được vào học nhà học của vua cũng gọi là tú tài.}

Chủ đề từ lúc đêm tối chồn không ngủ được bắt đầu ngâm thơ, thật ra từ khi mới nằm viện anh ta đã bắt đầu, Lã Vọng Thú còn nói anh ta vô cùng phong nhã, không biết hôm nay đột nhiên lại xảy ra mâu thuẫn.

Đầu tiên là chồn ở trên giường niệm “Sàng tiền minh nguyệt quang...” {Hana: – Đầu giường anh trắng sáng – Câu mở đầu trong bài “cảm nghĩ đêm yên tĩnh (Tĩnh dạ tư)” của Lý Bạch.}

Nói thật, tôi cũng không cảm thấy gì, tốt xấu gì câu thơ này tôi có thể hiểu được, nghe cũng không tệ, hơn nữa trước khi ngủ nghe anh ta đọc thơ giống như được thôi miên, ngủ rất nhanh.

Có điều Lã Vọng Thú thuộc ngành đầu tư kinh doanh, người nhà đều là tư bản, nhà tư bản cùng chủ nghĩa khoa học tưởng tượng không thể hoà nhập, vì vậy Lã Vọng Thú liếc qua cửa sổ “Người xưa thấy cảnh sinh tình, hôm nay là ngày 30 âm lịch, anh Hoàng ngắm đầu nhìn cái gì ra mặt trăng đó?”

Tôi thuận thế nhìn lại, quả nhiên không có trăng.

Có điều như tôi đã nói, tôi bị đả kích quen rồi, không biết vì sao không bị anh ta động chạm vài câu còn cảm thấy bứt rứt, thế nhưng Lã Vọng Thú còn không cho tôi cơ hội này, thay vào đó chuyển qua công kích chồn a.

“...” Nhưng chồn hiển nhiên không có thói quen như tôi, miệng mở rộng muốn rơi xuống đất.

Tôi nhìn khoé miệng chồn run rẩy, biết rõ hôm nay lành ít dữ nhiều, nghĩ lại vừa rồi anh ta còn giúp tôi nói dối, không phải con người vốn có lương tâm sao, hướng hồ xét về giao tình nhiều năm của chúng tôi, cho dù có chút tình cảm đi nữa cũng không thể không giải thích một chút “Không nhất thiết phải trực tiếp nhìn thấy, trong lòng có trăng là được rồi? Đó là một...”

Chồn lập tức hướng ánh mắt lấp lánh nhìn tôi “Tiểu Kê... em nói như vậy đúng là quá hợp lòng anh.”

Tôi đưa tay vỗ vai anh ta, không thể làm tình nhân cũng có thể làm bạn bè a, chồn cũng không phải là một người bạn xấu.

Lã Vọng Thú không nói gì, bên giường truyền đến tiếng nằm xuống, một hồi không thấy gì, xem ra người này trời sinh ăn nói độc địa, bị thương ở xương sườn còn muốn nói, nhưng mục tiêu sao lại là chồn?

Tự hỏi chính là hành động tự hủy tế bào não, trực tiếp hạ gục tôi.

Buổi tối lúc ngủ, tôi mơ hồ nhớ đến một ngày nhiều năm trước, có lẽ có liên quan đến chuyện tôi và Lã Vọng Thú đã nói...

Trong giấc mơ có một cậu bé nắm tay tôi, đứng ở trên một đồng đất cao, lấy ra một bọc giấy, ngẩng đầu, nhướn mày “Đi, em đi đốt lửa đi.”

“Sao lại là em?” Khó khăn lắm mới có được lễ mừng năm mới có thể chơi đùa, còn muốn sai vặt người ta sao?

Anh ta híp híp mắt cười nói “Ha, em không đi, vậy em tự đi mua đi.”

“...” Được lắm, tôi vươn tay lục túi tiền, keo kiệt lấy ra rất nhiều mảnh nhỏ, nhưng không có tiền, tôi ngửa đầu nhìn những vì sao lấp lánh trên trời. MD, có pháo hoa đốt là được rồi, quan tâm anh ta làm gì, tôi hào phóng cần lửa từ trong tay anh, châm vào.

“Anh là ai? Em chưa từng gặp anh?” Tôi một bên châm lửa, một bên hỏi, tuy bình thường tôi ít chơi với mọi người, thế không có nghĩa là tôi không biết bọn họ.

Anh không để ý đến tôi, ngửa đầu nhìn pháo hoa, cuối cùng nói một câu “Đốt thêm một cây đi.”

Vấn đề xuất hiện ở cây pháo hoa lớn nhất, tôi lấy nó khỏi giá, chỉ thẳng lên bầu trời, đây là mấy hôm trước tôi có thấy trên TV “ăn của lão Tôn một gậy.”

Khi đó tôi mặc áo bông có hình hoa, đây chính là kiểu dáng thịnh hành những năm chín mươi này, áo bông hình hoa, quần kẻ ngang, chân đi giày vải trắng, đứng giữa ánh sáng lung linh hoa hoa cây gậy dài.

“Em mau thả tay.” Người nào đó thúc giục.

Quên đi... Tôi khinh khỉnh, tuyệt đối là không dám đốt, nhìn thấu điều này tôi hung ác không để ý đến anh, tiếp tục vung gậy, nào biết cây gậy đột nhiên “Piu” may ra, tôi quỳnh.

Mồ hôi rơi ròng ròng... Tôi nhanh chóng cười lấy lòng, cây gậy dài chắc chắn nằm trên đất, tôi nhanh chóng cầm lên, lại quỳnh.

Người nào đó giận dữ “Cái này rất đắt tiền, rất quý.”

Hai mắt tôi đầm nước, người nào đó khoát tay “Thôi thôi, bỏ đi.”

“Em sẽ nói lại.” Tôi xưng phong nhận việc, không phải chỉ là một sợi dây thôi sao? Dính vào là được rồi.

“Em đừng dính vào...” Người nào đó hét lên, tôi đã nhảy tới nền đất, tại móng kéo kéo mấy cái, cuối cùng kéo ra một sợi chỉ, kéo một lúc, đặc ý khoe khoang “Nhìn thấy chưa?”

Cũng may trời tối, người nào đó mặt đen thui nhìn tôi “Mảnh không...”

Ách... Tôi khinh khỉnh, từ trong túi tiền lấy ra một ít giấy vụn đặt ở lòng bàn tay, nhả nước miếng, vươn tay lẩn lẩn mấy cái, nước miếng làm những mẩu giấy dính vào sợi dây tạo nên một sợi dây dài dài màu xám xám.

Người nào đó còn chưa kịp đưa ra ý kiến, tôi đã đem sợi dây nối lên cây gậy, sảng khoái châm lửa, lửa gặp được sợi dây tôi kết thì bén vào, xoẹt cái cháy gần hết, quỳnh.

“Nhìn xem.... hồng rồi..” Người nào đó hèn mọn nói.

Dựa vào, tôi nổi giận, đây chính là đã tập hợp đầy đủ tinh hoa a, tôi quay đầu xem, chỉ thấy sao bay đầy đầu, cảm giác nóng từ đỉnh đầu truyền xuống, quả nhiên, dây dẫn của tôi sao có thể vô dụng được.

“Em em...” Người nào đó nhảy xuống mặt biển sắc, tôi ngã người trên đất, lửa bắn tung toé, tôi nếu bị đau sẽ khóc oa oa, người nào đó hoảng hốt “Anh đi gọi người, em đợi ở đây.” Sau đó xoay người bỏ chạy.

Bớ người ta....

Tôi ngồi chồm hổm tại đó, lau nước mắt cùng bùn trên mặt, không nhớ rõ mấy lần quẹt nước mũi, có vẻ mũi đã bị ngạt không còn thở được, tôi giương mắt nhìn chị hàng xóm đang chạy đến.

Tôi lật người tỉnh lại. Mặc trời đã chiếu vào trong phòng, một bên tai và tóc dính đầy thứ gì đó ẩm ướt, tôi kéo tóc xuống, bò xuống giường đi vào toilet.

Hana: Cái đoạn cuối này thật sự ra ta cũng chẳng hiểu lắm, đại loại là bạn Gà nằm mơ và trong giấc mơ, bạn đi đốt pháo bông với một anh chàng nào đó, sau đó bạn làm hỏng pháo, bạn tự chế ngòi nổ...bla bla... châm lửa, pháo nổ và bạn... mọi người biết rồi đó. Có điều đoạn này cứ sao sao đó. Mong mọi người thông cảm.... hờ hờ

Chương 20

Từ toilet trở lại, trong phòng có tiếng ồn ào, cách một cánh cửa. tôi nghe bọn họ nói chuyện với nhau, nhà tư bản ác độc đấu với tú tài nhu nhược, thật sự không có liên quan đến tôi. Vì vậy tôi quyết định an vị bên ngoài ghế chờ cô y tá bưng điểm tâm đến, hai người bọn họ cãi nhau thật tốt, tốt nhất là không cần pì ăn, để ta đây ăn hết. Đúng lúc cô y tá bưng cơm đến, hình như cũng không nhìn thấy tôi ở ngoài cửa, giống như tôi không tồn tại sao? Cuộc đối thoại tạm dừng, hai cô y tá vừa đi vừa nói chuyện với nhau “Mình nói cho cậu biết, phòng 708 đúng là toàn cực phẩm soái ca a.”

“Đúng, cho nên hôm nay tôi mới xung phong đưa cơm đến đây.”

“Còn cô gái kia?”

“Không liên quan, cô gái kia vô cùng... hèn mọn bỉ ổi, không cần phải để ý đến.”

Bọn họ quả thật không đếm xỉa đến tôi mà đi vào phòng bệnh, đóng cửa lại, mang theo ba phần ăn, đem con người bỉ ổi hèn mọn là tôi ném ngoài cửa.

Được lắm, bọn họ là cực phẩm, tôi đây là hèn mọn, hèn mọn bỉ ổi sẽ không chất với cực phẩm rồi? Tục ngữ nói rất đúng, Thượng đế đóng cửa lại, TMD, mình có thể tự mở ra, tôi đứng dậy muốn đi vào, không đếm xỉa đến ai, tốt xấu gì cũng là cơm của tôi a.

Tôi đi vào nhìn thấy Lã Vọng Thú dựa vào thành giường cười với cô y tá đang...đút cơm cho anh ta, tôi nhìn thấy anh ta chân tay bình thường, không nhất thiết phải đút cơm như thế, cô y tá giúp anh ta giải thích “Xương sườn bị thương, không nên ngồi thẳng, cầm đĩa không tiện lắm.”

Lã Vọng Thú từ trước đến nay chưa từng cự tuyệt yêu cầu của phụ nữ, hơn nữa cô y tá xinh đẹp như thế, đàn ông nào không khuất phục đây, tôi đây có thể hiểu, một cô y tá đột nhiên nói “Cơm trên tủ đầu giường, tay chân cô không sao tự mình ăn đi.”

Tôi một không muốn bọn họ đút, hai không muốn bọn họ đút, có điều tôi cũng đồng cảm với chồn nhỏ, thấy khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của anh ta ửng hồng, một cước lặn một vòng ba trăm sáu mươi độ sang phía bên kia của giường “Không thể làm, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Điểm này của Chồn phù hợp với hình tượng thư sinh, nhưng cái người như thể mãi mãi sẽ không phải chén trà của tôi được. Thấy tôi đi đến, Chồn lập tức nói “Có thể đút cho tôi ăn chỉ có một mình Tiểu Kê thôi.”

Tôi híp híp mắt lườm anh ta. “Tôi tuyệt đối không đút cho anh.” Bò lên giường ăn cơm, quay đầu nhìn thoáng qua Lã Vọng Thú, nghênh tiếp ánh mắt của anh ta, ánh mắt của anh ta lập tức hướng lên trần nhà, giống như chỉ vô tình nhìn lướt qua tôi.

“Tiểu Nguyệt hôm nay không tới sao?” Tôi húp một ngụm cháo rồi hỏi.

“Không biết.” Anh ta trả lời, tích chữ như vàng.

“Có phải tôi đã gây ra chuyện gì với anh?” Tôi nhin không được hỏi, nói như vậy trừ khi chán ngán, lý do trốn tránh một người chỉ có thể là đã làm việc gì trái với lương tâm tuy nhiên lý do này cũng không đúng, nhưng tôi cảm thấy anh ta nữ Vương thụ như thế, chán ghét người có nên trực tiếp làm rõ hơn là trốn tránh không.

Lã Vọng Thú mạnh mẽ quay đầu nhìn, mỉm cười một chút. “Cô nghĩ rằng tôi là cô sao?” Tuy lời nói rất cay độc, nhưng ánh mắt anh ta có tia sáng lóe lên, không sắc bén như bình thường, hình như có chút do dự.

Tôi chẳng muốn cùng anh ta tranh cãi, cũng chẳng cãi nổi, thế là im lặng, chuyên tâm chán nản nhai bánh bao.

Tuy nhiên lời anh ta nói cũng còn thiếu, tôi với Chồn cũng chẳng có tiếng nói chung. Có điều trong phòng bệnh khá là nhàm chán, rảnh rỗi quá chắc tôi chết mất, thật may bác sĩ đã nói mấy ngày nữa là tôi có thể xuất viện, việc này làm tôi nhìn thấy chút ánh sáng lúc rạng đông.

Ngày nào Chồn cũng bị y tá đưa đi chụp X quang, chân anh ta có vẻ không tốt lắm, trong phòng còn lại hai chúng tôi, về sau tôi nhớ lại, hình như mỗi lần không có Chồn ở đây Lã Vọng Thú luôn tìm tôi nói chuyện, giống như hiện tại, tôi đang nhàm chán xem tạp chí, anh ta mở miệng “Cô đã từng đốt pháo hoa đêm giao thừa sao?”

“Đúng...” Tôi kỳ quái quay đầu nhìn anh ta “Làm sao anh biết?”

“Hàng năm đều không phải sẽ đốt pháo hoa vào đêm giao thừa sao?” Anh ta nhàn nhạt nói. “Lã quản lý anh đúng là thâm tàng bất khả lộ.”

Tôi cảm thán một câu, hỏi anh ta “Có ý gì?”

Tôi đặt tạp chí xuống, quét mắt qua người anh ta một lượt. “Tôi còn tưởng anh là người có chiều sâu, giờ mới phát hiện anh nhàm chán đến vậy.” Tôi bẻ ngón tay nói “Từ khi nằm viện đến giờ, lúc thì anh im lặng ba ngày sau đó nói đến chuyện nhà của nhân viên ở đâu? Hôm nay lại nói đến chuyện pháo hoa đêm giao thừa. Đầu anh có bị đập vào đâu không?”

Lã Vọng Thú cười, “Có đôi khi người thông minh quá lại muốn thử suy nghĩ theo tư duy một kẻ ngốc.”

Tôi quyết định đổi chủ đề để chặn lại sự xấu hổ của mình “Anh thật sự cảm thấy cô gái nào cũng giống em gái của anh sao?”

Anh chần chờ một chút “Bởi cô gái nào cũng đáng yêu như vậy.”

Được, tôi chính là bị các người khinh bỉ “Toàn bộ? Không có ngoại lệ sao?”

Anh ta nhìn thẳng tôi một hồi “Cô cho rằng cô cũng đáng yêu như những người khác sao?”

“..” Chết tiệt, đồ ác độc, tôi chính là cái ngoại lệ đó, tôi bắt đầu hối hận vì sao phải truy anh ta chứ, hoặc là nói chuyện gì đó khiến anh ta không thể mở miệng là tốt rồi “Lã quản lý, anh đừng có nói chuyện với tôi nữa là tốt rồi.”

“Khó mà làm được.” Lã Vọng Thú ra vẻ giật mình. “Không nói lời nào sẽ bị kêu là chột dạ, tôi lại không phải kiểu người đấy, đây chính là cô nói, Lục tiểu thư.”

Một khắc này tôi hiểu được câu, tự gây nghiệt, không thể sống.

Chỉ trong chốc lát, Chồn đã trở lại, chúng tôi cũng đã nói nói chuyện xong, nói chân không sao mấy ngày nữa là được rồi, xem ra ba chúng tôi vào cùng ngày chắc cũng sẽ ra cùng ngày, tôi vốn nghĩ thế, có điều về sau tôi lại là người ra viện sớm nhất, mang theo một miếng gạc trắng trên đầu.

Ngày đó Tiểu Nguyệt đến thăm Lã Vọng Thú đúng lúc tôi đi mua báo, lúc trở lại chỉ nghe thấy tiếng Tiểu Nguyệt “Anh, anh đang nói cô ấy chính là cô bé kia?”

Tôi duỗi tay định mở cửa, cánh tay rất gần tay nắm cửa, nhưng lại không động vào.

Sau đó tôi đứng đó làm theo tình tiết trong tiểu thuyết - nghe lén, quả thật cũng không thể nói là nghe lén, tôi là quang minh chính đại nghe, chỉ là không có dũng khí mở cửa vào thôi.

Bởi vì tôi nghe thấy Lã Vọng Thú nói “Đúng vậy, khi đó anh đến nhà bà ngoại chơi chính là cô ấy giúp anh đốt pháo hoa.”

“Anh sớm như vậy đã nhận ra Tiêu Kê rồi?” Tiểu Nguyệt nói.

“Anh gần đây mới biết.” Giọng Lã Vọng Thú rất bình tĩnh, rất nhiều lần tôi mơ được gặp lại cậu bé hôm đó, tuy chỉ là ảo tưởng nhưng tôi rất kích động, tuyệt đối sự bình tĩnh của anh ta, giọng của anh ta không một chút sợ hãi.

“Anh nói cho cô ấy biết không?”

“Cái này đâu phải dễ mà nói.” Giọng Lã Vọng Thú vẫn bình ổn như thế. “Có điều khi còn bé cũng chỉ gặp qua một lần.”

“Đây là duyên phận a.” Tiểu Nguyệt nói “Thanh mai trúc mã, thật là tốt quá.”

Tôi hít sâu một hơi. Xoay người chạy thẳng vào toilet, nhanh chóng đắp nước vào mặt, nước lạnh như băng thấm vào miếng gạc chạm đến da, tôi đi ra khỏi toilet vừa vặn nhìn thấy y tá đang dìu Chồn. Anh ngoắc tay vẫy tôi “Tiêu Kê.”

Tôi đi tới, đối với y tá bên cạnh nói “Tôi muốn xuất viện.”

11. Chương 21-22

Chương 21

Đột nhiên quyết định xuất viện cũng không phải quá đột ngột, bởi tôi có lý do của mình.

Từ bệnh viện về đến nhà, nhìn căn phòng tịch liêu tôi đột nhiên khóc, cảm giác mình giống một tên hề, một nghệ sĩ không biết gì về kịch bản, lần lượt cố gắng làm cho người ta bật cười, lần lượt bị thử, còn cho là mình có khả năng khiến người khác bật cười, thật ra chỉ là một kẻ ngu xuẩn.

Tôi chỉ biết cười lạnh.

Giống như lời cuối cùng Lã Vọng Thù nói, “Thanh mai trúc mã? Đáng tiếc đến giờ cô ấy vẫn không phải loại phụ nữ anh thích.”

Trong nháy mắt, tôi đột nhiên nhớ đến rất lâu về trước, tôi lần đầu tiên nghĩ muốn làm phượng hoàng, tôi bị ý nghĩ của mình dọa sợ, cho đến khi tạt thẳng nước lạnh vào mặt tôi mới bình tĩnh trở lại.

Tôi là Lục Tiểu Kê, trước kia, hiện tại, tương lai cũng vẫn thế.

Ngày hôm sau, tôi đứng giờ đi làm, trên trán có một vết sẹo mờ mờ, bị tóc mái che đi, vết bỏng khi còn bé đã mờ đi, vết sẹo mới này chắc cũng nhanh mờ thôi.

Vào công ty đã nhìn thấy Hoàng sóng thần, “Lục Tiểu Kê, nghe nói cô nhập viện, vậy gần đây có gặp anh của tôi không?”

“Anh ta ở bệnh viện.” Tôi trả lời.

“Cái gì.” Hoàng sóng thần lập tức thét lên “Anh tôi sao lại phải vào bệnh viện?”

“Anh ta và tôi ở chung phòng bệnh, anh ta leo thang bị ngã gãy chân.” tôi nói cho cô ta biết, lời chưa dứt Hoàng sóng thần đã vội chạy đi, lao nhanh đến mười mét mới quay đầu lại hỏi “Bệnh viện nào?”

Tôi trả lời cô ta, thấy cô ta vội vàng chạy vào thang máy, có lẽ đây chính là tình cảm gia đình, tôi đột nhiên cảm thấy mình thật cô độc, thật đáng thương.

Tiểu Lý thấy tôi thì chạy chối chết đến “Tiểu Kê, cô đã về rồi sao. Nghe nói cậu và Lã quản lý đi xe thì bị tai nạn giao thông?”

“Tin tức của cô thật nhanh.” Tôi cảm thán nói.

“Ai mà chẳng biết.” Tiểu Lý nói, “Là em gái Lã quản lý đi khắp nơi nói mà.”

Đã hiểu, gà mẹ cũng có tổ chức, giúp nhau truyền tin, không biết tôi và Lã Vọng Thù khi còn bé quen nhau có phải là sẽ trở thành bất quá tiếp theo hay không?

“Gần đây mấy người rất nhàn rồi sao...” Tôi giận dữ nói một câu, Tiểu Lý không tính toán, tự mình nói “Ai nói? Bạn chết được, mới có một công ty đặt hàng, Lã quản lý ại nhập viện, chúng tôi đều bị quay như chong chóng a.”

Tôi hàm hồ trả lời vài câu, trong công ty không có Lã Vọng Thù, cuộc sống của tôi đột nhiên thiếu vắng, dù sao thiếu đi sự bắt bẻ của anh ta thú vui cũng giảm đi một nửa. {Hana: Hai người này có sở thích tự ngược}

Tôi đột nhiên nghĩ, khi anh ta trở lại tôi có nên từ chức hay không. nếu là làm nhân viên vệ sinh, nơi nào chẳng giống nhau?

Tiểu Kê tôi dù không có cốt khí, nhưng cũng không thể không có tự trọng.

Tuy không phải tát thẳng vào mặt tôi, nhưng cũng khiến tôi bị thương. Cảm giác ở ngày tình nhân hôm đó khiến tôi tỉnh ngộ, quả thật không có, khi đó Lã Vọng Thù với tôi chính là một người đàn ông điềm đạm,

mà hôm nay anh ta chính là Lã Vọng Thú, anh ta nói, tôi cho đến giờ vẫn không phải loại con gái anh ta thích, từ bé đến giờ.

Cho nên tôi bị ném tại đó, khóc lâu như thế anh ta cũng không quay lại, lý do đơn giản như thế, nhưng lại rất rõ ràng.

Đủ để tôi ở lúc năm tuổi kia ôm cái đầu cháy trốn trong nhà không dám ra ngoài, hiện tại lại như một con rối chuyên mua vui nhưng cũng không thể có vị trí trong lòng anh ta.

Tôi cho rằng anh hờ hững là khoan dung với tôi, nhưng thật ra không phải.

Có đôi khi hờ hững chính là hờ hững, khó trách lần kia anh ta nói là do tôi tự kỷ, nhưng đúng thế thật, tôi là một người phụ nữ thất bại, không tự biết mình, mà giờ, chắc tôi đã biết.

Sau khi ăn trưa, Tiểu Lý xách một túi gì đó, tôi quay đầu nhìn qua, da đầu run lên, là giấy và bút mực.

“Mua mấy thứ này làm gì?” Tôi hỏi Tiểu Lý.

“Quảng cáo lần này muốn dùng thư pháp, chúng tôi muốn thử luyện tập một chút.” Tiểu Lý đổ mực ra, đẩy qua một nam nhân viên “Anh trước đi.”

“Anh làm sao?” Nam nhân viên cười nói, cử động bút “Ai tới vẽ đi?”

Đoàn người đều nở nụ cười, Tiểu Lý nói “Một người có kinh nghiệm cũng không có? Đều đã học đại học ra, không phải sao?”

Nam nhân viên nói “Đại học cũng không dạy thư pháp, cũng không có mấy người học thư pháp, học thiết kế đâu có liên quan gì đến thư pháp đâu.”

“Dựa vào.” Tiểu Lý chửi một câu “Em cũng chưa có học qua.”

Tôi nâng bút lên, đưa thẳng cần trúc lên nhìn “Bút rất tốt.”

“Tiểu Kê, cô hiểu thứ này sao?” Tiểu Lý giật mình hỏi.

“Tôi...” Tôi vội vàng buông bút, nhưng Tiểu Lý lại lấy bút nhét vào tay tôi “Đến đây, viết chút đi.”

“Tôi không biết.” Tôi ném bút xuống, ngòai bút xoẹt qua người tôi một nét mực dài, nhất thời không khí trong phòng tĩnh lặng, một tiếng gót giày thanh thúy vang lên.

Là tiếng của Hoàng sóng thần “Lục Tiểu Kê cô ghi một chút đi, ông của cô không phải Lục Chính Đan sao?”

Lời của cô ta lọt vào tai tôi, cũng sẽ lọt vào tai người khác.

“Lục Chính Đan!” Tiểu Lý ré lên, “Đùa sao, Lục Tiểu Kê là cháu của ngài ấy?”

Khoẻ miệng tôi xấu hổ cong lên một cái, bọn họ giật mình cũng chẳng có gì lạ, có đôi khi đến tôi còn cảm thấy kỳ lạ là tại sao mình lại được sinh ra trong một gia đình như thế.

“Vậy cha cô chính là đại sư cổ văn Lục Vĩnh Khiêm?” Lại một giọng nữa vang lên.

Tôi bình tĩnh gạt đầu, một khắc này tôi hiểu được sự bình tĩnh của Lã Vọng Thú, bởi vì tôi đối với anh ta mà nói, chắc cũng giống như gia đình tôi với tôi vậy, không còn gì nữa, không muốn đề cập đến.

Đúng vậy, đại sư thư pháp chính là Lục Chính Đan ông tôi, đại sư cổ văn Lục Vĩnh Khiêm chính là cha tôi, bọn họ đều đã là nghệ nhân ở lĩnh vực mình theo đuổi, cũng là nhân vật nổi tiếng trong xã hội này, bọn họ tùy tiện tuôn ra một chữ cũng đủ để báo trí trắng trợn tuyên dương.

Nếu như nghiên cứu sâu xa hơn, bất kỳ tề đại nào, Lục gia ở phương diện nào cũng đều là thư hương thế gia, không làm quan thì cũng là đại văn nhân.

Điều khiến bọn Tiểu Lý giật mình chính là, con gái một gia đình như thế lại làm nhân viên vệ sinh Tiểu Kê hèn mọn bỉ ổi.

Đúng vậy, tôi chưa từng xuất hiện trước công chúng dù chỉ một lần, thậm chí trên báo có đăng hình người nhà cũng không có hình tôi, bởi vì tôi không gánh trọng trách làm rạng danh gia tộc, và cũng không thể vì gia tộc này mà làm nó tiếp tục rạng rỡ vinh quang.

Người quen thân đều biết, con gái Lục gia không cứu được, từ nhỏ đã không thể là một người có tư chất, từ nhỏ đến lớn cuối cùng trở thành một người bình thường trong xã hội.

Truyền thống thư hương của Lục gia đến đời tôi đã bị chặt đứt, bọn họ đều nói thế.

Hôm nay tôi liên tục không muốn sống, danh tiếng đó mang trên người tôi thật nặng nề, xấu xí không chịu được.

“Ha ha ha...” Không khí xung quanh bị đè nén đến mức tôi không thở nổi, tôi phá vỡ cục diện bằng tiếng cười lớn “Cái này không nên là bất quái, không có gì... ha ha ha...” Có thể tiếng cười của tôi nghe rất vô lực, mặc dù tôi đã dùng rất nhiều lực, dần dần không cười nổi nữa. “Tôi đi thay quần áo, các người cứ tiếp tục viết đi.” Tôi cố nặn ra mấy chữ này, xoay người đi thẳng đến toilet.

Chuyện trước năm mười chín tuổi của tôi một lần nữa tái diễn, mọi người từ giạt mình đến thắc mắc, cuối cùng là trầm mặc, tái diễn từng lần từng lần không một đổi.

Cho đến khi tôi rời khỏi nhà, đổi tên tôi mới cảm thấy mình chính thức được sống, sống vì chính mình.

Tôi lên mạng viết tiểu thuyết, ở trong một cái ổ nhỏ bé ở thành phố S này, làm nhân viên vệ sinh công ty KL, nhưng tôi cảm thấy rất nhẹ nhàng, rất thoải mái, tôi là Lục Tiểu kê, không phải cháu ai, cũng không phải con của ai, mà tôi là chính tôi.

Hana: Đã tiết lộ nguyên nhân bạn Gà bỏ nhà đi hoang... hô hô.. mấy chương này nhiều thông tin ینگ...còn tới nửa cuốn nữa, viết gì mà lảm thế....

Chương 22

Xế chiều hôm nay Lã Vọng Nguyệt bị kích động chạy đến tìm tôi, tôi vốn tưởng cô sẽ hỏi thăm chuyện năm xưa, nhưng một từ cô cũng không nói, tôi nghĩ đến lời của Lã Vọng Thú, quả thật không có gì để nói, chẳng qua cũng chỉ là gặp nhau một lần lúc bé thôi.

Chỉ là tôi đã quá coi trọng, có lẽ bởi vì là anh ta, cho nên tôi mới coi trọng.

“Cô thật sự khoẻ rồi sao?” Tiểu Nguyệt ân cần hỏi.

Tôi gật đầu, ngoại trừ vết sẹo để lại, mọi thứ đều tốt.

Ngày đó từ toilet rửa mặt trở lại phòng bệnh, tôi nói bác sĩ nói tôi có thể xuất viện, tất cả đều tự nhiên như thế, giống như tôi đi mua tạp chí rồi trở về luôn đây, không có chuyện gì xảy ra.

Cơ thể tôi là chuyện của tôi, cho nên không ai có thể nói gì, xuất viện, về nhà, đi làm rất thuận lợi.

Nếu như chuyện trong nhà tôi không bị truyền ra, vậy càng tốt hơn, có điều chủ đề đã khơi ra, không có cách quay lại, toàn bộ công ty KL đều nói đến diễn viên chính là con gà bả ỉn hèn mọn tôi.

Từ đó về sau, công ty chính là nơi tôi không muốn đến nhất, tôi bắt đầu tìm kiếm thông tin tuyển dụng trên báo, muốn tìm một công việc khác, dù sao chuyện tôi nợ tiền Lã Vọng Thú vẫn còn đó.

Tôi cho là mình có làm chuyện gì cũng không phát sinh chuyện gì quả thật Lã Vọng Thú cũng thế, tôi xuất viện ba ngày anh ta đã gọi điện cho tôi “Lục Tiểu Kê, cô hình như đã quên công việc thứ hai của mình.”

“Dạ?” Tôi chần chờ một lát.

Lã Vọng Thú nhắc nhở tôi, “Hình như từ khi cô xuất viện chưa đến nhà tôi làm việc.”

“...” Đại gia các người trí nhớ đúng là tốt thật, “Tôi không phải là quét dọn phòng ngủ của anh sao? Anh còn ở bệnh viện thì có gì đâu mà dọn.”

“Tôi đã xuất viện, đang ở nhà tĩnh dưỡng.” Giọng Lã Vọng Thú mang theo chút dịu dàng vui vẻ, giống như giọng nói lạnh lùng ngày đó ở bệnh viện là của một người khác vậy.

“Tôi tan làm sẽ tới.” Tôi không giống trước kia tranh chấp cùng anh ta, tôi hiện tại muốn trả tiền thật nhanh, ra đi cho nhanh, một lần nữa tiếp tục dọn ổ.

Trước khi tan làm Lã Vọng Nguyệt đến tìm tôi “Tiểu Kê, anh của tôi nói cô muốn đến nhà tôi giúp đỡ, để tôi đưa cô đi.”

Tôi cười khổ, còn sợ tôi không đi sao? Có điều như vậy cũng tốt, đỡ tiền xe, tôi hỏi Lã Vọng Nguyệt “Lã quản lý xuất viện khi nào?”

“Anh của tôi thấy nhàm chán quá.” Lã Vọng Nguyệt vừa lái xe vừa nói “Từ khi cô về, trong phòng chỉ còn cái tên tâm thần kia, anh tôi mỗi ngày cùng anh ta đấu võ mồm, đừng nói anh ta, đến anh tôi cũng không chịu được, dù sao cũng là tỉnh dưỡng, ở nhà vẫn vui hơn.”

Tôi nghĩ đến chuyện chôn ngủ một mình trên giường không ai để ý đến, trong lòng áy náy, dù sao cũng là tôi không cho anh ta nói cho người nhà biết.

“Không nghĩ đến anh ta là anh trai Hoàng sóng thần.” Lã Vọng Nguyệt nói tiếp, “Tôi ngày đó đến thăm anh trai thì gặp Hoàng sóng thần đến gặp anh ta.”

“..” Tôi cười xấu hổ, đừng nói Tiểu Nguyệt giật mình, tôi quen hai người họ lâu như thế cũng không tin bọn họ là anh em.

“Thật là thế giới rộng lớn, chuyện kỳ lạ gì cũng xảy ra a...” Lã Vọng Nguyệt cảm thán, tôi một câu cũng không đáp, không biết nên dùng thái độ nào đối diện với Lã Vọng Thú, nghĩ đến tôi liền phì cười, tôi cũng chẳng phải Hồng Hạnh vượt tường, sợ cái gì chứ.

“Tiểu Kê, cô cười gì đó?” Lã Vọng Nguyệt hỏi, tôi lắc đầu nói “Không có gì...”

“Tôi nói cô chuyện này nhé...” Lã Vọng Nguyệt mở miệng, trong lòng tôi khẽ run, cho rằng cô muốn xác nhận chuyện gì đó “Gì, chuyện gì a?”

Lã Vọng Nguyệt nhìn thẳng vào tôi, thấy được vẻ sợ hãi của tôi, Tiểu Kê tôi đúng là chỉ sợ ánh mắt như thế, may mắn tôi không phải là tội phạm, nếu thật sự phạm tội gì đó, chú cảnh sát chỉ cần nhìn tôi như thế tôi sẽ đầu hàng luôn. “Không phải là...”

“Anh của tôi là người rất gian xảo, cô cẩn thận nhé.” Tiểu Nguyệt cắt lời tôi, “Anh ấy là người âm hiểm giảo hoạt, hèn hạ vô sỉ hạ... ách, không hạ lưu.”

Thì ra không phải chuyện xấu của tôi, xem ra chuyện của Lã Vọng Thú không nhỏ, ngay cả gà mẹ như Tiểu Nguyệt mà cũng có thể chặn, công lực thật thâm hậu.

“Được, tôi sẽ chú ý...” Tôi đồng ý với Lã Vọng Nguyệt, trước mắt đúng là anh ta không hạ lưu.

Người đàn ông có tiền có quan hệ với phụ nữ gọi phong lưu, người đàn ông không có tiền có quan hệ với phụ nữ gọi là hạ lưu.

Mặc kệ định nghĩa về Lã Vọng Thú đến tội cùng là gì, anh ta cuối cùng là kẻ có tiền, dù có vui đùa với một đồng các cô em cũng chỉ bị gọi là phong lưu.

“Cho nên...” Thừa dịp đèn đỏ, Lã Vọng Nguyệt nắm vai tôi “Chị em tốt, tiền đồ gian nan a.”

“Cũng được cũng được...” Tôi cười xấu hổ, không phải chỉ là nhân viên vệ sinh thôi sao, đây chính là nghề của Tiểu Kê tôi, đừng nói cái phòng kia, chính là để tôi quét cả Trung Nam Hải cũng có thể khiến nó không một hạt bụi, nhưng điều kiện trước hết là tôi phải vào được Trung Nam Hải.

Đèn đỏ chuyển, Lã Vọng Nguyệt không nói gì nữa, ngồi trong xe tôi bắt đầu cảm thấy con đường bên cạnh quen thuộc, đã đứng trước một biệt thự độc lập.

Tôi mới vào cửa đã thấy dì Lâm lần trước đi tới. “Ai, đây không phải là tiểu thư lần trước sao?”

Tôi nắm chặt tay bà, mắt ứa lệ “Dì Lâm, tí nữa cháu và dì cùng ngồi xe bus.” Trước tìm bạn đường rồi nói sau.

“Không sao, cùng lắm tôi đưa cô về.” Tiểu Nguyệt tốt bụng nói.

“Đừng đừng...” Tôi nhanh chóng khoát tay, xe bus cùng không lâu, cũng không khác đi xe của cô ấy là bao.

Lên tầng hai, tôi gõ cửa, gọi một tiếng “Lã quản lý, tôi là Lục Tiểu Kê.”

Người ở trong lên tiếng, tôi đẩy cửa đi vào, ngoài thư phòng không có ai, chắc là trong phòng ngủ, tôi đi vào, anh ta đang ngồi trên giường, trên tay cầm một cuốn sách, “Đến đây?”

“Quét ở đâu?” Tôi vốn muốn bày ra thái độ tự nhiên, có điều nhìn thấy anh ta tôi liền quỵnh.

Lã Vọng Thú đưa tay lau lau đầu giường “Phòng ngủ đi.”

“Anh vẫn nghỉ ngơi ở đây sao.” Tôi trả lời, tôi cũng không muốn bị anh ta giám thị làm việc a.

Khoẻ miệng Lã Vọng Thú cong lên “Nếu không tôi đi đọc sách chắc?”

Tôi khó hiểu hỏi “Sao lại không đọc?”

Lã Vọng Thú nói “Có thể ngược đãi cô đến, còn có cái gì có ý nghĩa hơn sao?”

Tôi nhìn anh ta, trong lòng hung hăng mắng chửi, hết hảy đều là hoạ. Tôi hé miệng “Lã quản lý, trả tiền, chúng ta có phải là thanh toán xong không?”

12. Chương 23-24

Chương 23

Tôi lần lượt lau dọn mọi thứ, Lã Vọng Thú không nói một câu, nhưng tôi cảm nhận được ánh mắt của anh ta bắn vào lưng tôi, anh ta có thể không nói câu nào, nhưng tôi cũng không thể giả bộ không biết.

Không có bất kỳ đối thoại nào khiến thời gian giống như một khối bùn nhão chảy qua, nhưng dù chảy xuôi hay ngược, tôi phát hiện, tôi và anh ta đều là người vô cùng nhẫn nại.

“Lã quản lý, tôi quét xong rồi.” Tôi nhìn thời gian cũng đã hết, trong phòng sạch sẽ.

Anh ta quét mắt một lượt, không lấy kính lúp soi, vung tay lên “Cô đi đi.”

Tôi gật đầu, đi ra đóng cửa lại, lúc về tôi không trực tiếp về nhà, mà đi thẳng đến bệnh viện thăm Hoàng Thư Lăng, chân của anh ta vẫn bị treo ở cuối giường, hưng phấn vẫy tay “Tiểu Kê, em đến thăm anh!”

Tôi đi đến, đưa tay ra “Cho tôi mượn tiền.”

Nếu như tôi có cách nào khác, tôi sẽ không vay tiền chồn, có điều tôi đã không có cách nào, tôi không muốn nghỉ tiền của anh ta từ đầu mà có, nhưng tôi biết rõ tôi cần tiền để mang đi trả, sau đó có thể có lại tôn nghiêm của mình.

Hoàng Thư Lăng sững sờ “Tiểu Kê, xảy ra chuyện gì?”

Tôi lắc đầu “Không có, là nhìn trúng một bộ quần áo.”

“Được...” Hoàng Thư Lăng thì thầm, “Cô gái mình thích vui mừng mình cũng vui mừng, Tiểu Kê muốn mua đồ mới gì sao?”

“Đúng.” Tôi đáp, tôi muốn chính là bộ đồ hoàng đế a, ai cũng nhìn không thấy, cũng không tồn tại, có thể ỉnh cảm giác thoải mãn, một chút cảm giác tự tôn thôi.

Anh ta đưa ra một bọc tiền “Đây là tiền ngày đó anh định đưa cho em, một xu chưa động, là tiền dạy thêm của anh, thầy và cô không biết.” {Hana: muốn chém chết cái tên không nói bạch thoại này quá....*rút dao chém chém chém*..*thở* điên quá, mỗi lần con chồn này nói mình phải mất cả chục phút mới hiểu nói gì *lật bàn* ()}

Tôi nhận lấy, một cục dầy, tôi ngồi xổm xuống, đem mặt vùi vào giường bệnh của chồng, chồng nói “Tiểu Kê, em sao...”

“Tôi mệt.” Tôi nói, thanh toán xong, tôi muốn cùng anh ta thanh toán xong, nhưng sao tôi lại thấy mệt mỗi thế này....

Ngày hôm sau, lúc đến nhà anh ta, tôi yên lặng làm xong việc, trước khi đi, tôi đem phong thư đặt trên đầu giường Lã Vọng Thú, anh ta hỏi “Đây là cái gì?”

“Là tiền tôi nợ anh.” Tôi nói “Như vậy chúng ta hết nợ.”

Tôi xoay người rời đi, Lã Vọng Thú đột nhiên gọi tôi lại “Lục Tiểu Kê, cô thích tôi sao.”

Bước chân của tôi cứng đờ, da đầu tê dần, dựa vào, tôi không nhớ mình đã nói bí mật này cho Tiểu Lý, tôi quay đầu “Anh... nói cái gì?”

Lã Vọng Thú nhìn tôi “Lần trước uống rượu, tôi đưa cô về nhà, cô trên người tôi vừa khóc vừa nói.”

Tôi cẩn thận nhìn anh ta, khá lẩm. Đủ thâm trầm a, đủ an phận a, cũng đã lâu mà anh ta không nhắc đến, có điều tôi thật sự đã nói sao? “Thật sao?”

“Nói vậy cô xác nhận chuyện cô yêu tôi.” Lã Vọng Thú đắc ý cười.

MD, thôi đi. Đầu óc tôi quay cuồng, không trách vua quá vô dụng, chỉ trách quân địch quá gian trá. Một chút... Lời này có ý gì đây? Anh ta là nói anh ra biết rõ tôi có tình ý từ lâu? Anh ta còn dối biện pháp chinh tôi, mới nhất là phương thức cự tuyệt, hay là ý vào chuyện tôi yêu thích anh ta để ngược đãi? Bất kể là đáp án nào, hình như đều dẫn kích đến tôi.

Chuyện cho đến giờ chỉ còn một kẻ để sử dụng.. chết cũng không nhận.

Loại phương pháp này cũng phải xem là dùng trên người ai, cách mạng cần thà chết không chịu khuất phục, phản đồ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, và dành cho kẻ hèn mọn bỉ ổi mặt dày.

“Hừ... ai nói? Anh đừng lừa tôi?” Hai tay chống nạnh giữa cổ cười to, đã không phải yêu mến anh ta, còn lưu lại cái tiếng thầm yêu làm gì cho bản thân thêm nực cười?

“Cô không thừa nhận?” Lã Vọng Thú đầy hứng thú, cả người hơi ngả về phía trước.

“No..no..no..” Tôi dựng thẳng ngón tay đưa qua đưa lại “Không phải tôi không không thừa nhận, mà tôi sẽ không nói đến. Anh chẳng qua là trợn mắt lừa người, Lã quản lý, anh không phải quá tự kỷ đi, đừng cho rằng mọi người đều phải yêu mến anh.” Bà nó, cái này giúp Tiểu Kê tôi chiếm thế thượng phong, tôi cũng không tin anh ta có thể lật ngược tình thế?

Lã Vọng Thú không phản đối, nghiêng người cầm điện thoại lên, cúi đầu nhìn gì đó, lòng tôi lộp bộp, không phải có chứng cứ chứ. “Cô.. Không lẽ có bản sao à?”

Lã Vọng Thú cười đưa màn hình điện thoại đến trước mặt tôi, trong màn ảnh xuất hiện đầu tôi, có tiếng người, dù ồn ào vẫn nghe rõ là giọng tôi, Lã Vọng Thú nói “Biết cô lâu như thế, không biết cô cũng thông minh thế...”

Trong màn hình truyền đến tiếng khóc nức nở, giọng tôi khàn khàn đứt quãng “Tôi... thích anh...”

Tôi , siêu cấp , doạ người, thật muốn giết người.

Tôi hận sản phẩm công nghệ cao.

“Anh nói cái này làm gì?” Tôi nghi ngờ, sớm không nói muộn không nói, vì sao chọn thời điểm này nói?

Lã Vọng Thú cất điện thoại, “Không có gì... là cô hỏi tôi có phải trả tiền sẽ thanh toán xong, như vậy hiện tại nói cho cô biết, thanh toán không xong.”

“Chẳng qua chỉ là một lời tỏ tình”, tôi nhếch miệng tự an ủi mình, Tiểu Kê à, mày lớn như vậy rồi, doạ người đã sớm làm quen, còn sợ mấy cái này?

“Đúng vậy.” Lã Vọng Thú nói “Chẳng qua chỉ là tỏ tình, có điều chính là cháy gái Lục Chính Đàn, con gái Lục Vĩnh Khiêm tỏ tình với tôi...”

“...” Mẹ nó, tôi nổi giận, quá độc. Quá ác độc, tổ chức gà mẹ quá cường đại.

Lã Vọng Thú nói tiếp “Sao? Lục Phượng Hoàng tiểu thư, chăm chỉ đi làm a. Vấn đề giữa chúng ta còn xa hơn vấn đề tiền bạc a.” Cười đến xuân quang sáng lạn, vô hại đến kinh người.

Tôi nghĩ nói anh không thích tôi, làm gì níu kéo không tha? Thế nhưng không nói thành lời, bởi vì tôi không muốn cho anh ta biết, tôi đã biết rõ cậu bé năm xưa là anh ta, như vậy tôi vẫn giữ được chút tôn nghiêm của mình.

Quả thật một lời tỏ tình cũng chẳng phải lớn, thế giới lớn như thế, mỗi khắc mỗi giây đều có người tỏ tình, vấn đề không phải là tôi, không phải cái người chuyên mặc quần đùi hoa hướng dương tôi đây.

Nếu như bị người khác biết được, trời biết tôi có phải muốn bôi nhọ danh tiếng Lục gia hay không, trời biết cơn ác mộng năm mười chín tuổi của tôi có thể tái diễn hay không, mà tôi không thể chịu đựng thêm một lần nữa.

Lã Vọng Thú thấy tôi không nói gì, thừa thắng xông lên, “Cùng nói chuyện với cô, hình như rất có tinh thần.”

Tôi cúi rạp đầu mở cửa đi ra ngoài, đây là lần thứ mấy rồi? Tôi cuối cùng cũng hiểu vì sao chồn lại ghi chép vào cuốn sổ nhỏ, tôi cũng đang muốn tìm quyển sổ để ghi lại đây, quá hổ thẹn rồi.

Ngồi trên xe bus đi đến bệnh viện, đem tiền trả cho chồn, đã không thể giải quyết, tôi làm gì phải chặt đầu cá và đầu tôm, mượn tiền của anh ta trả khoản nợ Lã Vọng Thú.

“Tiểu Kê, vì sao lại đem tiền về?”

“Bộ đó không hợp với tôi.” Tôi trả lời “Anh khi nào xuất viện?” Tôi không muốn giải thích nên chuyển chủ đề.

“Nhanh thôi, sau hôm nay là anh có thể xuất viện.” Hoàng Thư Lăng nói, động động cái chân ý tỏ mình đã tốt rồi.

“Vậy được rồi...” Tôi gật đầu, Hoàng Thư Lăng bỗng nhúc nhích “Em nhớ anh?”

“Tôi không có cơm ăn.” Tôi nói thẳng, thời điệm nằm viện không cảm thấy, trở về nhà mới phát hiện, mình làm cơm thật sự khiến người khác đau đầu.

“Cũng có thể, cũng có thể.” Hoàng Thư Lăng nói “Nhớ cơm anh nấu, gấp cơm như gấp người.”

Tôi nhìn nhìn giỏ hoa quả, có thể là Hoàng sóng thần mang đến “Hoàng sóng thần đến đây?”

“Anh đã khiến em ấy không nói cho cha mẹ biết.” Chồn vội nói, tôi lắc đầu “Không sao...” Dù sao mọi người cũng biết, có cái gì cần che giấu sao?

“Anh khi nào thì về?” Tôi hỏi “Trong trường không cần đi học sao?” Hoàng Thư Lăng chính là môn sinh mà cha tôi tâm đắc nhất, cũng được cha tôi tiến cử đi học tiến sĩ, sớm đã ở trong đại học thành phố T học.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao học đại học tôi đã rời khỏi nhà, chuyện này cũng có nguyên nhân, cũng bởi đại học ở thành phố T, dù ở trường nào tôi cũng sẽ phải sống trong cái bóng của bọn họ.

Hoàng Thư Lăng biến sắc “Đã giục anh mau trở về, Tiểu Kê, vậy vì sao em không về?”

Tôi đứng dậy đi ra ngoài, không muốn trả lời, Hoàng Thư Lăng tiếp tục truy vấn “Em vì sao chán ghét anh?”

Tôi dừng bước, “Hoàng Thư Lăng, không lẽ anh vẫn không biết lý do vì sao em cự tuyệt anh sao? Anh là người tốt, có điều chỉ cần ở cùng anh, không, chính là nhìn thấy anh, tôi đều nhớ đến ngôi nhà kia, cùng anh ở một chỗ tức là tôi vĩnh viễn không thể rời khỏi nhà, anh hiểu chưa?”

Hoàng Thư Lãng hiển nhiên không nghĩ tôi sẽ nói thế, bởi vì hầu hết tôi sẽ chọn trầm mặc không nói gì, mà hôm nay tôi hình như đã đến giới hạn, lại có lẽ chuyện gia đình bại lộ, ký ức ẩn sâu trong tim đột nhiên trỗi dậy giống như miệng vết thương đã khép lại bị khơi ra, bấy năm, nói cũng không thể nói gì nữa.

“Tiểu Kê... Em vì sao tự ti như thế?”

“Ách...” Khoé miệng tôi giật giật, nở nụ cười “Tiểu Kê tôi tự ti? Đúng, tôi tự ti, khi còn bé tôi cũng có cảm giác mình làm chuyện gì cũng giỏi, thế nhưng.... Hoàng Thư Lãng, anh sẽ không bao giờ hiểu, vì anh chưa từng trải qua cảm giác bị chối bỏ vĩnh viễn.”

Lời nói xong, tôi cũng không cách nào đối mặt với Hoàng Thư Lãng, kéo cửa đi ra ngoài, buổi tối tôi nằm trong ổ chăn đột nhiên thật muốn tìm người nói chuyện.

Chương 24

Tôi đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên điện thoại vang lên, tôi cầm lên, nghĩ thầm nếu chỉ nói chuyện qua đường bà nội hôm nay cũng kéo người nói cho đủ.

“Alo?”

“Lục Tiểu Kê.” Giọng nói dịu dàng từ đầu kia truyền đến, tim tôi đập liên hồi, bà nội muốn đi ngủ,

“Lã quản lý... chuyện gì?”

“Tôi sợ cô quên chuyện chúng ta nói hôm nay, ngày mai bỏ chạy.” Lã Vọng Thú nói.

“...” Bất ngờ đưa đến nhà, bất thông tâm cũng chỉ trình độ này thôi, “Tôi sao có thể? Tiền lương còn chưa cầm.”

“Cô có tiền lương?” Lã Vọng Thú cười nói, “Cô đã quên hợp đồng?”

“...” Được lắm, tôi thật đã quên. “Tôi còn chưa cầm bảo hiểm xã hội, sẽ không chạy trốn.”

Lã Vọng Thú lên tiếng, hình như rất hài lòng “Không sai.”

“Đã sợ tôi chạy thì hôm nay tôi đưa tiền anh phải...” Tôi lầm bầm.

Lã Vọng Thú trầm mặc không nói gì, các một hồi “Tôi cúp máy đây.”

“Được...” Tôi lên tiếng, lại kêu lên “Đừng, Lã quản lý, anh không sao chứ?”

“Sao vậy?” Đầu bên kia thật may chưa cúp máy, tắt rồi tôi lại phải gọi lại, cước điện thoại rất đắt a, “Tôi muốn tìm người nói chuyện.”

Lã Vọng Thú nói “Nói chuyện gì?”

“Tôi có chút buồn chán...” Tôi tận lực làm cho giọng mình có chút tùy tiện, không có anh nghe ra sự vội vàng của tôi, tôi vội vàng muốn tìm người nói chuyện.

“Tôi không hay nói chuyện.” Lã Vọng Thú nói, ngừng một chút “Nhưng tôi có thể nghe cô nói.”

“Thật sao?” Tôi hỏi “Anh cam đoan sẽ không vì tiền mà cúp máy?”

“...”

“Tôi nói một lúc anh phải phản ứng một tiếng, bằng không tôi sẽ cảm thấy đầu kia không có người.”

“...”

“Nghe được phản ứng thì mới không cảm thấy nhàm chán.”

“Lục Tiểu Kê, cô đến cuối cùng có nói hay không!” Lã Vọng Thú dịu dàng điềm đạm là thế cũng nổi giận, tôi thật sự quá lợi hại đi.

“Anh nghe cho kỹ.” Tôi ôm điện thoại đem đến giường, bò vào trong chăn “Được rồi, Lã quản lý, tôi đi toilet, tránh trường hợp lúc nữa nói lâu tôi sẽ ngủ quên...”

“Tôi cúp...” Lã Vọng Thú kiên quyết nói.

“Tôi đây nhin được...” Tìm người nói chuyện không dễ dàng, huống chi lại không phải trả tiền?

“.. Cô đi đi, tôi chờ.” Xem ra Lã Vọng Thú cũng không phải người máu lạnh, ít nhất đối với chuyện nhin đi tiểu cũng khá nhân từ. Giống như anh ta ngủ trong nhà chắt cũng nhằm chán, lại đồng ý nghe tôi kể lể.

Chủ đề bắt đầu từ chuyện một cái bánh mì, không biết vì sao, tôi ngủ trong nhà lại đột nhiên muốn ăn một chiếc bánh mì loại lớn, vì vậy tôi nói “Từ trước có một loại bánh mì cỡ lớn, bên trên có quét dầu, vẽ vẽ... trong vát...”

Tôi mới nói vài lời, Lã Vọng Thú đứng hên lên tiếng thể hiện sự hiện hữu của anh ta “Đem nước miếng lau đi.”

“Ách...” Lau, chú đi nước miếng, tiếp tục, “Chính là xung quanh nằng toàn bộ đều là bánh quẩy, những chiếc bánh quẩy thật dài, quánh bầy nói “Bánh mì, cậu béo quá, nhìn không đẹp.” Bánh mì loại lớn buồn bã, hẳn cũng muốn được thon gọn như những chiếc bánh quẩy, cũng muốn cùng chơi với bánh quẩy, vì vậy anh ta đành đi giảm béo, vì vậy anh ta quyết định loại bỏ hết dầu trên người, nhưng càng làm càng không hết, bánh quẩy hay nói hẳn quá mập, bánh mì lớn quyết định đem thân mình phơi dưới ánh mặt trời, phơi nắng đến mức lớp da bên ngoài khô cần, hẳn vui vẻ đi tìm bánh quẩy, thế nhưng bánh quẩy lại nói “Cậu cần bản không phải là bánh quẩy, dù có làm gì đi nữa thì cũng không thể thành bánh quẩy.” Bánh mì rất muốn khóc, có điều bản thân hẳn một giọt nước mắt cũng không có, gió thổi qua thuận tiện kéo đi một chút bột...”

Đầu kia một chút âm thanh của Lã Vọng Thú cũng không có, tôi ho khan một tiếng “Lã quản lý, tôi kể chuyện cổ tích rất hay sao?”

“Hừ...” Lã Vọng Thú khề hừ một tiếng, “Cô muốn xuất bản sách loại này?”

“Đây là ngẫu hứng mà thôi, tiểu thuyết của tôi sao có thể thế này được.”

Lã Vọng Thú trầm mặc một hồi “Còn muốn nói gì sao?”

“Không có...” Tôi liếm liếm môi, cảm thấy đói bụng.

“Vậy tôi đi ngủ.” Lã Vọng Thú nói.

“Được... anh cúp máy đi.” Tôi bắt đầu suy nghĩ xem nhà còn gì ăn, Lã Vọng Thú nói “Cô cúp đi.”

“Được.” Tôi kéo điện thoại ra xa, do dự một chút nói “Cảm ơn anh.” Sau đó đem ống nghe đặt lại máy, điên cuồng chạy đến siêu thị 24h gần nhà mua một cân bột mì Bả Thông, tôi ngoài ăn mì ăn liền thì chỉ có thể rán bánh bột mì trong bếp.

Khói dầu xộc lên khiến nước mắt tôi chảy ròng ròng, mang bánh mì ra, tôi từng miếng từng miếng ăn nó, bên trong loại bột mì này giống như có vị cay, khiến tôi ngồi xổm trong bếp ăn mà lệ rơi đầy mặt, nhỏ từng giọt lên chân tôi, như những sợi tơ tằm.

Ngày hôm sau ăn xong cơm trưa, gục trên bàn làm việc ngủ, tôi hôm qua ngủ không ngon, sáng tỉnh dậy đã thấy mắt có quầng thâm, may là không có Lã Vọng Thú ở đây, bằng không nhất định sẽ bị cười, giữa trưa cần tranh thủ ngủ một chút thì buổi chiều sẽ hết sức.

Mới ngủ mơ màng một lúc, Hoàng sáng thần đến gõ đánh thức tôi, tôi vẫn nhắm mắt “Gì?”

“Tỉnh chưa.” Hoàng sáng thần hơi nhướn mày.

“Tỉnh đây.” Tôi trả lời, không thấy tôi đã trợn mắt rồi đây ư.

“Cô mở mắt ra ngay, như vậy mà là tỉnh à.” Hoàng sáng thần nói.

“...” Được được, tôi lặng lẽ, vấn đề là vì mắt sưng nên cũng chẳng mở to ra được, tôi đưa tay kéo hai mí mắt lên “Như thế được chưa?”

Hoàng sáng thần nhếch miệng “Anh của tôi đã đi về.”

“Gì?” Tôi ngồi dậy “Chuyện khi nào?”

“Đêm qua anh ấy nói muốn xuất viện, sáng nay đã đi xe về.” lúc nói khuôn mặt Hoàng sóng thần thật nhẹ nhàng, giống như vừa quăng đi một đồng rác.

Trong lòng tôi trầm xuống, đêm qua đúng là khiến mọi người đều ngủ không ngon “Cô nói chuyện này với tôi làm gì?”

“Anh tôi dặn tôi thông báo cho cô.” Hoàng sóng thần bắt đầu nói “Tôi chỉ là người đưa tin thôi.”

Tôi chờ người, Hoàng sóng thần đi xa xúng không thể nói gì, có lẽ tôi thật sự khiến Hoàng Thư Lăng tổn thương, còn nhớ rõ thời điểm anh ta đến nhà tôi chính là quãng thời gian ba nằm đen tối nhất đời tôi, hiện tại sự phản cảm đối với chồn chẳng qua cũng chỉ là một loại đổ vạ mà thôi.

Khi tôi học cấp ba, Hoàng Thư Lăng học đại học năm nhất, đối với cha tôi một lòng sùng bái, đi theo phía sau mông ba tôi chăm chỉ học hành, theo từ trường về đến nhà.

Quả thật ngày đó hỏi tôi vì sao Hoàng Thư Lăng thích tôi, tôi nói tôi cũng không biết, đây là sự thật, nhưng có thể khẳng định, tôi và chồn đều thuộc cùng một kiểu, vừa thấy đã yêu, nhất kiến chung tình.

Tôi vừa thấy Lã Vọng Thú đã bị giết, anh ta vừa thấy tôi cũng bị giết.

Tôi khó có thể hiểu lý giải, nếu tôi thật sự là một tiểu thư phù hợp với Lục gia danh môn thì không nói, chuyện này xưa nay rất nhiều, đằng này lại không phải thế.

Lúc mới gặp, tôi đang đau khổ khom người cầm bút lông viết chữ, chữ Nhan ghi xong nhìn giống một cảnh liễu mất trật tự, Hoàng Thư Lăng nói “Em viết chữ Liễu đúng là rất có khí chất.” {Hana: 人 = Nhan = Liễu, Hai chữ này mà viết nhầm với nhau, bạn không còn gì để nói.}

Hoàng Thư Lăng vốn là người đàn ông yêu cổ văn, không phải nên ngâm “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu” sao? {Hana: “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu” – 人, 女 – Yếu điệu tả đức tính u nhân của con gái, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu (Thi Kinh 詩經) gái hiền yếu điệu, đôi tốt của người quân tử.}

Vì sao lại yêu thích một cô gái hèn mọn bỉ ổi như tôi?

Vì vậy tôi chỉ có thể lý giải, bởi vì gia thế bối cảnh của tôi, đệ tử cùng con gái duy nhất của Lục Vĩnh Khiêm, đây có lẽ là điều mà người ngoài muốn ghép một đôi.

Đáng tiếc, anh ta muốn ghép đôi với bối cảnh Lục gia, Lục Phượng Hoàng, không phải tôi – Lục Tiểu Kê.

Vậy vì sao khi tôi rời ra, anh ta còn muốn đuổi theo?

13. Chương 25-26

Chương 25

Sau khi Hoàng Thư Lăng rời đi. Hoàng sóng thần cũng đến phòng mang một chút đồ còn lại của anh ta đi, anh ta đến cũng không mang gì nhiều, lúc nằm viện cũng cầm đi không ít, sắp xếp lại cũng chỉ có vài túi.

Sau khi trả phòng, bà lão cho thuê phòng cười đến không khép được miệng vào, khó có người nào mới ở vài ngày mà trả tiền cả tháng, đúng lúc tôi nhịn không được cười thì Hoàng sóng thần nói “Vậy đem tiền nhà chuyển qua cho Lục Tiểu Kê, trả tháng sau cho cô ấy.”

Vừa nói xong mặt chủ nhà biến sắc, hừ một tiếng uốn éo lên tầng, đổi lại nụ cười đắc ý trên mặt tôi.

Ăn một phần cơm đơn giản xong, tôi ngồi xe đến nhà Lã Vọng Thú, bởi vì muốn thu xếp đồ đạc nên không thể tiện xe ai đó. Vào cửa, dì Lâm đang xách một túi rác lớn, thấy tôi nói “Hôm nay tổng vệ sinh, thanh lý các vật lộn lộn trong nhà.”

“Vậy chắc rất bận.” Tôi khách sáo nói một câu, quả thật chuyện tổng vệ sinh này cũng chẳng liên quan đến tôi, việc của tôi chỉ có ba phòng kia.

Bộ dạng Lã Vọng Thú hình như rất thoải mái. Vết thương trên trán tôi cũng đã rơi xuống, chỉ còn một vết đỏ đỏ lưu lại, nội thương không nhìn thấy kia chắc cũng khỏi hẳn, ngồi ở bàn đọc sách làm việc với máy tính.

Quả thật dọn dẹp căn phòng một người thích sạch sẽ như anh ta cũng không phải chuyện quá vất vả, chỉ cần làm từ đầu thì những lần sau cũng bớt việc, mỗi ngày đều lau khiến căn phòng này cũng chẳng bẩn mấy.

“Cô bị người ta đánh?” Lã Vọng Thú thấy tôi hỏi.

“Không có...” Tôi xoa nhẹ đôi mắt sưng như mắt cá vàng “Đêm qua mãi ngấm sao suy tư không ngủ được.” Tôi lấy ỉnh một lý do cực kỳ tiểu thuyết.

“A...” Lã Vọng Thú gật đầu “Cô thích xem thiên văn?”

“Đúng vậy đúng vậy...” Tôi gật đầu.

Lã Vọng Thú đưa mắt quăng ra ngoài cửa sổ, “Trong thành phố ô nhiễm như thế mà có thể ngấm sao, không tệ không tệ...”

“Không phải còn một chòm sao Bắc Đẩu sao.” Mồ hôi đầm đìa...quả thật không thể thấy sao, trong vườn thú ngược lại có thể thấy tinh tinh. {Hana: Sao = tinh, tinh tinh là kiểu chơi chữ}

Lã Vọng Thú cười “Vây là do vận khí của cô tốt.”

“Gi?”

“Cuối tuần có một quảng cáo muốn thực hiện ngoại cảnh. Vì lần này dùng cảnh là chủ yếu, cô có thể từ từ ngấm những vì sao mình thích.” Anh mỉm cười.

“A...” Thì ra một nhân viên vệ sinh tạm thời như Tiểu Kê tôi mà có cơ hội đi du lịch tập thể? Nhìn không thấy có công ty nào có phúc lợi lớn thế nhá, chính là không giống với... thở dài...!

“Đây là mọi người đã thông qua.” Lã Vọng Thú nói “Mọi người cảm thấy cần có người dọn dẹp rác rưởi.”

“...” Được lắm, kết hợp lao dịch. Tiểu Kê tôi thật muốn ném ai đó lên sao Hỏa. “Đi nơi nào?”

Lã Vọng Thú ngoắc ngoắc ngón tay, tôi vội ghé vào nhìn, trên máy tính của Lã Vọng Thú có mấy điểm du lịch, bên trên có hai chữ thật to - Phượng Hoàng.

Tôi lấp bắp hỏi “Ai chọn nơi này?”

Lã Vọng Thú cười, tôi lạnh run, quả nhiên là anh ta, “Lã quản lý ánh mắt thật sắc sảo, sắc bén độc đáo.”

“Không cần cô nói tôi cũng biết rõ.” Lã Vọng Thú mỉm cười “Lục tiểu thư có thể tại Phượng Hoàng phát triển ý tưởng sáng tác văn học.”

“Đa tạ Lã quản lý quan tâm...” Nói ra mà tôi muốn nôn.

Còn chưa kịp nôn đã bị dì Lâm chen vào, dì gõ cửa phòng.

“Tiểu Thú, vật này còn giữ không?”

Tôi quay đầu nhìn, cả người cứng lại, trong lay bà cầm một cây ngựa tre dính bụi, thời gian chắc cũng đã lâu khiến màu trúc đã bị chuyển thành vàng, một tay bà dùng khăn lau lau một chút, gây lại bóng loáng, “Thứ này ở trên tầng, là đồ chơi hồi bé của con, có muốn giữ lại không?”

“Dì để đấy trước đi.” Giọng Lã Vọng Thú từ sau lưng tôi truyền đến, người tôi vẫn cứng ngắc, không biết anh ta đang dùng biểu hiện nào để nói những lời này.

Dì Lâm bó thứ đó xuống, đóng cửa đi ra ngoài, tôi nuốt nước miếng, cảm thấy cổ họng đau rát

“Tôi đi uống nước.”

“Cô biết?” giọng nói trầm ấm của Lã Vọng Thú một lần nữa vang lên.

“Gi?” Tôi xoay người mở to đôi mắt cá vàng giả như không biết nhìn anh “Lã quản lý nói gì cơ?”

Chính là hành động quá giả tôi nhìn bóng mình trong mắt Lã Vọng Thú mà cả người lạnh run, có chút khản trương.

“Tôi biết lý do vì sao cô xuất viện.” Lã Vọng Thú tùy ý nói, ánh mắt lại chuyển lên màn hình máy tính, giống như chỉ là một lời thông báo, anh từng bước từng bước vạch trần tất cả mọi bí mật của tôi, từ yêu mến anh ta, đến thân phận Lục Phượng Hoàng, rồi đến nghe lén, tôi còn tưởng mình là con chuột đặc chí, quả thật đã sớm rơi vào sự thôi miên của con mèo.

“Ách...” tôi cố gắng cười ra tiếng “Thì ra anh chính là cậu bé kia...” Giống như tôi gặp lại một người bạn học hồi mẫu giáo vậy.

Lã Vọng Thú khẽ hừ một tiếng, “Cứ như thế?”

“Còn thế nào nữa?” Tôi nhếch môi nói “Chẳng lẽ muốn tôi ôm đầu khóc rống?”

Anh lắc đầu “Nghĩ như cô là tốt nhất.”

“Nếu không anh cho là thế nào?” Tôi trả lời, liếm liếm môi dưới, cảm thấy vô cùng khô khốc.

“Xin lỗi, khi đó tôi đã không trở lại.” Anh nhẹ nhàng thả ra mấy chữ, đem những chấp nhất thua thiệt của tôi hoá thành hư vô.

Xin lỗi...

Có phải tôi đã chờ những từ này?

Tôi cố gắng mở to hai mắt, không muốn cho nước mắt chảy xuống. Xoay người cầm ngựa tre kia. “A... cái này a, tôi đều đã không nhớ bộ dạng thế nào, có điều Lã quản lý, tôi thật không nghĩ anh đã từng có thời cười cái này ha ha...” Tôi cười to, không phải giả dối, nghĩ đến con người đầy bụng phúc hắc như anh ta cười ngựa tre, mới nghĩ đã muốn cười.

“Khi đó còn bé...” Lã Vọng Thú nói, ánh mắt chuyển về phía sau lưng tôi, để cả người tôi không tự nhiên.

“Đúng vậy, khi còn bé, quá choáng váng.” Tôi nói “Vật này nên bỏ đi a, bắn đến nơi nào cũng có bụi còn làm được gì.” Tôi mượn cơ hội trốn mở cửa đi ra ngoài.

“Giữ đi.” Lã Vọng Thú nói “Từ nay về sau nếu có gì bị lăn vào gầm tủ gầm giường có thể dùng nó khều ra.”

“.. Lã quản lý thật biết cách tận dụng a.” Tôi cảm thán nói.

Anh không nói gì, tôi nhân cơ hội lau lau mắt “Khi còn bé cùng giữ gìn a.” Tôi cầm ngựa tre đưa lưng về phía anh ta, thật không biết làm thế nào xoay người.

“Sao đứng im ở đó vậy?”

Tôi cảm thấy được anh ta cố ý, cố ý để tôi khổ sở, có lẽ tôi khổ sở anh ta sẽ thấy thoải mái?

Tôi hít sâu một hơi, chậm rãi mở miệng “Lã quản lý, anh có phải cảm thấy tôi thích anh rất đáng cười, tôi lưu giữ mãi đoạn ký ức này rất buồn cười, có lẽ tôi đúng là buồn cười?”

Cũng không để ý đôi mắt cá vàng của tôi chày nước mắt khó coi thế nào, tôi nghiêng đầu qua, đã chẳng còn là bí mật tôi còn trốn gì nữa?

Không lẽ còn muốn to chút son, trát chút phấn cho nửa che nửa không sao?

Tôi hèn mọn bí ối nhất cũng đã bị anh ta nhìn thấy, tôi còn sợ gì.

Tôi cho là anh ta sẽ nói gì đó, hoặc tôi tình nguyện để anh ta nói gì còn hơn là im lặng, anh ta đứng đây, đi đến gần, kéo tôi lại, một cảm giác ấm áp dừng trên trán tôi.

Một khắc này tôi hiểu được, tôi cũng Lã Vọng Thú tranh đấu, tôi mãi mãi không bao giờ thắng.

Loại tranh đấu này, ai yêu, người đó thua.

Mà tôi từ đầu đã thua, anh ta khẽ nhếch miệng, lộ ra nụ cười “Lễ tình nhân hôm đó cô đem nước miếng phun lên xe tôi, hôm nay là ngày tình nhân trắng, tôi trả lại cho cô, chúng ta coi như sổ sách rõ ràng, đã ký.”

Một cái hôn, hai lượt sổ sách, tôi có thể thắng nổi sao?

Ánh mắt của tôi nhìn lướt qua mặt anh, chạm đến lịch, ngày mười bốn tháng ba.

Không có chocolate tình nhân, tôi đưa anh ta nước miếng, đến ngày tình nhân trắng, anh ta trả tôi một lời xin lỗi cũng nước miếng?

Không lẽ tôi buồn bản có lời?

Chương 26

Hana: Theo như tác giả nói, đây được coi như là một phiên ngoại, vì dùng ngôi thứ nhất không thể biểu đạt hết những gì lòng người... Hờ hờ... cái chương này nó dài gấp 2 lần những chương bình thường, ta nhìn thôi đã muốn khóc. Vì tình yêu, cố lên....

Tôi nhớ được cô bé kia, nhớ rất rõ.

Pháo hoa chiếu sáng đầy trời, cái người kia lúc trước vừa đắc ý, giờ lại nước mắt nước mũi đầy mặt, trên trán tóc bị cháy xém, ngăn không được bật khóc, tôi sợ hãi, chạy đi muốn tìm người lớn.

Tôi nói với cô bé “Đi gọi người.”

Tôi chạy về nhà bà nội, đúng, hôm đó là giao thừa, cả nhà chúng tôi đều trở về cùng bà nội đã chín mươi tuổi của tôi mừng năm mới, có lẽ quá kích động, quá cao hứng nên bệnh tim của bà tôi tái phát, tôi chạy về đến nhà thì xe 120 đã ngừng trước cửa, còn chưa hoàn hồn đã bị mẹ ném vào trong xe.

Đêm hôm đó tại bệnh viện, bà nói tôi qua đời, trong trí nhớ đêm giao thừa năm tôi mười hai tuổi kia, ngoài khóc thì không có gì, cô bé khóc, cả nhà chúng tôi đều khóc.

Sau khi hoả táng xong, cả nhà chúng tôi trở lại thành phố T thu thập di vật của bà, thừa dịp nhàn rỗi tôi nghĩ muốn tìm cô bé.

Nơi xem pháo hoa hôm đó còn lưu một mảnh giấy hồng, bị người ta dẫm qua dẫm lại trong bùn đất.

Tôi nhìn quanh, đột nhiên nhìn xuyên qua sân một nhà trông thấy phòng cô, tôi dựa vào trong tường muốn gọi cô, có điều không biết tên, hơn nữa cửa sổ phòng đóng chặt, cô lại đang cầm bút viết viết gì đó, tôi lại nhìn thấy, tóc trên trán đã bị đốt trụi một mảng, có một vết bỏng trên trán, trong lòng vô cùng áy náy.

“Này..” Trong cổ họng tôi khẽ phát ra tiếng, bên cạnh một đứa bé đi đến “Mày to gan nhỉ, dám đến nơi này gọi người.

Tôi quay đầu hỏi “Vì sao không thể gọi?”

Cậu bé trai kia nói “Người nơi này rất thâm, tiểu Hoàng đều không có thời gian đi ra ngoài, hôm giao thừa được đi ra ngoài một chút để đốt pháo hoa, không ngờ bị bỏng, cha của cô ấy đã cấm không cho cô ấy ra ngoài nữa.”

“Vì sao?” Tôi càng nghe càng không hiểu.

“Cậu không biết gì sao?” Bên cạnh có một cô bé lớn hơn đi lại, giống như đã chơi đùa với bé trai kia, “Mình mới là không may, ngày hôm đó chính mình đưa Tiểu Hoàng ra ngoài chơi, cuối cùng là bị mẹ mắng.”

Tôi thăm dò nhìn thoáng qua cô bé đang ngồi viết trong nhà, cô bé kia nói tiếp “Cậu nếu không muốn bị mắng thì đừng gọi, có điều có gọi cô ấy cũng sẽ không ra.

“Ai a.... Tiểu Hoàng là cháu gái Lục Chính Đan, con gái của Lục Vĩnh Khiêm, Tiểu Hoàng không thể cùng chúng ta chơi đùa thế này a.” Cậu bé nói “Cô ấy chính là con gái duy nhất ở Lục gia, mẹ mình nói cô ấy về sau nhất định sẽ làm nên đại sự.”

Tôi ngây ngốc cũng biết Lục Chính Đan, lúc mới đến đây cha mẹ có nói phải đến gặp người này để xin tranh, tôi không đi mà cùng em gái đến nhà anh chị họ chơi.

Nếu như hôm đó tôi đi, có phải đã nhìn thấy cô ấy?

Cô bé kia nói “Tiểu Kê về sau sẽ thế nào, không phải giống những người trên TV chứ.” Cô bé lấy ra một hình dán có hình ngôi sao phim truyền hình Hongkong, “Tiểu Kê sau này sẽ biến thành thế này.”

Tờ giấy dán nhiều nếp nhăn, trên mặt là một cô gái cười dịu dàng, tôi nghĩ đến hình ảnh bí ối hèn mọn kéo vải quần của cô, từ này về sau sẽ thế nào a?!

Có lẽ người khác sẽ hoài nghi, nhưng là cô thì tôi không thể nghi ngờ, bởi vì là con gái duy nhất của dòng họ thư hương đệ nhất Lục gia.

Tuy nhà chúng tôi là dân kinh doanh, tôi cũng làm trong lĩnh vực buôn bán, nhưng tránh không được phải cùng những người có địa vị trong xã hội giao lưu, tự nhiên cũng có cả văn nhân.

Thời gian dần trôi qua, tôi nghe được rất nhiều tin tức về Lục Chính Đan, ông chính là đại sư thư pháp nổi tiếng, mà trước đây ít năm, con trai ông Lục Vĩnh Khiêm cũng được tôn làm đại sư cổ văn, môn đệ của Lục gia đều rất nổi danh, đáng tiếc không có được chút tin tức nào của cô, trên báo, trên tạp chí, ti vi, đủ loại thăm hỏi đều không một chữ đề cập đến con gái Lục gia, giống như người này không tồn tại.

Mặc dù tận lực điều tra, có điều vẫn không có chút tin tức gì.

Mà hình ảnh trong trí nhớ của tôi nhiều lắm là hình ảnh cô bé dưới ánh sáng pháo hoa, sau khi chia tay thế nào tôi hoàn toàn không biết.

Những buổi tiệc của nhân vật nổi tiếng trong xã hội tôi đều tham gia, toàn một đám người gầy gò, tôi cố gắng tìm hình ảnh cô bé trên mặt bọn họ, có lẽ cô sẽ mang khí chất cổ điển, chính là bọn họ cũng không họ lục, cũng không gọi là Tiểu Hoàng.

Tôi hồi tiếc lúc trước đã để cô đốt lửa, hôm nay cô chắc cũng giống khí chất hào hoa phong nhã của cha, là một cô gái mảnh khảnh đi.

Là con gái tôi đều muốn dịu dàng đối đáp, nhất là cô, tôi đã từng nói với chính mình, đối với từng cô gái đều phải mỉm cười dịu dàng, hi vọng một ngày có thể cười với cô như thế.

Thế nhưng tôi hoàn toàn không gặp lại, cho đến ngày đó đưa Tiểu Bạch về nhà, đó cũng là một cô gái đáng yêu, giống như em gái tôi vậy, sau đó tôi thấy cô ấy ở chỗ rẽ cầu thang, tóc tai bù xù, áo lông bên trên để lộ chiếc quần hoa, tôi nhìn không được bật cười, nét mặt của cô đúng là cực kỳ hèn mọn bí ối.

Nếu không phải vì cô ở nơi đó, nếu không phải cô mặc loại trang phục đó, tôi còn tưởng mình đã gặp lại cô bé kia, ánh mắt của cô thật giống.

Có điều con gái Lục gia sao lại có thể ở nơi thế này, còn mặc quần hoa nữa?

Lẽ tình nhân hôm đó tôi gặp cô, trong lòng có một chút không vui, lần trước gặp ở McDonald, lần thứ ba này tôi cảm thấy trong lòng rất phức tạp, thần sắc giống hệt với người tôi muốn gặp, nhưng lại không nhận được nghĩ, người cũng không phải cô ấy, tại sao lại có thể có được thần sắc ấy?

Vì sao, vấn đề này không có đáp án khiến tôi cảm thấy rất bối rối.

Tôi hung hăng nói chuyện với cô, nhưng nhìn cô khom lưng lau xe, mông lưng này cũng thật giống người trong kí ức, tôi sợ mình bị hoa mắt, càng sợ mình sẽ trở nên mất kiểm chế, vội vào xe nghênh ngang rời đi.

Tôi cho rằng mọi chuyện đã xong, chính là tôi lại nhìn thấy cô, xuyên qua cửa thủy tinh, cô lại bày ra biểu tình quý dị, bởi vì từ bên ngoài nhìn vào đây chỉ giống một cái gương. Chu Tiểu Bạch mấy ngày trước có nói muốn tôi giúp một người chị em có được công việc, tôi không nghĩ là cô, tôi nhìn tên trên hồ sơ “Lục Tiểu Kê.”

Quá tam ba bận, hết thấy đều cùng một biểu hiện là ý gì?

Hoặc là ông trời biết Lục Phượng Hoàng đã không còn là cô bé hèn mọn bí ối năm xưa, tôi với cô nhất định vô duyên, nên tặng cho tôi một Lục Tiểu Kê hèn mọn bí ối?

Không, nhiều năm nhe thế, tôi đã cố gắng làm một người có thể xứng với Lục Phượng Hoàng, hôm nay dùng Lục Tiểu Kê trao đổi, tôi không thể nhận.

Cô họ Lục, chính là cô, là Tiểu Kê.

Học khoa môi trường của đại học S, nếu ngày đó Lục gia là quét sạch thế gia chắc tôi sẽ tin đây chính là cô.

Tôi phải nói tôi rất bức mình, tại sao phải tương tự lại không phải, nhưng tôi phải thừa nhận, cô rất có ý tứ, tôi cuối cùng chỉ có thể dùng từ ngữ ác độc nhất để kích thích cô, cô lại yên lặng kiên trì, làm bộ dạng vô cùng vui vẻ.

Trời ạ, nếu như Lục gia có khi nào có chị em không.

Những nhân vật nổi tiếng có thể không chịu được sự trào phúng, nói đúng hơn bọn họ vốn không ỉn cơ hội để công kích.

Nhưng đôi khi tôi vẫn ngẫm lại, tại sao tôi hết lần này đến lần khác công kích cô, không lẽ muốn cô lộ ra sự dục dăng của mình sao? Hoặc là trong tiềm thức tôi đã hi vọng hai người là một, cho nên khi cô càng bị đả kích mà không nói gì, lại càng khiến tôi tức giận.

Mỗi lần công kích cô, lòng của tôi lại mát mẻ một chút, chối bỏ cũng có phần nhiều hơn.

Bọn họ không phải một người, đây là đáp án tôi tự đặt ỉn.

Mà cô vẫn ngây ngốc yêu thích tôi, uống rượu rồi mặc quần đùi hoa bên ngoài nói yêu tôi, mà tôi lại hồ đồ không hiểu cuối cùng mình có yêu mến cô hay không?

Tôi từ thần sắc của cô tìm được bóng dáng người trong ký ức, nhưng lại không phải một người, cô ấy dựa vào tôi, tôi lại ỉm lặng.

Nhưng mà sự xuất hiện bất ngờ của cái người được gọi là chồn kia đã thay đổi, người đó gọi cô là Phụng Hoàng.

Phụng Hoàng, Tiểu Hoàng, là một người sao?

Tôi hỏi cô vì sao tên là Tiểu Kê, cô nói mình là con chim phụng hoàng trong ổ gà.

Tôi muốn hỏi thăm nữa, nhưng tôi không hỏi, bởi tôi nhìn thấy cô không muốn nói.

Tôi rất ỉm hút thuốc, nhưng ngày đó dựa ở trước cửa trung tâm rửa xe tôi đã hút, bởi vì tôi cảm thấy mình thật hồ đồ.

Một người hèn mọn ỉ ỉ như Lục Tiểu Kê lại là Lục Phụng Hoàng cao quý sao?

Tại bệnh viện, cô nói cho tôi biết, lúc cô khổ sở nhất chính là một đêm giao thừa, khi đó cô đã bị cháy tóc...

Mọi thứ đột nhiên trở nên sáng rõ, Lục Tiểu Kê, Lục Phụng Hoàng, con gái Lục gia, Tiểu Hoàng...

Tôi đột nhiên không biết đối mặt với cô thế nào, làm sao đối mặt với những điều trào phúng tôi đã dành cho cô, Lục Tiểu Kê, sao cô lại phải từ phụng hoàng biến thành gà?

Sau nhiều ngày trốn tránh sau tấm màn, nhìn thấy Lục Phụng Hoàng, tôi lại muốn nói gì?

Nhiều năm như thế mới gặp lại nhau, nghĩ ra nhiều phiên bản như thế, mà giờ một phiên bản cũng không giống.

Tôi đã tưởng tượng người thừa kế Lục gia khi lớn lên sẽ là một thiếu nữ dục dăng, tuyệt đối không giống với cô trong hiện tại.

Tôi đến cuối cùng là chấp nhận cô bé trong ký ức, lại thử tưởng tượng về Lục Phụng Hoàng, nhưng dù nghĩ ra loại gì, cũng không phải Lục Tiểu Kê của hiện tại.

Vì vậy, tôi nghĩ, giả bộ không biết a,

Lục Tiểu Kê vẫn là Lục Tiểu Kê, tôi vẫn là tôi.

Chính là bí mật không thể che dấu mãi mãi, tôi nhìn thấy cô mặt trắng bệch, trốn tránh ánh mắt tôi, lại quyết định xuất viện, tôi nghĩ chắc cô đã biết, mà cô lại không nói gì, như vậy tôi cũng có thể tiếp tục không nói.

Bởi vì tôi biết tôi nói lời quá đáng, tôi đã nói cô không phải loại người tôi yêu thích, lời là nói trước mặt Tiểu Nguyệt, giống như thốt ra trong vô thức, bởi cô không phải hình tượng Lục Phượng Hoàng trong tưởng tượng, qua nhiều năm như vậy, tôi cố làm ỉn ưu nhã để xứng đôi với thiên kim của Lục gia, nhiều năm sau gặp lại thế của chúng tôi lại đổi ngược.

Tôi đã thành người đàn ông điềm đạm ưu nhã, cô lại thành Lục Tiểu Kê.

Ách, có bao nhiêu nực cười, ảo tưởng nhiều năm qua của tôi là gì, sao lại đánh vỡ ảo tưởng của tôi như thế?

Tôi nghĩ, có lẽ tôi chỉ tức giận ở điểm này, lại hình như không phải, lý do biến thành Tiểu Kê là sao, tại Lục gia cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, qua nhiều năm như thế, vì sao tôi một chuyện cũng không biết?}!wpbu48&*qohk^(6430ipba@ Mèo Hana @62(?[?cx52([{\$\$bn30tb!)db

Mà tôi không biết giữa chúng tôi có bao nhiêu xấu hổ.

Lúc trở về nhà, Tiểu Nguyệt đã cho tôi biết, chuyện thân thể Tiểu Kê đã truyền ra công ty, tôi nhớ đến cô bé cầm bút rất nhiều năm trước, tôi đột nhiên gọi điện cho cô, giọng của cô truyền đến khiến tôi choáng váng, đối với Lục Phượng Hoàng tôi có rất nhiều điều muốn nói, nhưng đối với Lục Tiểu Kê tôi chỉ có thể tiếp tục nói lời độc ác.

Tôi cúp điện thoại, Tiểu Nguyệt đứng ở phía trước, hỏi tôi, cuối cùng do dự gì?

Tôi không nói, cô tiếp tục truy vấn, “Anh thích Lục Phượng Hoàng hay Lục Tiểu Kê.”

Tôi không biết, tôi thật sự không biết.

Một khắc này, em gái Tiểu Nguyệt của tôi nói với tôi “Nếu người anh thích là Lục Phượng Hoàng trong tưởng tượng của anh thì anh có thể yêu bất kỳ cô thiên kim nào, bọn họ ai cũng là Lục Phượng Hoàng, chỉ khác tên. Nếu người anh yêu mến chính là cô gái hèn mọn bỉ ổi kia, như vậy khắp thiên hạ này chỉ có mình Lục Tiểu Kê.”

Đêm hôm đó tôi không thể ngủ nổi, trong giấc mơ những nhân vật thiên kim mỗi tiếng, cử chỉ đoan trang, lần lượt hiện lên trước mặt tôi, Tiểu Nguyệt nói đúng, vì sao tôi lại tìm bóng dáng cô trong những cô tiểu thư này, bởi người tôi yêu mến chính là cô nàng hèn mọn bỉ ổi Lục Tiểu kê, một cô nàng rút sợi ở mông, một cô nàng thích mặc quần đùi hoa - Tiểu kê.

Sau khi đã suy nghĩ cẩn thận, cô lại nói với tôi, trả tiền, chúng tôi coi như không còn nợ nần gì nhau?

Tôi nói, thanh toán không xong, mặc kệ cô là Phượng Hoàng hay Tiểu Kê, hai người bọn họ đều cho tôi một cái mở đầu mà không có kết thúc, sao có thể thành toán xong?

Ngày hôm sau lúc cô lấy tiền ra, tôi lấy điện thoại cho cô xem những lời cô đã nói, quả thật tôi xúng không muốn đem cái này lưu lại, lúc ấy chỉ cảm thấy rất thú vị, cảm thấy từ nay về sau có thể dùng nó để cười nhạo cô, có điều hôm nay tôi lại dùng cái đó để giữ cô lại.

Có bao nhiêu đáng cười, bởi tôi không biết mình có thể nói gì, khoe miệng tôi trào phúng Lục Tiểu Kê đã quen, đối mặt với cô, tôi lại không thể nói kiểu thứ hai.

Buổi tối tôi gọi điện cho cô, dùng lý do sợ cô chạy trốn, quả thật chỉ muốn cùng cô nói chuyện mà thôi, nhưng tôi lúc tôi không từ chối việc nghe cô kể chuyện bánh mỳ và bánh quẩy, chuyện đó khiến tôi nhớ đến chuyện nhiều năm trước.

“Cha Tiểu Hoàng không cho cô ấy ra ngoài nữa.”

“Cô ấy từ nay muốn làm đại sư.”

Tôi nhếch miệng, mấy lần muốn nói gì đó, có điều tôi nghĩ cô còn không biết, không biết chuyện tôi đã biết cô biết tôi chính là cậu bé năm đó. {Hana: bên Đen đen thì một câu ba bốn từ vẫn đề, bên này thì một câu có đến bốn từ biết... Lão chồn đi rồi sao ngày tháng yên bình hèm về bên ta...

Tôi chỉ có thể im lặng.

Đêm đó tôi nghĩ rất lâu, Lục Phượng Hoàng, được rồi, nếu em đã muốn làm thân gà, thật sự muốn rời bỏ ngôi nhà kia, như vậy Lục Tiểu Kê, chúng ta một lần nữa làm quen, tôi là một Lã Vọng Thú độc miệng, em

nếu có thể thừa nhận, tôi sẽ không đối đãi với em như với Lục Phượng Hoàng, em không muốn làm cô ấy, tôi cũng sẽ không thừa nhận em là cô ấy.

Nếu có thể xoá hết quá khứ, như vậy tôi có thể dùng phương thức đối đãi với Lục Tiểu Kê đối đãi em.

Em chính là cô nàng thích mặc quần đùi hoa – Lục Tiểu Kê, Lục Tiểu Kê keo kiệt, Lục Tiểu Kê hèn mọn bỉ ổi, mà thôi.

Mà ngày đó tôi lại không thể giả bộ nữa, cô đã nhìn thấy ngựa tre, tiếp tục giả vờ đã không còn ý nghĩa, tôi cố ý đậm mặt nói chuyện, muốn đem quá khứ làm nhòa đi, nhưng lại giống như đã làm cô bị thương.

Không lẽ cô không thể quên được quá khứ sao?

Tôi đi qua, nhẹ hôn lên trán, đầu óc oanh một tiếng, tôi đang làm gì đây, tôi vẫn coi cô là Lục Phượng Hoàng sao? Vết sẹo cũ trên trán đã sớm mờ đi, để lại một vết sẹo mới, đây là vết sẹo của Lục Tiểu Kê.

Tôi nở nụ cười, không phải Phượng Hoàng, là Tiểu Kê. Tôi cong khoé miệng nói, cái này chẳng qua là hoàn trả lại vụ nước miếng đêm lễ tình nhân thôi.

Cô kinh ngạc nhìn tôi, tôi lại cười, vì sao lại giật mình, Lục Tiểu Kê hèn mọn bỉ ổi, chúng ta hình như vừa rồi mới bắt đầu.

14. Chương 27-28

Chương 27

Từ ngày đó về sau tôi ngộ ra một đạo lý, trên thế giới không có hai loại hôn không hề có tạp niệm, một là nụ hôn của mẹ dành cho con, hai là nụ hôn của Lã Vọng Thú dành cho tôi.

Giống như một con muỗi đốt người ta, đốt xong rồi vỗ cánh bay đi, một chút cũng không lưu lại.

Tôi suy nghĩ thật lâu cũng không hiểu ý nghĩa nụ hôn kia, cho đến khi tôi ngồi trên máy bay đến Trương Gia Giới, nhận không được hỏi Lã Vọng Thú, câu trả lời của anh ta là “Cô thích nghĩ thế nào thì nghĩ.” {Hana: Trương Gia Giới là một thành phố ở phía nam tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc}

“Đừng...” Tôi nhanh chóng ngắt lời anh ta, “Đừng nói nữa, tôi tự hiểu.” Miễn cho câu nói tiếp theo lại đả kích tôi, dần dần tôi cảm thấy năng lực chống lại của tôi đã tăng lên một bậc.

Lã Vọng Thú rất hài lòng với câu trả lời của tôi, gật đầu “Hiểu được là tốt rồi.”

Tôi hai mắt nhắm lệ nhìn trời, tôi biết hiểu thế nào? Tôi liền hiểu anh ta muốn đả kích tôi.

Đi đến Phượng Hoàng không có đường bay thẳng, phải bay đến Trương Gia Giới và đi tàu hỏa đến Cát Thủ, sau đó lại đổi xe mới đến. {Hana: Cát Thủ là một thành phố cấp huyện và là thủ phủ của Châu tự trị dân tộc Thổ Gia, dân tộc Miêu Tương Tây tại tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc}

Lã Vọng Thú cầm một tờ báo, tôi nhìn bên mặt anh ta, tôi vốn cho rằng đôi mắt sẽ vô cùng xấu hổ, nhưng Lã Vọng Thú vẫn nói chuyện độc ác với tôi, cái này ngược lại khiến tôi cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều, tôi vẫn là Lục Tiểu Kê, không có quan hệ với Lục Phượng Hoàng.

Cho nên có câu nói, trên thế giới không có chuyện tuyệt đối xấu, mặc dù anh ta là loại khẩu xà nhưng đôi khi cũng khiến người ta thoải mái vui mừng.

Ngẫm lại tôi với anh đúng là rất hợp nhau, anh đậm mặt với tôi chính là khoan dung, lời độc ác với tôi mà nói chính là tự nhiên.

Được, nhìn thế nào cũng thấy là do mình tự tìm tòi tại vạ.

Đến Phượng Hoàng lấy ngoại cảnh trừ nhân viên chuyên nghiệp còn có các thành viên bộ phận quảng cáo, quản lý Lã Vọng Thú, phó quản lý Hoàng sóng thần ở lại công ty, hai nhân viên nam và hai nhân viên nữ, mà hai nữ nhân viên chính là gà mẹ Tiểu Lý và chính tôi đây, nhân viên vệ sinh.}.

Hai nam nhân viên tôi không nhớ lắm, lần trước tôi lấy tiền nhuận bút cũng có mời cơm họ, lòng tôi thăm mắng, lần này còn đi làm ôsin cho họ nữa.

Hiện tại mọi người đang ngồi chơi cờ tỉ phú, tôi mấy lần muốn ngồi chen xuống chơi cùng, nhưng hết lần này đến lần khác bọn họ ngược mắt nhìn tôi đồng loạt nói “Trên bàn cờ còn chưa đủ màu sắc sao?”

Có điều nghĩ lại, nếu bọn họ cho tôi vào chơi cùng cũng không có chỗ, chỉ đành nhắc mông trở về vị trí cũ, Lã Vọng Thú đột nhiên hỏi “Cô rất nhàm chán?”

“Đúng.” Tôi gật đầu, anh đặt tạp chí lên đùi, hỏi “Sao lại đổi tên thành Tiểu Kê.”

Tôi sững sốt một chút, nhưng trấn định rất nhanh, thật không cũng giật mình lắm, những ai biết nhà của tôi đều hỏi như thế, nhưng phần lớn là hỏi vì sao tôi rời khỏi nhà, anh là người đầu tiên hỏi tôi vì sao đổi tên, tôi nhếch miệng “Không phải chỉ có một câu sao, thích làm đầu gà, không thích làm phượng vĩ.”

Anh ngẫm nghĩ một chút, gật đầu đồng ý nửa câu sau của tôi “Cô đúng thật là phượng vĩ.”

Tôi lặng yên, đúng thật... Nhưng hiện tại tôi cũng không phải phượng vĩ, cũng chẳng phải cái đầu gà, khắp thế giới nhiều gà rừng như thế, không vào được đầu gà cũng không tính quá kém, “Tốt xấu cũng là gà tam hoàng.”

“Phốc...” Lã Vọng Thú bật cười.

Tôi liếm môi dưới, quả nhiên là cực phẩm tuyệt sắc, xem tôi xuân tâm nhộn nhạo, cộng thêm cái “hôn” kia, gần đây lòng tôi hay ngứa ngáy, cần nhắc chính mình có nên hèn mọn bỏ ỉ làm đạo tặc hái hoa.

“Nhìn tôi làm gì?” Anh nhú mày.

“Hắc hắc...” Tôi nhướn mày theo, xoa xoa ngón tay, “Cho gia cười một cái.”

Không biết vì cái gì, đáng nhẽ dưới sự ngược đãi của anh ta tôi phải căm ghét anh ta mới đúng chứ, thế nhưng đây lại ngược lại, tôi lại muốn cùng anh ta nói chuyện, bởi tôi cảm thấy mình hình như chẳng biết gì anh ta, hành vi của anh ta rất nhiều, đến cuối cùng là bao hàm ý nghĩa gì?

Tối giờ, ngoại trừ việc hỏi vì sao tôi đổi tên, chuyện nhà tôi anh chưa bao giờ hỏi, có điều nghĩ lại cũng đúng, Tiểu Nguyệt còn có thể nói cho anh ta biết gì, trong công ty người cũng biết tôi là người Lục gia rồi, những rắc rối khó lý giải và nguyên nhân bọn họ đều không biết, cũng sẽ không hiểu.

“Hôm nay người làm còn muốn kiêu ngạo?” Anh trả lời, cầm báo lên.

“... Hôm nay là chủ nghĩa khoa học xã hội...” Tôi không biết Lã Vọng Thú đối với tôi làm gì, tôi chỉ biết tôi và anh ta đã nói chuyện nhiều hơn, hơn nữa nói như vậy để cho những đề nén những ngày trước của tôi đã bị quét sạch.

Tôi lại trở thành Lục Tiểu Kê độc lập, hèn mọn và bỏ ỉ, vui vẻ sống dưới nanh vuốt của nhà tư bản.

“Ách...” Anh cười yếu ớt, “Sao giờ không còn gặp cô ở bậc trung lưu, lại ở cùng một chỗ với cộng đồng giàu có sao?”

“...” Tôi nhếch miệng “Đây không phải chủ nghĩa xã hội khoa học giai đoạn sơ cấp sao...”

Nói nhăng nói cuội mãi khiến chủ đề ban đầu đã bị đẩy đi xa vạn dặm, tàu hỏa cũng mở cửa đưa chúng tôi đến Cát Thủ, ra khỏi nhà ga, năm người chúng tôi, trước mắt là một chiếc xe khách, và một khoảng tối đen như mực.

“Lã quản lý, cái này... Hả là còn có đội chụp ảnh chuyên nghiệp chứ, bọn họ đâu?” Tôi hỏi Lã Vọng Thú, chúng tôi không thể thay thế những nhân viên chuyên nghiệp a.

“Bọn họ... Đã đến Phượng Hoàng.” Lã Vọng Thú hình như cũng cảm thấy bất an, nhưng nói chuyện cũng không quá lo lắng.

“Chúng ta phải ngồi cái xe đấy sao?” Gà mẹ Tiểu Lý nhìn vào trong xe có cái đầu hèn mọn bỉ ổi của bà chủ đang thò ra, nuốt nước miếng nói.

“Mặc kệ.” Lã Vọng Thú thể hiện đúng phong phạm nữ vương, vung tay ngăn một chiếc taxi, qua cửa sổ xe nói với tài xế, “Chúng tôi muốn đến Phượng Hoàng.”

“Không Được.” tôi nhanh chóng giữ chặt tay anh “Tôi... tôi bị say loại xe này, trong lúc này hẳn là sẽ có xe to hơn a.”

Lã Vọng Thú đưa mắt nhìn tôi một giây, kiên quyết nói “Chúng ta có bốn người, mình cô đi xe khác đi.”

“Đừng như thế mà.” Tôi khóc, một tay kéo Tiểu Lý, “Tiểu Lý, chúng ta là chị em tốt a.”

Tiểu Lý nhìn tôi ba giây “Ai da, Tiểu Kê, tôi sẽ không bỏ mặc cô.” Nói rồi bắt đầu mở túi, từ trong kéo ra một cái túi thật to màu đen nhét vào tay tôi “Cầm, lên đường đi.”

Năm người ngồi một xe tuyệt đối là không được, Tiểu Lý đem tôi cùng Lã Vọng Thú ném vào một khoang, dựa vào, tôi cảm tức nhìn cô, có phải cảm thấy tôi hèn mọn bỉ ổi còn chưa đủ, biết rõ tôi lúc nữa sẽ nôn, vậy mà còn để tôi ở trước mặt anh ta dọa người?

“Tiểu Kê, chúng ta là chị em tốt, cơ hội này cho cô.” Tiểu Lý vỗ vai tôi thâm trầm nói “Trong công ty ai cũng biết Lã quản lý có tình cảm tốt với cô, Tiểu Lý tôi coi như giúp cô hoàn thành ước nguyện?”

“Gi?” Tôi , với anh ta? Tôi? Tình cảm tốt?

Tiểu Lý âm thầm nhìn tôi, “Cô chính là anh ta nhận vào, nghĩ lại đi, đồ ăn hàng ngày đều do cô mua, hôm bị tai nạn còn đi cùng cô, hôm nay đến Phượng Hoàng cũng không quên mang theo cô...”

“...” Được rồi, tôi thừa nhận, Lã Vọng Thú người này công phu mặt ngoài quả thật rất lớn, có điều thế cũng không thể dùng làm lý do để tôi nôn trước mặt anh ta.

Tiểu Lý đẩy mạnh tôi vào xe, chính mình lấy ra một cái túi, cách cửa sổ xe nhìn tôi, bộ dạng xun xoe chạy lên phía trước, thì ra cũng sẽ say xe, khó trách trong túi lại có nhiều túi bóng như thế, bình thường tôi cũng sống với rác quen rồi, cô ấy khi nào từ trong túi lấy ra nhiều rác như thế?

Tôi xác túi liếc nhìn Lã Vọng Thú trong xe, “Lã quản lý, tí nữa hãy tha thứ.”np.

“Không sao.” Lã Vọng Thú cười cười “May mắn lần này không phải xe tôi.”

Tài xế quay đầu liếc nhìn tôi “Cô gái, không sao chứ, một cái túi lớn như thế, đừng nôn đến kiệt sức a.”

“...” Không lẽ nghĩ tôi sẽ nôn đầy cái túi lớn thế này sao?

Hana: Quá biến thái... hờ hờ... chờ chương sau

Chương 28

Lúc xe đến Phượng Hoàng là lúc người tôi đã hạ đường huyết, nhảy xuống khỏi xe là vội tìm thùng rác, Tiểu Lý cũng không khác là mấy, sắc mặt vàng như nền theo sau tôi, đem túi nôn quãng đi mới cảm thấy thoải mái hơn.

Chuyên viên chụp ảnh đã ở tại nhà nghỉ ở Phượng Hoàng, một căn trọ làm bằng gỗ, trèo lên bậc thang còn nghe tiếng cọt kẹt, tôi cùng Tiểu Lý ở cùng một phòng, hai nhân viên nam ở một phòng, Lã Vọng Thú hướng đặc quyền ở riêng một phòng, vào quán trọ tôi và Tiểu Lý đi thẳng đến toilet súc miệng đánh răng, sau đó ngã người xuống giường nằm nhắm mắt dưỡng thần.

Trên đường lẩn qua lẩn lại khiến chúng tôi cảm thấy mệt mỏi, cơm tối ăn qua loa rồi lại bò lên giường, lấy sức ngày mai bắt đầu đi chọn cảnh, buổi tối Tiểu Lý đi ngủ sớm, tôi lại có tật xấu là nếu lạ giường thì có lẩn qua lẩn lại bảy tám mươi vòng cũng không hết, dứt khoát ngồi lên, chạy đến ban công, bên ngoài cũng không tối đen như tôi tưởng tượng, có lẽ lúc này nơi đây đã thành thắng địa du lịch, vì thế dân chúng ở Lâm Giang đã xây những nhà nghỉ chuyên dụng, đèn đuốc sáng trưng, chiếu xuống mặt sông tạo ánh sáng lấp lánh, nhìn lên phía trên, có khác gì ánh đèn neon ở thành thị sao?

Tôi lắc lắc đầu, đúng vậy. Lã Vọng Thú nói tới đây để tìm cảm hứng sáng tác văn chương, nơi này sao? Phượng Hoàng a, nơi này là nơi đã sinh ra tổ tiên của văn học Thẩm Tùng Văn sao, cái gì mà “Biên Thành” a?

Tiểu Kê ta tuy chỉ là người viết tiểu thuyết trên mạng, nhưng kiến thức cơ bản đó cũng có biết, quả thật tôi là người rất có kiến thức về văn hoá, nhưng chẳng qua dùng sự bỉ ổi hèn mọn bề ngoài che dấu đi thôi.?!

Quả nhiên là đến nơi có văn hoá, những lời nói sâu sắc như thế tôi cũng có thể nghĩ ra, phải nhanh chóng ghi lại mới được, cúi đầu tìm bút lại nhìn thấy bên cạnh có người “Lã... Lã quản lý?”

Ban công của nhà nghỉ này có được thiết kế thò ra ngoài mặt sông, mà Lã Vọng Thú đang đứng dựa ở ban công bên cạnh “Ừ...”]

Anh “ừ” một tiếng, tôi , tôi biết nói gì đây, chỉ cười cười “hắc hắc...” Cười xong cảm thấy mình quá hèn mọn bỉ ổi, tôi nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn, ách, không từ mà biệt, Phượng Hoàng này đúng là rất nhiều sao, “Thật nhiều sao.”

Anh ta cũng ngẩng đầu “Cô không phải thích ngắm sao nói triết học sao, tự hỏi làm gì?”].

Anh đúng là nhớ rõ a, điều này làm cho tôi hiểu được một đạo lý, nhất thời đọc bài thì dễ, đọc bài thời gian dài mới khó khăn. Hơn nữa, lần đầu đọc bài cũng đã phải dùng đến mười lần đọc bài để chống đỡ. “A... Anh xem nhiều sao như thế, nhìn gần như vậy nhưng quả thật rất xa..” Mồ hôi lạnh, tôi nhớ đây là những điều cô giáo mẫu giáo của tôi dạy tôi a.

“À à...” Anh lên tiếng “Sau đó thì sao?”

Tôi thật muốn hét lên không có sau đó, nhưng vẫn là tiếp tục nói “Những vì sao này mọi người cảm thấy nó rất sáng, nhưng thật ra nó cực kỳ âm u và gồ ghề...” Cô giáo tiểu học của tôi đã dạy a, tôi đã không phụ lòng cô.

“Sau đó?”

Còn sau đó? Mồ hôi rơi, “Đương nhiên chỉ có sao thì mới thấy sao sáng, nếu trăng lên thì sẽ...”

Anh không nói gì, tôi cuối cùng thở nhẹ ra, bài đã có thể bỏ.

Có lẽ tôi là người may mắn, nhưng ở cùng Lã Vọng Thú chính là thời gian bất hạnh nhất của tôi, anh mở miệng “Triết học không phải từ hiện tượng đến bản chất sao? Cô nói hiện tượng nửa ngày rồi, nguyên lý triết học là gì?”

“..” Nguyên lý... Chính là tôi đang nói láo a.

Thấy tôi không nói gì, lời nói ác độc của Lã Vọng Thú đã thành công một cách đầy vinh quang, lúc này chỉ cần tôi mặt dày kéo sang chủ đề khác, tiến hành vòng tiếp theo của trò chơi “Khinh bỉ Lục Tiểu Kê.”

Chính là lần này tôi còn chưa mở miệng, Lã Vọng Thú ngược lại đi trước một bước, vấn đề của anh ta vừa đưa ta tôi , được lắm, cho dù anh bình thường lạnh lùng, độc ác, Tiểu Kê tôi trên phương diện nào vẫn có thể nghĩ đến điều tốt một chút, ỉn chút an ủi về tâm lý, dù sao ngoài miệng độc ác, nhưng hành vi cũng không đến mức âm hiểm, vô nhân tính, thế nhưng hôm nay anh ta đưa ra một câu như thế, chẳng lẽ muốn đuổi cùng giết tận sao? Không phải cũng đã từng hôn thoáng qua tôi sao, cùng lắm tôi trả lại cho anh là được chứ gì?

Lã Vọng Thú thấy tôi giống như nghe không hiểu lặp lại lần nữa “Lục Tiểu Kê, chúng ta hẹn hò đi?”

Tôi không trả lời luôn, ngẩng đầu nhìn bầu trời sao lung linh, “Lã quản lý, anh cảm thấy tôi có phải như những vì sao kia không, nhìn bề ngoài lấp lánh nhưng bên trong vô cùng u ám?”

“Cô chẳng lẽ không phải bên ngoài u ám, thực tế cũng âm u sao?” Lã Vọng Thú đề cao giọng nói.

“...Tôi là nói lúc đầu.” Tôi nói một câu “Anh không phải từ trước đã gặp tôi rồi sao?”

“Ách...” Lã Vọng Thú uốn éo đầu, “Chuyện này ai mà nhớ rõ.”

Có lẽ là do tôi đã suy nghĩ quá nhiều, từ sau khi chuyện tôi là Phượng Hoàng lộ ra đến giờ, vì sao tôi lại cảm thấy thái độ của anh ta với tôi thay đổi, tuy nhiên anh ta đang cố trở lại lúc mới gặp người kia, có thể là có chút chuyện, biết là biết, xảy ra cũng đã xảy ra, đã không cách nào trở lại.

Nụ hôn kia, cuối cùng là cho Phượng Hoàng, hay cho Tiểu Kê?

Tôi không biết, rõ ràng đều là tôi, lại làm tôi cảm thấy hồ đồ, tôi chân thành nói “Lã quản lý, người anh muốn hẹn hò là tôi, hay Lục Phượng Hoàng?”

Anh trầm mặc, cách một lúc trả lời “Lục Tiểu Kê, cô biết không? Không ai chối bỏ cô, mà chính cô không đi ra khỏi cái bóng của Lục Phượng Hoàng, nếu chỉ là một cái tên, thì không thể giam cầm một con người...”

Ngày đó trong đêm gió lạnh, trên mặt nước Đà Giang sóng gợn lăn tăn, mãi cho đến đêm dài tĩnh lặng, những ngọn đèn kia mới tắt đi, trả lại trên sông một mảng yên tĩnh, không hề có ai...

Rạng sáng hôm sau, cửa phòng đã bị gõ vang, tôi đứng dậy mở cửa, ngoài cửa là một đồng nghiệp tên Tiểu Trương, trên mặt có chút giật mình “Tiểu Kê, cô mặc quần áo thật nhanh, tôi vừa gõ cửa đã thấy mở luôn.”

“Cái này là tuyệt kỹ của tôi.” Tôi cười nói, quả thật căn bản không cởi quần áo, việc gì phải mặc lại?

“Sáng sớm bên dưới ít người rất thuận tiện.” Anh ta vút lại một câu “Năm giờ rưỡi xuống tầng ăn sáng.”

Tôi đóng cửa quay đầu nhìn đồng hồ báo thức, đúng năm giờ, tôi đi qua gọi Tiểu Lý ngủ nướng, “Gi... Sao đó?” Tiểu Lý mắt nhắm mắt mở lầm bầm “Không dậy nổi không dậy nổi... giết tôi đi.”

Tiểu Trương đến báo cho chúng tôi sớm như thế chắc nghĩ đến con gái chúng tôi thích trang điểm rồi chọn quần áo này nọ, nhưng trên thực tế tôi chỉ mất ba phút đã rửa mặt xong, tuy nhiên phải mất đến hai mươi bảy phút để gọi Tiểu Lý rời giường.

Khi chúng tôi chạy xuống thì đã muộn, Tiểu Trương nói “Oa, thật thiệt thòi cho tôi khi đi gọi cô sớm như thế, vậy mà vẫn chậm sao?”

Tiểu Lý đôi mắt mờ sương đứng dựa vào tôi tiếp tục ngủ, tôi ngược mắt nhìn thấy Lã Vọng Thú, cảm thấy có chút xấu hổ, ánh mắt hướng lên một chút, Tiểu Trương nói “Tiểu Kê, cô trợn mắt làm gì?”

“...” Đúng là quá khinh người, đây rõ ràng là mị nhân.

Anh vừa nói thế Lã Vọng Thú càng nhìn chăm chú hơn, vì che dấu mình, tôi nhanh chóng đem mị nhân quảng đi, ném ra khuôn mặt, giống như mới bị thua cổ phiếu vậy, khoé miệng Lã Vọng Thú thoáng hiện một tia cười “Xem ra gọi sớm quá nên bị thế.”

Tôi nổi giận, đây chẳng phải vì đêm qua cùng anh ta nói chuyện hẹn hò sao?

Không thể nói nổi.

Nghe nói là muốn tạo nên một hiệu quả như tranh thủy mặc, nhân lúc buổi sáng để tiến hành chụp ảnh, rác rưởi cũng chẳng có gì, tôi nhàm chán. Hôm qua nửa đêm gió mát quá không ngủ được, sáng nay cũng quá phấn khích, không nghĩ đến giờ lại rảnh thế, trong đầu miên man, bắt đầu mệt rồi, ngáp liên tục ba cái.

Lã Vọng Thú bu lại “Tối qua không ngủ được?”

Tôi ngáp một cái, tí sặc “Ha ha... không hề, tôi ngủ như heo.” Khó có thể nói ra tôi vì tư xuân mà khó ngủ a.

“Vậy là tốt rồi.” Anh khẽ cười, “Nghĩ ra đáp án chưa?”

“Cho tôi lý do.” Tôi trả lời, anh hai ơi, không thể mang người ta ra đùa thế được. Trước nói không thèm nhìn đến Lục Tiểu Kê tôi, tự nhiên giờ lại nói muốn hẹn hò, có điều “Cô ấy không phải mẫu người anh thích?” Lời này không phải anh ta đã nói sao.

Anh ta mỉm cười “Nếu tôi yêu mến, vậy trực tiếp kết hôn thôi.”

“...” Xem ra tôi còn chưa được thích “Không thích sao có thể hẹn hò?”

“Chính là hẹn hò thử xem có thể yêu nhau hay không.”

Tôi là vật thí nghiệm sao? Thí nghiệm xong, không yêu được thì nhún vai nói với tôi, a tôi không có thích cô... Sau đó mở đường rời đi, “Đúng là logic cường đạo.”

Lã Vọng Thú không đáp trả, chỉ cười “Nếu hẹn hò, tiền nợ sẽ coi như không còn.”

Tiền tiền tiền.. Quá tục, Tiểu Kê tôi tuy vô sỉ, nhưng không lẽ lại là loại người cúi đầu vì tiền hay sao? Thật là tôi.

Là tôi.

Tôi chính là người như thế.

Bởi vì tôi muốn tồn tại, tháng trước gặm bánh quy tôi đã không còn muốn nhớ nữa, đúng là ác mộng a.

Lã Vọng thú nhìn mặt tôi , căn bản không đợi tôi trả lời đã nói “Tính từ giờ đi.”

“Tôi còn là Lục Phượng Hoàng?” Tôi lần nữa hỏi vấn đề này, trong lòng bắt đầu bất an, tôi cũng muốn mình cao cao tại thượng tự khẳng định một đáp án, nhưng tôi không làm được, bởi vì đã trải qua quá nhiều thất vọng, tự ti của tôi đã sớm trở thành một loại thái độ ăn sâu trong lòng, nếu như nói cái nhà kia là để lại dấu ấn gì cho tôi, thì chính là điều này.

Nhiều khi, hi vọng vòn chưa kịp nảy sinh tôi đã đem bóp chết.lk]??

Anh nhìn tôi, hình như muốn nói lại những lời hôm qua, nhưng lần này anh cho tôi một lời khẳng định rõ ràng, tôi nghe thấy trái tim mình đập không ngừng, trong tiếng tim đập còn len lỏi dưng khí hi vọng của tôi.

“Lục Tiểu Kê, chúng ta hẹn hò đi.”

Ách, tôi cũng chẳng lỗ gì, sao không đồng ý đây, cái này cũng không phải chỉ là vấn đề tiền, tôi nói với chính mình như thế, hơi gật đầu, cảm thấy ngược ngùng vô cùng... Ngược ngùng, tôi còn đang là cô gái hai tám hoài xuân a. Tôi phóng khoáng gật đầu “Được, Tiểu Kê từ nay bao phủ anh, ha ha ha...”

Lã Vọng Thú bất đắc dĩ cười, bên kia Tiểu Lý nghe được tiếng cười nhìn đến, sắc mặt tôi biến đổi, ho khan một tiếng, đi tới “Có rác không, có giấy lộn không, có mảnh sành không?”

Đến trưa, tôi dùng đũa gấp mấy miếng rau đưa vào miệng nhai mấy cái, dần dần vô vị, không phải nói chuyện yêu đương ăn gì cũng thấy ngọt sao, tôi ăn một chút muối sao vẫn thấy mặn a?

Điện thoại khẽ kêu, lấy ra nhìn, là tin nhắn của Lã Vọng Thú “Xin phép được mời Lục Tiểu Kê tiểu thư sau khi ăn xong đi dạo, tại đường XX.”

Tôi đang nuốt vào cổ họng, sặc, phun...

Nhanh chóng đem cơm nhét vào bụng, điên cuồng chạy về lấy gương nhỏ ra soi, trong gương là khuôn mặt thon gầy, cũng không tệ, không tệ, coi như có tinh thần, tóc đại khái cũng ổn, quần áo...cũng tạm được. Tôi vuốt vuốt tóc, khoé miệng lơ đãng cong lên, cổ g ắng muốn đem miệng mình kéo xuống, nhưng vẫn nhin không được mỉm cười..

Ngốc, thật khờ.

Hana: Đáng yêu ینگ

15. Chương 29-31

Chương 29

Lúc tôi lao nhanh đến nơi hẹn Lã Vọng Thú còn chưa tới, nhớ đến tư thái ăn cơm ưu nhàn kia, tôi lại cảm giác mình đã đến quá sớm.

Nhằm chán thở dài nhìn quanh, đột nhiên nụ cười ngây ngô của tôi cứng lại, trong gió lạnh, trên con đường nhỏ trải đá xanh một đám người đang đi đến, bước chân nhẹ nhàng, một giọng nói vang lên, âm thanh theo gió đưa tới “Phượng Hoàng đài thượng phượng hoàng du, Phượng khứ đài không giang tự lưu. Ngô cung hoa thảo mai u kính, Tấn đại y quan thành cổ khâu.” {Hana: Đây là bốn câu thơ đầu trong bài thơ LÊN ĐÀI PHƯỢNG HOÀNG Ở KIM LĂNG của tác giả Lý Bạch, 鳳皇台上鳳皇遊，鳳去台空江自流。吳宮花草埋幽徑，晉代衣冠成古丘。 = Phượng Hoàng đài Phượng phượng hoàng du, Phượng khứ đài không giang tự lưu. Ngô cung hoa thảo mai u kính, Tấn đại y quan thành cổ khâu. = Phượng hoàng đến viếng phượng đài, Phượng đi đài vắng sông dài vẫn trôi, Cỏ hoa phủ lối cung Ngô, Cột đại đời Tấn thành mồ cổ xanh. Phượng Hoàng Đài: là đài trên núi Phượng Hoàng, ngoài cửa Nam thành Kim Lăng (Nam Kinh ngày nay). Đài Phượng Hoàng xây vào đời Nam Triều. Vào năm 493, đời Tống Văn Đế có chim ngũ sắc đến đậu trên núi Kim Lăng mấy ngày. Hễ chim hót thì 100 loài chim khác múa theo điệu hót. Vì thế người ta gọi là chim Phượng Hoàng. Văn Đế cho là điềm lành, đặt tên núi ấy là Phượng Hoàng và xây đài kỷ niệm.

Người đọc thơ là người đi đầu tiên, anh ta lắc nhẹ đầu, từ sau một người nữa hiện lên, tôi cảm thấy lạnh từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu, không chút suy nghĩ, tôi vô thức bỏ chạy lấy người, giày cao gót gõ lên nền gạch, loạn xạ đẩy đám người, trong đầu chỉ có một suy nghĩ.

Trốn!

Cũng không biết dừng khi nào, cũng không biết về phòng thế nào, trước mặt hiện lên từng khuôn mặt tươi cười, sau đó biến thành bóng lưng, dần dần đi xa, tôi run rẩy, tại căn phòng cô đơn chỉ nghe thấy tiếng răng va vào nhau, tôi cảm thấy quá lạnh.

Những lời nói kia lại trở về trong ký ức tôi...

“Lục Phượng Hoàng, cậu quá giỏi, chúng mình sao có thể làm bạn của cậu a.”

“Cậu cao quý, chúng mình thô tục như thế sẽ bị người ta nói là dạy hư bạn.”

“Cũng không đúng, người nhà bạn đã nói, bọn mình không được đến gần bạn.”

“Đó không phải Phượng Hoàng nhà họ Lục sao? Ách, Nhà cô ấy coi cô ấy như bảo vật, không thể đến gần.”

Cửa phòng mở, tôi ngẩng đầu, một thân ảnh cao lớn đi đến, ngồi chồm hổm trước mặt tôi, “Sao em không đến?”

Tôi cười cứng ngắc “Em... Em không tìm được chỗ hẹn...”

Anh không nói gì, chỉ đưa tay, trong tay là một vật gì đó, tôi mơ hồ, anh cười nói “Gót giày cũng không cần?”

Tôi cúi đầu nhìn, gót giày trên chân đúng là đã không còn, anh kéo tôi từ dưới đất đứng lên, chân tôi nhói đau, cả sức lực đứng vững cũng không có, anh cười nói “Gặp quỷ sao, sao mà bị dọa thành thế này?”

Tôi lắc đầu, chân phải hình như là bị thương, sưng thành một cục “Anh đi bảo Tiểu Lý mua thuốc.”

“Đừng...” Tiếng tôi khô khốc vang lên, thật sự không muốn gặp người khác, nếu như bây giờ gặp ai khác, không cần soi gương tôi cũng biết, mặt tôi giờ đang trắng bệch.

Nói trắng ra, tôi sợ những âm thanh hỏi han truy vấn.

Anh cười một tiếng “Em không nói, anh sẽ không hỏi.”

Tôi khẽ nhếch miệng, anh quay mặt lại, vẫn là nụ cười, tôi liếc đôi môi khô khốc “Em... Trông thấy ba.”

Đúng vậy, tôi đúng là thấy ba tôi, đại sư cổ văn Lục Vĩnh Khiêm, rời khỏi nhà đi lâu như thế, đôi khi tôi cũng xem TV, trên báo cũng không ít lần nhìn thấy mặt ông, giống như nhìn thấy một danh nhân, dù vậy, khoảnh khắc nhìn thấy ông, cơ thể không hiểu sao lại phản ứng nhanh như thế, thậm chí còn trước cả đại não.

Sau khi Hoàng Thư Lăng học thơ Lý Bạch, ông ở phía trước, anh ta luôn đi theo sau không rời, tôi không biết tại sao bọn họ lại có mặt ở đây, nhưng tôi biết rõ ông ở trong đó.

Tôi không hoài nghi vì sao hôm nay Lã Vọng Thú lại có sự dịu dàng giả tạo như thế, chỉ sợ bất luận người nào nhìn thấy bộ dạng tôi cũng sẽ không thể trào phúng nổi, sợ đến mức thất hồn lạc phách, giống như không còn gì kích thích?

Lã Vọng Thú đột nhiên cười “Em không phải muốn làm Lục Tiểu Kê của anh sao?”

Tôi miễn cưỡng nhếch khoé miệng cười “Hắc...”

Anh đứng dậy, đi ra phía ngoài “Nhớ kỹ, em là Lục Tiểu Kê, không phải Lục Phượng Hoàng.”

Tôi liếm môi, một vị mặn chạm đến đầu lưỡi, đứng lên, hai tay chống nạnh, hít sâu mấy cái, vận khí đan điền “Ha ha ha ha...”

Cuối cùng, người trong gương càng cười càng không thể khống chế nổi, biểu hiện càng thêm hèn mọn bỉ ổi, lúc Tiểu Lý chạy đến tìm, nụ cười gian manh còn treo trên mặt tôi.

Người nào đó , “Tiểu Kê, cô không phải bị thương ở chân sao? Không lẽ mặt cũng bị đụng?”

Tôi xấu hổ thu hồi biểu lộ, co một chân nhảy đến giường ngồi xuống, Tiểu Lý lấy ra một lọ dầu hoa hồng, vừa giúp tôi xoa dầu vừa nói “Mới ăn cơm xong đã không thấy cô đâu, chắc chắn là cô một mình đi phong lưu vui vẻ, tầm hoa vẫn liễu rồi?”

“A?” Tôi hoảng hốt, không lẽ chuyện của tôi và Lã Vọng Thú thể hiện rõ thế sao?

“Ai...” Tiểu Lý ai oán thở dài “Thành cổ xinh đẹp thế này, cũng khó trách cho người tới gặp gỡ một hồi kinh động tâm phách a...”

..Gặp gỡ, gặp gỡ, được lắm, có điều tôi hơi nghi ngờ hỏi “Tiểu Lý, trên đường đến Phượng Hoàng không phải cô nói với tôi là Lã quản lý có tình cảm tốt với tôi sao?” Lúc nói những lời này, trong lòng mang theo một tia khoe khoang, thật mong có cơ hội ngược chừng kéo kéo góc áo nói cho cô ấy biết.

Tiểu Lý liếc tôi “Cô đừng cho là thật a, ngày đó chẳng qua tôi không muốn mất mặt trước Lã quản lý, toàn bộ người trong công ty ai cũng biết, Lã quản lý thích nhìn cô làm trò cười cho thiên hạ nhất, chính mình không cần dọa người lại có thể nịnh nọt Lã quản lý, nhất cử lưỡng tiện vì sao tôi không làm?” Cuối cùng người nào đó còn bồi thêm một câu “Có điều, Tiểu Kê, tôi đã coi cô là chị em tốt nên cũng không muốn dẫu cô, điểm ấy cô cũng biết a.”

Chị em tốt, tôi trợn mắt nhìn trời.. Trần nhà, vì sao lại cho tôi một cực phẩm chị em tốt như vậy?

Trần nhà trả lời tôi, bởi vì tôi mình là một cực phẩm.

Buổi chiều tôi ngoan ngoãn ngồi trong nhà xem TV, đổi một kênh tôi ngáp một cái, tắt TV chuẩn bị đi ngủ thì điện thoại vang lên, tôi nhìn, ngây người, nhưng vẫn nhắc máy “Alo...”

“Tiểu Kê, anh vừa rồi thấy bóng lưng em.”

“Ồ...” Tôi lên tiếng, thật sự không biết nói gì cho tốt.

“Em làm gì ở đây?” Hoàng Thư Lăng hỏi, xem ra xung quanh anh ta đang không có ai.

“Công ty tôi đến đây tìm ngoại cảnh.” Tôi ngừng một chút, hỏi ngược lại “Anh... thì sao?”

“Anh theo giáo sư đến du lịch.” Hoàng Thư Lăng nói “Anh vốn muốn tạm biệt em, làm sao giờ...”

Tôi nhớ đến lời đã nói tại bệnh viện hôm đó, chặn lại “Ách, không sao, không sao, tôi là Lục Tiểu Kê, tôi có gì phải sợ.”

Chương 30

Hoàng Thư Lăng ở đầu kia hình như khẽ cười, “Anh ngày mai lại tiếp tục lên đường.”

Đang lúc anh ta định cúp điện thoại, trong đầu tôi không biết đang nghĩ gì, đột nhiên buông một câu “Anh rảnh không? Nếu được đi ra gặp tôi đi.”

“Anh đi được.” Anh ta trả lời.

“VẬY TẠI ĐƯỜNG XX.” TÔI NÓI, ĐÂY LÀ NƠI LÃ VỌNG THÚ HẸN TÔI, CHỦ YẾU LÀ VỚI TÔI CHỖ NÀY TIỆN NHẤT, CŨNG CHỈ CÓ MỘT ĐƯỜNG, MIỄN CHO TÔI BỊ ĐI LẠC KHỔ THÂN.

TÔI ĐỨNG DẬY NHẢY LÒ CÒ VÀI BƯỚC, GIÀY BỊ GÂY GÓT CŨNG KHÔNG THỂ ĐI, ĐÀNH PHẢI ĐI DÉP LÊ RA KHỎI NHÀ NGHỈ, CHÂN PHẢI CO LÊN, NHÂN TRÁI NHẢY LÒ CÒ, NHẢY MỘT LÚC NÓI NHƯ MUỐN RÚT GÂN, CUỐI CÙNG CŨNG ĐẾN NƠI, HOÀNG THƯ LÃNG ĐÃ ĐỢI Ở ĐÓ, TÔI VÃY VÃY TAY.

“CHÂN EM...” HOÀNG THƯ LÃNG CHẦN CHỜ MỘT CHÚT HỎI.

“VỪA BỊ THƯƠNG.” TÔI NÓI, NHẢY TỚI VỊN TAY LÊN TƯỜNG.

“NẾU ANH BIẾT EM BỊ THƯƠNG, SẼ KHÔNG ĐỒNG Ý ĐỂ EM ĐẾN ĐÂY.” HOÀNG THƯ LÃNG NHẮN MẮT ĐẾN GẦN “BỊ THƯƠNG THẾ NÀO.”

“ANH CÓ VIỆC GÌ.” TÔI RÚT CHÂN KHỎI DÉP LÊ, LẤY TAY XOA XOA “ĐỢI CHÚT, NÓI TIẾNG NGƯỜI, ĐỪNG NÓI ĐIỀU NGŨ.”

ANH ĐƯA ÁNH MẮT CHUYỂN TỪ CHÂN TÔI LÊN MẶT “EM NGHE ĐƯỢC MÀ?”

“KÊ...” TÔI PHUN, “TỐT XẤU GÌ CŨNG QUEN NHƯ THẾ, ANH CHỖNG CÁI MÔNG LÊN TÔI ĐÂY CŨNG CHỈ BIẾT ANH PHÓNG CÁI RẮM GÌ...”

CHỒN “TIỂU KÊ, EM NÓI CHUYỆN QUÁ...QUÁ KHÔNG VĂN MINH!”

TÔI HẠ MIỆNG “NÓI VĂN MINH VỚI TÔI, TỈNH LẠI ĐI, TÔI LÀ LỤC TIỂU KÊ, KHÔNG PHẢI LỤC PHƯỢNG HOÀNG. TÔI ĐÂY CÓ CHỮ BẬY CŨNG CHẴNG SAO CẢ.”

“EM BIẾT ÔNG NỘI BỊ BỆNH CHƯA?” CHỒN ĐỘT NHIỀU MÓ MIỆNG.

TRONG LÒNG TÔI LỘP BỘP, NHƯNG NGOÀI MIỆNG VẪN NÓI “GÌ!”

ANH CÚI ĐẦU NÓI, “EM QUẢ NHIÊN ĐI RẤT DỨT KHOÁT, ANH NGHĨ EM SẼ BIẾT.”

TÔI KHÔNG NÓI GÌ, ANH TA NÓI TIẾP “CŨNG KHÔNG PHẢI BỆNH GÌ NẶNG, NGƯỜI LỚN TUỔI, TỰ NHIÊN BƯỚC CHÂN KHÔNG CÒN INH HOẠT, TRONG NHÀ CÓ CÔ VẪN ĐANG CHĂM SÓC, GIÁO SƯ CÒN BẠN ĐI GIẢNG BÀI...”

“ĐƯỢC...” TÔI DẪM CHÂN PHẢI VÀO DÉP, “SAU ĐÓ THÌ SAO?”

“EM VỀ ĐI.” CHỒN NÓI “THƯ PHÁP CỦA EM LÚC TRƯỚC VIẾT RẤT ĐẸP, CHỈ QUẢ THẬT EM NÊN LUYỆN TẬP THÊM, CÓ THỂ VÌ LỤC GIA QUẢN XUYẾN, EM PHẢI BIẾT RẰNG...”

“CHỈ LÀ TÔI LÚC ẤY KHÔNG ĐẠT ĐƯỢC YÊU CẦU CỦA BỌN HỌ, CHỈ LÀ LÚC ĐÓ BỌN HỌ TỰ Ý LỰA CHỌN TRƯỜNG HỌC CHO TÔI, CHỈ LÀ LÚC ĐÓ BỌN HỌ ĐI ĐẾN TRƯỜNG NÓI VỚI BẠN CỦA TÔI LÀ HỌ KHÔNG XỨNG CHƠI VỚI TÔI.” TÔI CƯỜI NÓI, NGỬA ĐẦU, ĐỨNG TRONG CON NGÕ NHỎ HẸP NÊN CHỈ NHÌN THẤY MỘT MẢNG TRỜI NHỎ, LẠNH NHẠT, IM LẶNG.

“TIỂU KÊ, ANH BIẾT RÕ EM...”

“AI KÊU ANH TỚI?” MŨI TÔI KHÊ HỪ MỘT TIẾNG, TÔI CŨNG CHỈ MUỐN DÙA VỚI CHỒN THÔI, THẾ NHƯNG ĐỘT NHIÊN MẶT CHỒN BIẾN SẮC, TRẮNG BỆCH GIỐNG HẾT BẦU TRỜI TĨNH LẶNG BAO LA BÊN TRÊN.

Ở CHỖ RÊ MỘT NGƯỜI ĐI RA “LÀ ÔNG GIÀ NÀY ĐỂ CHO NÓ TỚI.”

TÔI CẢM THẤY DA ĐẦU MÌNH CĂNG RA, MẮT MỞ LỚN PHÁT ĐAU, TÔI HÈN MỌN NHÌN CHỒN, HÁN GIAN, LIỆT SĨ TRONG KHÁNG CHIẾN CHÍNH LÀ BỊ NHỮNG TÊN HÁN HÂM HẠI THỂ NÀY A.

ĐÁNG TIẾC CHỒN KHÔNG THỂ BỊ GỌI LÀ HÁN GIAN, TÔI CŨNG CHẴNG PHẢI CHIẾN SĨ CÁCH MẠNG, NHỮNG NGƯỜI ĐÓ ANH DŨNG CHÓI SÁNG, PHÓNG KHOÁNG, MÀ TÔI HÈN MỌN GIÁO HOẠT BỈ ỒI ĐẾN CỰC ĐIỂM, CƯỜI LẤY LÒNG MỘT CHÚT, QUAY ĐẦU BỎ CHẠY.

CHÂN ĐAU CÓ THỂ CHẠY SAO, CHÂN ĐAU CHÍNH LÀ CHẠY KHÔNG NHANH, CHỈ CÓ THỂ CHẠY TẬP TỄNH, KHÔNG QUÁ BA GIÂY TÔI ĐÃ GIỐNG CON GÀ NGẢ ĐẬP ĐẦU XUỐNG, HOÀNG THƯ LÃNG ĐƯA TAY ĐỠ TÔI, TÔI NGƯỢC MẮT TRÔNG THẤY ĐÔI CHÂN ĐỨNG ĐÓ KHÔNG XA, TUY RẤT ĐAU NHƯNG TÔI VẪN CỐ TỰ CHỖNG LÊN, KHÔNG THÈM NHÌN TAY CHỒN, THẬT MUỐN PHỈ NHỎ ANH TA, DÁM BÁN ĐỨNG TÔI.

ĐÔI CHÂN KIA CHẠM RÃI ĐI ĐẾN, GIỌNG TRUYỀN ĐẾN TỪ PHÍA TRÊN ĐẦU TÔI “BẢY NĂM, CON TỰ DO CŨNG ĐÃ ĐỦ RỒI.”

Tôi ngồi dậy, chỉ nhìn mặt Chồn, âm thầm mắng mình ngu ngốc, Chồn chính là thiên địch của gà, sao tôi có thể buông lỏng đề phòng a, vẫn là muốn nuôi mập tôi rồi ăn đây mà.

Anh ta hình như cũng lười biếng mình, tôi đang muốn dùng sức đứng lên, đột nhiên sau lưng có một nắm tay kéo tôi, tôi giật mình, đầu còn chưa quay lại, giọng nói quen thuộc đã truyền đến “Lục Tiểu Kê, sao em lại ở đây?”

Nếu như trong đời tôi những lúc tôi hèn mọn bị ỉ có điểm chung gì, thì đó chính là, những lần đó đều có Lã Vọng Thú xuất hiện.

Hết 3/5 truyện mới thấy ba ba bạn Gà xuất hiện hờ hờ... to chuyện nhĩ

Chương 31

Anh kéo tôi, trên mặt vẫn bảo trì nụ cười bình lặng như nước, tinh tế nói “Không biết ở đây có chuyện gì?”

Hoàng Thư Lăng nhận ra Lã Vọng Thú, anh ta xấu hổ quay lại giới thiệu với người đứng phía sau “Còn đây là cấp trên của Phượng Hoàng.”

Lã Vọng Thú giúp tôi phủ bụi trên người, nói với chồn “Tôi là bạn trai của Lục Tiểu Kê.” Sau đó nhìn cha tôi, đợi chồn giới thiệu, quả thật cũng không cần phải giới thiệu thì anh cũng có thể đoán được.

Sắc mặt chồn so với trước càng trắng hơn, trong lòng tôi không nhịn được nghĩ, chồn gia nhìn như biến thành con chuột bạch “Đây là giáo sư Lục.”

Không thể nghi ngờ phong thái ưu nhã của Lã Vọng Thú làm cha tôi nể phục, không dùng thái độ lúc trước dành cho tôi, ông cũng cười nói “Tôi là cha của Lục Phượng Hoàng.”

Từng chữ giống như chùy thép giáng xuống, nói năng có khí phách, người tôi đang dựa vào Lã Vọng Thú khẽ run, Lã Vọng Thú lễ phép gật đầu “Rất hân hạnh được gặp ngài, tôi đã nghe Tiểu Kê nói về ngài.”

“Tiểu Kê?” Cha tôi có chút khinh thường “Đây là tên gì?”

Tôi còn chưa mở miệng, Lã Vọng Thú đã nói trước một bước “Chẳng lẽ không phải sao? Theo tôi nhớ chứng minh thư của cô ấy ghi thế nào, Tiểu Kê, không lẽ em gạt anh?” Anh cố ý kéo dài âm điệu, đầu cúi xuống, ánh mắt lương thiện, bộ dạng không biết gì.

Phúc hắc a phúc hắc, tôi nuốt nước miếng, ngẩng đầu nói “Em là Lục Tiểu Kê.”

Gương mặt uy nghiêm bỗng nhiên cứng lại, rồi chuyển thành nụ cười lạnh “Thì ra dù có đổi tên cũng vẫn nhớ rõ mình mang họ Lục.”

Lúc này đây tôi đã trốn sau lưng Lã Vọng Thú, anh lại lần nữa giả giật mình “Tiểu Kê, không lẽ em đã đổi tên? Cái tên đáng yêu thế không phải cha em đặt cho em sao?”

Được lắm, tôi đối với hành động đã đạt đến cảnh giới thần tiên của anh mà khâm phục, đây chính là công lực phúc hắc, vĩnh viễn không nhìn thấu anh đang nghĩ gì.

Chồn không nói một lời, cha của tôi cũng ghen lời, người nào đó tiếp tục giả vờ. “A, Tiểu Kê, chân của em sao lại bị thương a?”

Người nào đó động tác nhanh chóng mang tôi ôm ngang, mặt tôi thoáng chốc bị lửa thiêu đốt, quá... quá kích thích... “Xin lỗi, Tiểu Kê bị thương, tôi phải đưa cô ấy về nhà nghỉ ngơi. Không biết giáo sư Lục có muốn đi cùng không?”

“Không được.”

Tôi biết rõ ông sẽ nói như thế, ông chính là luôn tuân thủ một quy tắc, việc xấu trong nhà không bao giờ để người ngoài biết, tôi chật vật như thế, một đại sư cổ văn cao quý sao có thể... sao có thể đi cùng để người ta biết rõ tôi là đứa con gái vô dụng của Lục gia?

“Vậy chúng tôi đi trước.” Lã Vọng Thú gật đầu nói tạm biệt, xoay người rời đi, mũi tôi cay cay, nước mắt chảy xuống, trượt dài trên mặt, xuống cổ, Lã Vọng Thú cười nói “Trong túi có khăn tay.”

Tôi kéo khăn ở trong túi áo trước ngực, lau nước mũi, người đi lại trong ngõ nhỏ nhìn chúng tôi, cái này đều không khiến tôi cảm thấy xấu hổ, cho đến khi về nhà nghỉ, lúc lên tầng gặp Tiểu Lý đi ra, sững sờ, ngăn người, hoá đá tại chỗ.

Lã Vọng Thú ôm tôi đi qua người cô, đẩy cửa phòng đi vào, phòng của anh, đem tôi đặt lên giường, bên ngoài có tiếng hét dài của Tiểu Lý vang lên, sau đó là tiếng bước chân chạy như điên xuống tầng, người chị em này, chắc chắn là đi buôn chuyện.

Tôi xoa nhẹ chân, hỏi “Sao anh lại ở đó?”

“Trở lại tìm em không thấy người đâu.” Anh xoay người rót nước, đưa đến trước mặt tôi.

“A..” Tôi đắc ý nói “Anh là quan tâm em.”

Anh nhướn mày “Sợ bộ dạng này của em đi ra ngoài làm xấu mặt anh.”

“...” Thôi đi, mắt mặt còn ôm người ta? Trong lòng tôi vẫn có chút vui mừng khó hiểu, nhưng cũng không khỏi lo lắng “Anh nói chuyện với cha em như thế... Ông ấy sẽ không vui?”

Lã Vọng Thú nhìn tôi nói “Em đang quan tâm ông ấy vui hay không?”

“Không...” Tôi nuốt nước miếng “Đối với anh như thế không hay lắm.”

Anh cười “Em muốn về nhà sao?”

“Thôi, em làm sao lại muốn về nhà?” Tôi trả lời, “Đã rời khỏi nơi đó, em nhất quyết sẽ không trở về.”

Anh ngồi xuống ghế “Em đã không muốn quay về nhà, vậy đối với anh mà nói cũng chẳng sao hết.”

Tôi đặt chén nước xuống, anh nói tiếp “Hoàng Thư Lăng nói lúc trước em viết thư pháp rất tốt?”

“Gì a?” Người này không lẽ theo dõi tôi “Anh khi nào thì đi tìm em?”

Lã Vọng Thú cười yếu ớt “Đại khái... Chính là lúc em rời khỏi cửa.”

“...” Cái này mà gọi là tìm tôi sao? Cái này chính là theo dõi, tôi giận a, anh ta ở phía sau thấy tôi nhảy lò cò rất vui sao.

“Cái này không phải vấn đề chính a.”

Dựa vào, vấn đề này rất chính là khác, nhưng kháng nghị của tôi với Lã Vọng Thú gần đây chẳng ăn thua gì, làm gì phải tự làm khổ mình, tôi gật đầu “Có lẽ... Không sai, em cũng chẳng biết? Quả thật em viết chữ Nhan, chẳng hiểu sao lại thành chữ Liễu, theo chồn nói, chữ Liễu của em viết không tệ, nhưng mà rõ ràng em viết chữ Nhan mà. {Hana: Cái này đã giải thích ở một chương nào đó phía trước, mời mọi người tự nhớ hộ ta}

“Phi..” Lã Vọng Thú không nhịn được cười lên, tôi cũng cười theo, “Bất kể nói thế nào, em cũng không phải là kẻ vô tích sự a.”

“Đạt đến yêu cầu của Phượng Hoàng sao?” Lã Vọng Thú hỏi.

Tôi nhếch miệng cười “Lã quản lý, anh còn nhớ rõ lời nói của chúng ta đêm trước không. Anh nói một cái tên không thể giam cầm em, đúng vậy, thứ giam cầm em sớm không phải là cái tên, mà là trái tim em, trong người em có tận hai trái tim, Lục Phượng Hoàng và Lục Tiểu Kê.”

Anh trầm mặc không nói, tôi nói tiếp “Cả hai đều ở trong em, ở trong nhà em đóng vai Phượng Hoàng, dù không đạt yêu cầu của mọi người, nhưng em vẫn cố gắng luyện tập, ở bên ngoài em Tiểu Kê tự do, thay phiên nhau, cho đến một ngày, Tiểu Kê tồn tại trong em bị người nhà biết được, trong tổ Phượng Hoàng sao lại có một Tiểu Kê?”

“Cho nên em rời đi?” Anh hỏi.

“Đúng.” Tôi gật đầu, “Em vứt bỏ Phượng Hoàng, đi làm Tiểu Kê, từ nay về sau không cần phải nhìn sắc mặt mọi người và làm việc mình không muốn, nói nhưng lời mình không muốn.”

Thấy anh không nói gì, tôi hỏi “Anh không muốn biết quá trình?”

Anh nhún vai “Nếu như em muốn nói.”

“Thôi...” Tôi hèn mọn liếc nhìn anh. “Giả vờ thâm trầm, muốn biết thì cứ hỏi đi.”

Anh khẽ hừ một tiếng, đứng dậy nói “Anh đi lấy thuốc.”

“Đứng lại.” Tôi gọi, biết rõ tính mình, nếu gặp chuyện gì đó mà cứ ôm khư khư trong lòng thì sẽ không thoải mái, “Em nói là được.”

Anh cười ngồi trở lại, “Ngàn vạn lần không cần miễn cưỡng.”

“Tuyệt không miễn cưỡng.”

“Anh đây miễn cưỡng nghe một chút.” Anh cười nói.

Khẩu bất đối tâm. Tôi càng ngày càng hiểu rõ, người này lời nói chẳng giống suy nghĩ thật. Có điều cũng không thể vạch trần, không phải tôi nhát gan, thật sự là thời cơ chưa đến a, tôi ho khan một tiếng nói “Khi còn bé, em phát hiện ra nếu như ở trong nhà, em nhất định phải giả vờ làm Phụng Hoàng, nếu muốn quen bạn bè, em phải là Tiểu Kê, hai người này không thể thay đổi, mặc dù em đối với cổ văn hay thư pháp một chút năng khiếu cũng không có, thế nhưng em vẫn kiên trì muốn làm Phụng Hoàng.”

“Trung học em ở trọ trong trường, anh có biết ngày đó em vui vẻ thế nào không? Em cuối cùng có thể vui vẻ làm kiếp con gà, một tuần mới phải về nhà một lần, mặc dù thầy cô và bạn học trong trường đều biết cha em, ông em là hạng người gì, nhưng em dù sao cũng là chính em.” Tôi bẻ ngón tay nói “Em quen rất nhiều bạn, có lẽ trong mắt ba em bọn họ không thuộc tầng lớp của nhà em, nhưng với em mà nói, bọn họ chính là bạn bè. Tuy em ở bên ngoài vui chơi, nhưng cũng không quên nhiệm vụ học tập, cố gắng hết sức em vượt qua được ba năm, bình an vô sự, cho đến sau khi kết thúc kỳ thi đại học, bọn em cùng đi chơi, nếu em hiểu rõ kết quả...”

“Ngày đó em đi chơi vui không?” Lã Vọng Thú đột nhiên hỏi.

Tôi ngẩng đầu “Vâng, rất vui, mọi người đều nói muốn đến thành phố S, bọn em thật muốn được học cùng đại học...”

“Vậy là được rồi...” Anh nói “Nếu như chúng ta mãi theo đuổi một kết quả không thoải mái, vậy thà chết đi còn hơn.”

Tôi nhìn anh một hồi “Lã quản lý, anh đi làm triết gia rất hợp.”

“Bôi thuốc cho em.” Anh đứng dậy nói, tôi gọi anh lại “Còn chưa nói xong.”

“Nói đến vui vẻ là được rồi.” Anh cầm qua một lọ dầu, đưa đến, tôi cầm lấy, mở ra đổ một chút dầu với mùi hương cay mũi bôi lên chân “Vì sao giúp em tranh chấp với cha?” Tôi cúi đầu hỏi, trống ngực giống như có mô tơ, đập thành thạch, yên lặng đợi chờ đáp án.

Anh đứng dậy đi ra phía ngoài, “Nếu như không phải bởi vì ông ta, có lẽ anh đã tìm được em sớm hơn.”

Tôi ngây dại, lời này có ý gì? Tôi, anh và cha tôi có quan hệ gì? Tìm được tôi, không lẽ Lã Vọng Thú đang tìm tôi?

Hana: *Tát nữ chính bôm bốp* đứng đấy con gà ạ.

16. Chương 32-33

Chương 32

Tôi đột nhiên phát hiện, quả thật từ sau khi làm Tiểu Kê, suy nghĩ của tôi càng lúc càng chậm, thật sự không thể suy nghĩ vấn đề quá phức tạp...

Chuyện ngày đó với tôi giống như một giấc mơ, sau đó nhớ lại chính tôi cũng không biết được chuyện đó có thật hay không, cho đến khi gả đi rồi mới cảm thấy thật sự.

“Tiểu Kê, cô sắp xếp xong chưa?” Tiểu Lý từ phòng vệ sinh ló đầu ra.

“Xong rồi.” Tôi ném giày hồng vào thùng rác, xách túi, đi ra khỏi cửa, sau hôm đó, hình như thật sự giống như chồn nói, bọn họ hôm sau đã rời đi, mà đã qua hai ngày, việc của chúng tôi cũng làm xong, đóng gói rời đi.

Ra cửa, Tiểu Lý đi lên khoác tay tôi “Tiểu Kê, chúng ta là chị em sao?”

Tôi nhìn thật sâu và mắt cô, “Không phải.”

“Ách?”

Tôi bĩu môi, “Ngày thứ ba, cô đã hỏi tôi bao nhiêu lần, nói tôi nể tình chị em nói cho cô biết vì sao Lã quản lý lại ôm tôi, tôi nói vì chân tôi đau, giờ còn muốn hỏi.”

Tiểu Lý khinh thường bĩu môi, nâng lên miếng dán vết thương ở chân mình “Tôi buổi tối cố ý làm chân bị thương, vì sao Lã quản lý gọi cái tên Trương đầu heo kia ôm tôi?”

“Cái này... Đại khái vì ánh mắt nhiệt tình của Tiểu Trương, Lã quản lý không nỡ nhẫn tâm đoạt mất quyền lợi của anh ta.” Mắt tôi đảo quanh bốn phía, thế nhưng không dám nhìn thẳng vào Tiểu Lý, tôi cũng không biết vì sao, tôi không muốn người khác biết chuyện của chúng tôi.

Mặc dù thế Hoàng sóng thần vẫn biết, được, không cần nghĩ cũng biết được tin tức đó cô ta lấy từ đâu, giữa trưa ngày đầu tiên đi làm trở lại, tại phòng trà nước Hoàng sóng thần đã tìm tôi chứng thực điều này, tóm lại lúc tôi và Hoàng sóng thần ở chung, chỉ có nói về anh trai cô ta chúng tôi mới có chút nhất trí về quan điểm.

“Tuy hơi tiếc Lã quản lý, nhưng tôi cũng không hi vọng cô trở thành chị dâu tôi.”

“Đúng vậy đúng vậy.. Tôi cũng không muốn có một cô em chồng như cô.”

Tuy tôi không chịu thua Hoàng sóng thần, thế nhưng cả tôi và Lã Vọng Thú đều hiểu rõ, Hoàng sóng thần sao có thể giữ bí mật này cho chúng tôi, “Sớm muộn gì mọi người đều biết, trừ phi hai người trong vòng một tuần chia tay, thế còn có cơ hội giữ bí mật.”

Một khắc này tôi hiểu được, trên thế giới không có một cô gái nào không có bản năng gà mẹ, chỉ có tìm không ra cái bát quái nào mà không bắt đầu từ cô gái với bản năng gà mẹ thôi.

Vì vậy chỉ sau nửa tháng tôi đã thành tiêu điểm của công ty, những người bên cạnh nói thầm cùng nhau cũng không quên bồi thêm một câu “Cô ấy chính là con gái của Lục gia, ngoài ra còn đang hẹn hò với Lã quản lý a.”

“Không biết có phải vì cô ấy là con cháu nhà thư hương danh gia không nữa.”

Tôi nghe xong chỉ cười, bởi tôi biết sẽ phải nghe những điều này, cho nên tôi mới không muốn nói chuyện tình cảm của tôi và Lã Vọng Thú ra. Buổi chiều trong phòng làm việc, Lã Vọng Thú nói “Lau sạch sẽ tí đi.”

Không thấy sao, tất cả những lời đồn trong này đều sụp đổ, có lẽ sau khi biết thân phận của tôi, trước và sau khi hẹn hò cách đối đãi vẫn không thay đổi, thiên hạ chỉ có mình anh. Tôi nâng tay trả lời “Đợi chút, Lã quản lý, em nghĩ muốn nói chuyện này, anh không phải đã nói, sau khi chúng ta hẹn hò chuyện nợ nần coi như không còn sao? Tiền lương tháng trước của em có thể trả em không?”

Anh ngừng lại, “Tháng trước em đã hẹn hò với anh đâu, bắt đầu từ tháng này đi.”

Được... Coi như anh hung ác, tôi tiếp tục “Em từ nay về sau sẽ không cần đến nhà anh làm ôsin.”

“Vì sao?” Anh hỏi.

“Cái gì mà vì sao, em đã không còn nợ tiền anh, vì sao còn muốn em tiếp tục phục vụ?” Anh hai à, thanh xuân của bà đây đều đã bị vùi dập nơi anh, tốt xấu gì cũng cho người ta chút lãi lời chứ.

“Được.” Anh gật đầu. “Thì ra là thế.”

“Đúng đúng.” Tôi gật đầu, “Đó là thù lao làm việc, giờ đã không phải nói chuyện tiền nữa.”

“Đúng, không nói chuyện tiền.” Anh gật đầu “Anh phê chuẩn cho em không bắt buộc làm việc cho anh.”

“ ... ”

Anh cười nói “Có vấn đề gì sao?”

“Không không không...” Tôi lập tức kháng nghị “Em và anh hẹn hò chẳng phải vẫn chẳng có gì khác sao?”

“Cũng không phải.” Người nào đó dịu dàng nói “Tiền em nợ anh không cần trả, tiền lương tháng sau nhất định phải trả, nhưng chuyện quét dọn vệ sinh bạn gái anh nhất định phải làm.”

“Không có tiền?” Tôi thử hỏi, người nào đó mở ngăn kéo lấy hộp đồng, bỏ vào máy cắt giấy, hai mắt tôi lập tức sáng bừng, tiến lên nắm chặt tay Lã Vọng Thú “Chúng ta chia tay a.”

Mồ phước hắc không nhanh không chậm nói “VẬY em chuẩn bị tư tưởng bị sa thải đi.”

“... Tiền lương tháng này?” Đi thì đi, cầm tiền xong tôi nhất định sẽ đi.

“Không biết Lục tiểu thư đang nói gì?” Lã Vọng Thú chớp chớp mắt giả vờ ngây thơ.

“Chúng ta tiếp tục hẹn hò, Lã quản lý.” Tôi rưng rưng, cầm cây lau nhà tiếp tục phát tiết.

“Đúng rồi.” Người nào đó nói tiếp “Từ nay về sau không cho phép gọi anh là Lã quản lý.”

“Gi”, tôi quay đầu “VẬY gọi gì?”

“Em tự nghĩ đi.”

Được... Tự nghĩ, tự nghĩ có thể nghĩ được sao? Giữa trưa tôi và Tiểu Lý Tiểu Trương chơi cờ tử phú, lửa giận trong lòng tràn ra, tôi vừa lật bài vừa hỏi Tiểu Lý “Hai người hẹn hò thì nên xưng hô thế nào?”

Tiểu Lý lấy cuốn sổ trong túi ra “Xin hỏi Lục Tiểu Kê tiểu thư, cô có phải đang suy nghĩ xem nên xưng hô với Lã quản lý thế nào mới đúng?”

“.. Chị em, không cần nói thẳng toẹt ra được không?” Tôi chia bài nói.

“Tôi và cô đâu phải chị em.” Tiểu Lý bĩu môi, “Đây chính là cô từng nói a.”

“...” Tôi hiểu rồi, thất thố, thất tình, thất đức, thất thân cũng có thể, chính là không thể lờ lời.

Tiểu Trương nói “Người ta gọi cô thế nào, cô cứ thế gọi lại là được.”

Đúng vậy, tôi như tỉnh mộng, tiếp tục vui vẻ đánh bài, đến lúc tan làm, Lã Vọng Thú áp tải tôi đi làm nghĩ vụ bạn gái tại nhà anh, trên xe một mảng tỉnh mạch, có một câu nói rất đúng, mập mờ vương đạo, mở một cửa sổ sẽ thấy xấu hổ. {Hana: Ý câu này đại loại nói khi còn mập mờ vẫn tốt hơn, giờ rõ ràng với nhau rồi lại cảm thấy xấu hổ không biết nên phản ứng thế nào == > đoán thế}

Lã Vọng Thú mở miệng trước “Ba mẹ anh ở nhà.”

“A?” Ba mẹ anh ở nhà là ý gì? Không lẽ anh không biết rằng tôi rất sợ gặp người lớn?

“Buổi tối muốn ăn cơm với em.” Anh nói tiếp.

Tôi cân nhắc một chút “Không lẽ đây là gặp người lớn?”?

“Cũng có thể nói như thế.” Anh nói, “Có điều nếu là gặp thì lần trước ở bệnh viện cũng đã gặp qua.”

Chuyện này có thể giống nhau sao, lần trước là bởi vì tôi bị thương và là nữ nhân viên, hôm nay là thân phận bạn gái, mờ mờ như tấm a, “Sao anh không nói trước để em chuẩn bị một chút...Tốt xấu gì em cũng nên ăn mặc tử tế hơn.”

“A...” Anh quay đầu nhìn “Dù sao cách ăn mặc của em cũng chẳng có gì khác.”

“...” Tôi đột nhiên bắt đầu ảo tưởng về cuộc sống sau này của chúng tôi, bỗng có cảm giác vui mừng “Lã quản lý, anh khẩu trừ tiền của em ác như thế, có phải cũng hiểu được em là người không chú trọng ăn mặc?”

Anh hơi nghiêng đầu “Đầu tiên, không cho phép gọi anh là Lã quản lý, tiếp theo, em cứ như vậy anh rất thích.”

“Lã... gì kia...” Dựa vào cái gì cũng không nói tôi, tôi sao có thể gọi anh a “Điểm thứ hai có thể coi như là lý do anh yêu thích em?”

Lã Vọng Thú quay đầu nhìn lướt qua tôi “Tạm thời không có cảm giác.”

“...” Trùng trùng, tôi lập tức rũ đầu xuống, hai người kết dao không phải đi đến siêu thị mua băng vệ sinh, không có cảm giác chính là cảm giác tốt nhất, chỉ sợ không có cảm giác chính là cảm giác tệ hại nhất a.

“Có điều, so với những người khác.” Lã Vọng Thú nói “Cảm giác với em đã nảy sinh.”

Tôi , “Vậy bây giờ đã phân hoá thành gì a?”

Đây chính là vấn đề a, tình cảm của tôi và Lã Vọng Thú còn chưa có cơ hội bốn phân tưới nước, tôi và cha mẹ anh cũng không nhân rồi, trực tiếp hái bỏ lên bàn a.

Tục ngữ nói đúng, con la đúng là con của con ngựa a.

Chương 33

Hana: Đọc chương này có một đoạn cuối mọi người nên cẩn thận một chút, đọc đi để hiểu vì sao Thú ca lại có thể biến thái cỡ đó... đối đầu với tập đoàn biến thái phúc hắc... hờ hờ.. quá ba chấm

Tôi cảm tức nhìn Lã Vọng Thú, cho dù giống có kém một chút, anh ta tốt xấu gì cũng nên cho tôi cái dây cương tốt chứ, cứ như thế mà đưa tôi tới gặp người lớn sao. {Hana: cái câu giống kém và dây cương tốt, ý bạn Gà muốn nói là, dù bạn ấy có không tốt nhưng cũng nên cho bạn ấy chỉnh trang lại bề ngoài cho đẹp mã một tí á hí hí, con dâu xấu đi gặp cha mẹ chồng mà}

“Không sao.” Anh cười, ở bên tai tôi thấp giọng nói “Với tiêu chuẩn của em, đã rất chính thức.”

Tôi nuốt nước miếng, dưới chân như có lửa đốt, đối với hai người đang ngồi ngay ngắn trên sofa hơi cúi người “Cháu chào bác trai, bác gái.”

Hai người trên sofa đứng lên, “Được được, nhanh lại đây ngồi đi.”

Tôi cứng người, ngẩng đầu, mỉm cười, cất bước, hùng dũng oai vệ đi đến, nhắm thẳng sofa, ngồi xuống, cả người không được tự nhiên.

Lã Vọng Thú cũng đi đến ngồi cạnh tôi, mở miệng nói “Ba mẹ đã gặp qua, cô ấy là Lục Tiểu Kê.”

Mẹ Lã Vọng Thú nói trước “Tiểu Kê, tên thật đặc biệt.”

Tôi gật đầu cười theo, tên của con dì cũng không kém a.

“Đừng căng thẳng quá, chỉ là nói chuyện vui thôi.” Cha Lã Vọng Thú nói.

“Vâng vâng..” Tôi mím môi nghiêm túc gật đầu, trong lòng lúc này giống hệt như khi đi quét dọn căn phòng biến thái của Lã Vọng Thú, phải dùng kính lúp soi đi soi lại vài lượt.

“Cô bé này...” Lã mẹ cắt đứt ý nghĩ như đang đi vào cõi thần tiên của tôi, tay đưa ra kéo eo tôi, cười tủm tỉm nói “Căng thẳng như vậy làm gì?”

“A, không có, không có...” Tôi lắp bắp phủ nhận, tuy nói không lo lắng, nhưng tôi đúng là rất căng thẳng, thật ra nói căng thẳng không bằng nói tôi sợ hãi đi.

Lã Vọng Thú nở nụ cười “Tiểu Kê, em đói bụng?”

“Em...” Tôi liếm môi dưới, cái này có gì liên quan, tôi căng thẳng là đang đói bụng sao, được rồi, tôi thừa nhận, đúng là tôi đói bụng, ăn cơm so với việc duy trì tư thế này có vẻ tốt hơn, tôi nặng nề gật đầu “Em hơi đói.”

Lã cha nở nụ cười, nhất thời khiến tôi hoa mắt, cha con bọn họ nở cười giống hệt nhau, nếu có gì khác thì chính là đứa con cười gian trá hơn thôi, thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, ai có thể khẳng định cha anh ta không phải một người phúc hắc? Cảnh giác a, cần phải cảnh giác... “Cô bé này thật thật thà.”

“...” Tôi gần đây rất thật thà, mà vấn đề chính là quá thật thà, là loại thật thà này tôi với trưởng bối và cha mẹ trong nhà chưa bao giờ dám thể hiện ra ngoài, tôi nhìn nụ cười trên mặt cha mẹ Lã Vọng Thú, đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đang nhích lại gần tôi, tôi nhếch miệng cười ngây ngô.

Lã mẹ cười kéo cánh tay tôi “Vậy chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Nơi đến ăn cơm là một khách sạn không xa nhà anh lắm, ánh đèn vàng nhẹ chiếu mang đến cảm giác ấm áp, trong khi ăn tôi cũng không cần phải nói gì, Tiểu Nguyệt lại thì thầm bên tai tôi. “Anh của tôi lại chủ động muốn hẹn hò với cô, kỳ tích a kỳ tích...”

Tôi , ý gì đây, là anh cô chủ động tìm người là kỳ tích, hay là nói anh cô chủ động tìm tôi là kỳ tích a?

Vấn đề này còn cần tham khảo, Lã mẹ mở miệng nói “Tiểu Kê, quê của con ở đâu?”

“Thành phố T ạ.” Tôi ngẩng đầu nói, trống ngực đập nhanh mấy nhịp.

“A..” Lã cha mở miệng “Thật trùng hợp, bà nội của Tiểu Thú cũng ở đó, đáng tiếc đã qua đời nhiều năm.”

Nghe đến đây tôi mơ hồ hiểu được vì sao khi còn bé Lã Vọng Thú lại xuất hiện tại thành phố T, bỗng lẫm mẫm hỏi lại “Qua đời từ khi nào ạ?”

“Lâu rồi.” Lã mẹ nói “Khoảng mười sáu năm, một đêm giao thừa, đã ra đi...”

Nghe những lời này, trong lòng tôi lại lộp bộp một chút, ánh mắt chuyển về phía Lã Vọng Thú, mười sáu năm, đêm giao thừa, không phải cùng một thời điểm tôi gặp anh sao?

Anh cũng quay đầu nhìn rồi, nhưng lại giống như không muốn nói gì, Lã mẹ nói tiếp “Dì cảm thấy, cảm thấy hình như đã gặp Tiểu Kê ở đâu thì phải, rất quen mắt...”

Tôi cúi đầu ăn tiếp, Tiểu Nguyệt tiếp lời “Thì ra là mẹ không biết à, Tiểu Kê chính là cháu gái Lục Chính Đan, trong thư phòng của cha không phải vẫn còn đang treo chữ của ông ấy sao?”

“A..” Lã cha đặt đũa xuống “Thật sao? Khó trách nhìn cháu rất quen, năm đó chúng ta cũng đi xin chữ, quả thật có gặp một cô bé, Tiểu Kê, cháu nhớ chúng ta không?”

Nói đến nước này thì tôi chỉ có thể ngẩng đầu, cười một chút “Không nhớ rõ lắm ạ...” Tôi thật sự không có chút ấn tượng nào, trong nhà thường xuyên có người ra vào, tôi cũng không thể đi ra, lịch sử tiếp xúc của tôi chỉ là đi qua nhìn một cái, căn bản sẽ không ghi nhớ trong đầu.

“Cũng đã lâu rồi mà.” Lã mẹ cười nói “Khó trách, Tiểu Kê lớn lên rất giống cha.”

“Thì ra người Tiểu Thú nhà chúng ta có cảm tình lại là một cô gái con nhà danh môn.” Lã cha nói, trên mặt tràn đầy ý cười, lại làm tôi toàn thân lạnh toát, ông nói tiếp “Chữ của Tiểu kê chắc cũng rất đẹp.”

“Cha.” Lã Vọng Thú lúc này mở miệng “Hai người đang gặp bạn gái con, không phải gặp nữ danh nhân.” Giọng anh không cao không thấp, ngữ khí cũng rất nhu hoà, nhưng rất kiên định.

Lã cha lúc đầu sững sờ, sau lại nở nụ cười, một khắc này tôi cảm động, trên đời có bao nhiêu người có thể chứng kiến hai cha con phúc hắc ngồi cười với nhau trên bàn cơm, lạnh a, lạnh a...

Thật may có Lã mẹ phá vỡ cục diện bế tắc, tôi vốn đang mong chờ bà sẽ tham gia, thế nhưng chỉ một câu của bà đã khiến tôi không biết nói gì, bà mỉm cười nói “Tiểu Thú, Tiểu Kê bạn gái con chẳng lẽ không phải con gái nhà người ta sao?”

Tôi nước mắt đầy mặt, một nhà phúc hắc, Tiểu Nguyệt bên cạnh một bên nhai nhồm nhoàm một bên thấp giọng nói với tôi “Từ từ sẽ quen thôi, từ nay về sau cô nhất định sẽ quen.”

Tôi bóp cổ tay, gạt đầu, bá láp bản năng sinh tồn của Tiểu Nguyệt, cô nói tiếp “Đừng sợ, bọn họ quá huyền hoàng, một chút cũng không biết điều, hắc hắc... không có tiền đồ.”

“Tiểu Nguyệt, cô..”

“Ăn cơm ăn cơm... ăn cái này ngon a.” Tiểu Nguyệt cười cười đẩy đĩa rau cho tôi, tôi gạt mình, quả thật ngấm lại, có cô em chồng như Hoàng sóng thần cũng không phải là việc quá tệ...

Lã Vọng Thú trả lời “Con là tìm bạn gái, không phải đi tìm cô gái con nhà danh gia.”

Tôi liếm môi dưới, ho khan một tiếng, nói “Cháu không phải cháu gái của ai, cũng không phải con của ai, cháu là Lục Tiểu Kê.”

Thần sắc của cha mẹ Lã Vọng Thú biến đổi, nhưng rất nhanh khôi phục nụ cười, Lã mẹ không muốn tiếp tục chủ đề này, đổi giọng nói “Tiểu Kê, con và Tiểu Thú quen nhau bao lâu rồi?”

“Hai... Hai tháng...” Tôi chần chờ một chút rồi nói, Lã Vọng Thú chặn lại lời tôi “Mười sáu năm.”

Tôi bỗng chốc sắc chính nước miếng của mình, quay đầu nhìn anh, a.. quá độc ác.

“Mười sáu năm?” Lã cha ngẩn người, Lã mẹ ngược lại nở nụ cười, cười thật quá dịu dàng a, đối với Lã cha nói “Xem ra Tiểu Thú nhà mình rất biết dấu diếm.” {Hana: sao thấy nụ cười này ghê ghê đó, sồn gai ốc, còn đáng sợ hơn mẹ của Chuẩn Chuẩn nữa, nhớ Chuẩn Chuẩn quá đi}

Một bữa cơm với nụ cười thường trực của ba người phúc hắc cứ quẩn lấy tôi, nhưng còn Tiểu Nguyệt... bí hiểm, gia hỏa lang thôn hổ yết mới khó đoán a. {Hana: Lang thôn hổ yết = ăn như hổ đói, ăn như hà bá đánh vựa; ăn như thần trùng mở mả; ngón nga ngón ngiến}

Ăn cơm xong, Lã Vọng Thú đưa tôi về nhà, trên xe tôi hỏi “Lần đó... Anh không quay lại là vì trong nhà xảy ra chuyện?”

“Ừ.” Anh thấp giọng trả lời.

“Sao anh lại không nói?”

“Chuyện đó cũng không phải quan trọng.” Anh nói.

“Chuyện này sao lại không quan trọng?” Tôi giật mình, mắt công bao năm qua tôi đã trách anh thành người xấu? “Anh là để em khi dễ anh cũng không thành?”

Khoé miệng anh khẽ nhếch “Cảm thấy như thế cũng không xấu.”

“...” Đại gia ơi, em ngưỡng mộ anh, anh thật sự là quá bí ẩn, nói đến bí ẩn, tôi hỏi “Người nhà anh bình thường đều như thế sao? Em sợ bọn họ không thích em... Em nói em không phải con cái nhà ai...”

“Đây là sự thật.” Anh nói thẳng “Giống như em có một gia đình quá ngăn nắp, nhưng em không hạnh phúc, mà mẹ chồng bố chồng lẽ lẽ sẽ như thế, mẹ chồng mãi mãi không thành mẹ em được, yếu mên hay không thích tất nhiên cũng không phải vấn đề quá lớn.”

“Anh đã quá thành thật rồi.” Tôi phun, nhưng cảm giác bất an trong lòng đã tan đi không ít, miệng đột nhiên lại thì thầm một tiếng “Quả thật, anh cũng không phải chỉ biết nói lời độc ác...”

“Em..” Anh tiếp lời “Em cũng không phải chỉ có hèn mọn bỉ ổi, bây giờ trở về nhà quét dọn nhà cửa, anh sẽ trông chừng em.”

“Chủ đề từ khi nào kéo đến đây thế?” Tôi đúng là không chỉ có hèn mọn bỉ ổi, còn có lời thôi a.

17. Chương 34-35

Chương 34

Hana: Đọc chương này nên cẩn thận một chút nhá.. hờ hờ.... đọc để biết Thú ca có bao nhiêu âm hiểm và biến thái...

Anh cười nói, “Lời này là em nói trước mà Lục Tiểu Kê tiểu thư.”

“Lã Vọng Thú tiên sinh.” Tôi bĩu môi nói, địa chủ khi nào có thể đánh đổ, nhân dân khi nào mới có thể giải phóng a.

Đứng ở trước cửa nhà tôi, tôi quay đầu hỏi Lã Vọng Thú “Anh xác định anh muốn đi vào?”

“Anh xác định phòng của em loạn đến mức không dám để ai nhìn đi?”

“Vấn đề này...” Tôi lúi chừa khoá từ trong túi ra, “Quả thật em cảm thấy cũng không sao, nhưng em sợ anh không chịu nổi...”

Anh trực tiếp lấy chìa khoá từ trong tay tôi, tra vào ổ “Cạch” đem cửa mở ra, bên trong tối om.

Anh đi qua cửa, vào phòng khách, mở miệng “Gian phòng kia để làm gì?”

Tôi chạy đến, dọn chăn trên sofa, bát cơm chồng chất trên bàn cũng được mang đi, máy tính ôm vào trong lòng “Quả thật nơi này là phòng khác, chỉ là em dùng nó như phòng ba tác dụng a...”

Anh mỉm cười, “Không sai, quả thật chính là thuê một căn phòng, làm gì lãng phí thuê hẳn một gian?” Nói rồi đi vào phòng ngủ “Gian phòng này chẳng phải lãng...” Nói được một nửa bỗng bị ngừng, cách một lúc nói “Thật đúng là không lãng phí.”

“Hắc hắc...” Tôi nhìn đám lộn xộn trong phòng ngủ nói “Quả thật em có chứng mất ngủ, bác sĩ nói phải thay đổi hoàn cảnh ngủ, cho nên em mới đi vào phòng khách ngủ...”

Người nào đó híp mắt suy nghĩ nói tiếp “Xem ra bác sĩ cũng nói phòng ngủ của em là vũ trụ di động, cần phải bỏ thêm thật nhiều thứ mới có cảm giác phong phú.”

“Oa, anh thật thông minh.” Tôi lập tức vỗ tay.

“Cảm ơn đã khích lệ.” Lã Vọng Thú nói “Vây, bắt đầu đi.”

“Bắt đầu gì?”

“Quét dọn vệ sinh.” Anh từng chữ từng chữ nói ra rõ ràng.

Tôi bấu môi, bẻ ngón tay “Em mới ăn cơm xong, dạ dày còn chưa tiêu hoá, lúc này mà vận động kịch liệt nhất định đau ruột thừa, khi còn bé ruột thừa của em đã không tốt...”

Lã Vọng Thú không nói gì, chỉ từng bước từng bước tiến về phía tôi, tôi đỏ mặt lùi dần về phía sau, ngồi được vào ghế sofa, anh vẫn tiếp tục đến gần, tôi đưa tay chống lên ngực anh, “Anh... Anh muốn làm gì?”

Miệng anh khê dán lên tai tôi “Nếu em không muốn vận động kịch liệt bằng cách dọn vệ sinh, vậy chúng ta vận động kịch liệt kiểu khác, em thấy được không?”

Trời ạ, a, đức mẹ ơi, cô nàng xử nữ già là tôi cuối cùng cũng được phá thân sao?

Nghĩ đến Tiểu Kê tôi lâu như thế chỉ viết được thanh thuỷ văn, có trách thì trách tôi không viết được ra H, chủ yếu vì xem GV của cô nàng hủ nữ Tiểu Bạch kia quen rồi, có bao giờ xem đến AV đâu. Hôm nay thậm chí còn có cơ hội thực chiến, tự mình trải nghiệm.{Hana: GV = Phim nam x nam, AV = Phim nam x nữ, ai không hiểu ta chém *trợn mắt*

Tôi đưa tay kéo cổ áo người nào đó “Vây... bắt đầu đi.”

“Em không phải sợ đau ruột thừa sao?”

“Khi còn bé em đã cắt bỏ rồi...” Tuy tôi không chuẩn bị tâm lý, nhưng tôi cũng không ngại khiêu chiến.

Lã Vọng Thú , đánh một cái lên đầu tôi, “Em có phải con gái không vậy?”

“Không thể nghi ngờ việc sinh lý đặc thù của em không rõ ràng, nhưng trong lòng em hiểu rõ, em tuyệt đối là con gái.” Tôi nghiêm túc nói.

Ánh mắt anh dời xuống phía dưới “Chắc chắn không rõ ràng...”

“Dừng...” Tôi phun “Bánh bao nhỏ cũng vẫn là bánh bao, còn hơn là bánh rán.”

Khoé miệng anh khê cong lên, ánh mắt nhìn lướt qua xung quanh “Vây em nói em, chỗ này có chỗ nào để vận động kịch liệt sao?”

Tôi cũng nhìn theo, “Đúng là không có...”

“Vậy tốt nhất em nên bắt đầu dọn dẹp đi...” Anh ngồi thẳng lên, cười nói.

“...” Sao tôi lại có cảm giác mình bị tính kế nhỉ, nói nửa ngày vẫn phải dọn vệ sinh, tôi bắt đắ dĩ đứng dậy ôm cây lau nhà, càng nghĩ càng không đúng, quá hiểm. Tôi vốn muốn là cô gái thuần khiết ngượng ngùng lau dọn vệ sinh, đáng tiếc tôi là cô nàng hèn mọn bỉ ổi, nhưng trên thực tế tôi vẫn phải dọn vệ sinh.

Quay đầu quan sát, anh đang ở trên ghế sofa pha dọn lại đồng sách báo.

Nhìn lại cái ổ gà của mình, đột nhiên tôi bỗng xúc động, mà loại xúc động này lại bị trấn át, bởi lý trí của tôi cho tôi biết, tôi không có cơ hội chiến thắng.

Hỏi thế gian tình là chi, vô quýt dày có móng tay nhọn... {Hana: làm cái câu này ta nhớ bộ vô quýt dày có móng tay nhọn quá hu hu... ta hận người nào khiến ta và Sún không làm được bộ này... hận hận hận *cắn khăn tay*}

Chờ khi phòng được dọn xong đã trôi qua hai tiếng, giờ cái phòng nhìn đã giống cho người ở, tôi tiến lại ghế sofa, bụng kêu ọc ọc, nhìn Lã Vọng Thú đang tựa người lên sofa, ngủ.

Nhìn một lượt, đổi trắng thay đen, thần công quỷ thần... Cực phẩm nữ vương thụ.

Tôi khẽ nhếch miệng, rình rập, không đi đùa bỡn một chút thì thật có lỗi a, tôi duỗi ngón tay, uốn lượn, nhí xuống phía dưới, chuẩn bị hành động...

“Em không phải gấp đến mức không đợi được chứ?”

Tôi , ngón tay cách cầm anh một cm, “Trên mặt anh có gì đó bẩn...” Câu này nói ra tôi còn thấy ghét.

Anh hí mắt cười “Vậy em giúp anh lấy xuống.”

, tôi biết lấy gì xuống a, “Quả thật là em nhìn nhầm.” Đại gia ơi, ngài làm ơn tha cho tiểu nhân đi, tôi không phải chỉ muốn xem một chút thôi sao.

Anh đột nhiên ghé sát vào, dán mặt đến, mắt tôi trợn lớn, vùng vẫy giãy chết, miệng của tôi, miệng của anh, dính lại với nhau.

Sau này nhớ lại nụ hôn đo, cảm giác của tôi chính là như bị một dòng điện từ trên cao đánh xuống, tôi bị sét đánh.

Giật điện...

Thế nhưng có vẻ tôi là người cao số, giật điện chưa được mấy giây, điện thoại của tôi đột nhiên vang lên, tôi nhanh chóng nhận điện, đầu lưỡi run run nghe máy “Alo... Alo...”

“Tiểu Kê, ông em bệnh nặng, phải nhập viện rồi.” Giọng nói gấp gáp của Hoàng Thư Lăng truyền đến.

Tôi cảm thấy trên đầu lại có một dòng điện giáng xuống, tôi lập tức lắp bắp nói “Tôi, tôi tới ngay.”

Lã Vọng Thú cũng phát hiện ra là có chuyện, hỏi “Sao thế?”

“Đưa em đến bệnh viện.” Tôi vội vàng nói “Ông nội em nhập viện rồi.”

Suốt đêm Lã Vọng Thú lái xe đưa tôi đến bệnh viện thành phố T, lúc chúng tôi đến, rất nhiều người đang ngồi ngoài cửa phòng cấp cứu, Hoàng Thư Lăng đứng dậy đi đến, nhìn tôi, nhìn Lã Vọng Thú sau lưng tôi.

Cha mẹ tôi ngồi trên ghế dài, chỉ ngược mắt nhìn tôi, sau đó cũng không nói gì.

Tôi đi đến “Sao vậy ạ?”

“Không rõ lắm, chỉ vài ngày trước có nói là thân thể không thoải mái, hôm nay đột nhiên gục trên bàn sách.” Mẹ tôi mở miệng.

“Không thoải mái sao không kiểm tra sớm một chút.” Tôi nói.

“Xem ra đây là lỗi của chúng tôi rồi?” Ba tôi tiếp lời tôi. “Thế nhưng hình như cô còn không đủ tư cách nói chúng tôi.”

Miệng tôi mở rộng nhưng không nói nên lời, Hoàng Thư Lăng quay đầu nói “Giáo sư...”

“Để cho nó nói.” Ba tôi kiên quyết chặn lời anh ta, tôi cắn miệng không nói được gì, Lã Vọng Thú từ phía sau giữ chặt cánh tay tôi, tôi hỏi Hoàng Thư Lãng “Vây giờ sao rồi?”

Anh ta chỉ vào đèn sáng phòng cấp cứu, tôi và Lã Vọng Thú đi qua một bên ngồi xuống.

Mẹ của tôi nhìn tôi nói “Phượng Hoàng, đây là bạn trai con sao?”

Tôi gật đầu, Lã Vọng Thú đứng dậy mỉm cười, ân cần hỏi thăm một chút.

Mẹ của tôi nhìn anh, bình tĩnh nói “Chia tay với cậu ta đi.”

“Không thể nào.” Lúc này đây tôi đã đi trước Lã Vọng Thú một bước, kiên quyết nói.

Chương 35

Mẹ của tôi hơi giật mình, đứng dậy, tôi chống đối ba tôi, thậm chí còn rời khỏi nhà, nhưng từ trước đến nay chưa từng chống đối lại bà, bà quay qua nói với Lã Vọng thú “Đây là chuyện trong nhà chúng tôi, có thể mới cậu tránh chỗ khác không?” Lã Vọng Thú đứng dậy “Được ạ.” Anh khẽ nói vào tai tôi “Anh đợi em trên xe.”

Tôi gật đầu, cũng không muốn để anh ở đây tiếp nhận sự trách móc vô lý, tránh đi với anh có thể nói là đỡ khiến anh xấu hổ. Anh xoay người đi ra phía ngoài, mẹ tôi lạnh lùng nói “Ông của con còn đang bị bệnh, con còn muốn tiếp tục ở ngoài lêu lổng?”

Tôi có thể lý giải giờ đây tâm tình mẹ tôi không tốt, nhưng tôi lại không thể tiếp nhận một người mẹ nói chuyện với con mình như thế, tôi nói “Mẹ cảm thấy nói con như thế trong lòng mẹ vui vẻ sao? Con của mẹ lêu lổng bên ngoài mẹ cảm thấy vinh quang lắm sao?”

Tôi nhìn thẳng vào mắt bà. Có phải bảy năm trước bà cũng dùng ánh mắt này nói với bạn học của tôi, nói bọn họ với tôi không cùng tầng lớp gì đó, nói bọn họ làm hư tôi, làm họ vĩnh viễn không đến tìm tôi?

Tại sao trên báo chỉ họ lại cười ưu nhã đến thế, ngôn ngữ vừa vặn, mà lúc này, khi đó, sao sắc mặt họ lại thế này? Chỉ sợ những thứ này những người khác lại hoàn toàn không biết.

“Đã cho con cuộc sống bảy năm vui vẻ? Còn chưa đủ?” Ba của tôi đứng lên.

“Vây mọi người muốn con trở về làm gì?” Tôi cười nhạt “Con cái gì cũng không học tốt, cũng không làm tốt bổn phận của người thừa kế Lục gia, hơn nữa con chỉ khiến gia đình này mất mặt, mọi người còn muốn con trở lại làm gì?”

“Thu Lãng.” Mẹ tôi đột nhiên gọi tên Hoàng Thư Lãng. “Con đi đăng ký thủ tục nằm viện trước đi.”

Anh ta rời đi, đây cũng là một kiểu đuổi người, nhưng phương pháp khác nhau, tôi đột nhiên thật muốn cười vào mặt Lã Vọng Thú, anh ta làm sao để bị người ta đuổi đi như thế? Hoàng Thư Lãng vừa đi, mẹ của tôi nói “Con đúng là không thể là người thừa kế Lục gia, nhưng Hoàng Thư Lãng thì có thể.”

“Vây mọi người để anh ta làm đi là xong.” Tôi nói, Chồng có thay thế vị trí đó với tôi cũng chẳng có gì, hoặc là bất kỳ ai cũng chẳng sao.

“Nó dù sao cũng là người ngoài.” Mẹ tôi nói “Mặc dù nó là học trò mà cha con ưng nhất, nhưng Lục gia chúng ta không thể cái gì cũng giao cho nó.”

“Cho nên?” Tôi hỏi.

“Để nó thành con rể của Lục gia chúng ta.” Ba của tôi kiên quyết nói, tôi nhìn bọn họ cười lớn “Ha ha... thì ra tác dụng của tôi chính là ở chỗ này, không thể làm được người thừa kế, cũng có thể kéo về cho các người một người thừa kế khác?”

“Nếu như con đã nghĩ vậy thì cứ cho là đúng đi.” Mẹ của tôi nói.

“Ách... Con còn không biết phải nghĩ thế nào nữa đây?” Tôi hỏi, ai tới nói cho tôi biết, tôi nên nghĩ thế nào đây?

“Nếu như bảy năm qua đi các người tìm đến con chỉ để nói với con điều này...” Tôi cắn môi dưới “Vây, thật xin lỗi, con chỉ đành làm đứa cháu bất hiếu.”

Tôi kiên quyết đi ra cổng bệnh viện, buổi tối bầu trời một mảng đen kịt, chỉ có ánh đèn mờ mờ trong xe Lã Vọng Thú, tôi vọt tới, kéo cửa xe, ngồi xuống, gào khóc...

Anh một câu cũng không hỏi, chỉ cho xe chạy đi, khi tôi tỉnh lại sau khi đã khóc đến lả người, phát hiện mình đang ngủ trên giường mình, tôi tỉnh lại bò xuống giường, Lã Vọng Thú đang ngồi trên sofa ăn gì đó.

“Dậy rồi sao?” Anh uống một ngụm trà “Anh vừa đi mua chút đồ ăn sáng.”

“Anh ở đây từ hôm qua?” Tôi hỏi.

Anh đáp, “Người nào đó gào thét như người sói, tối qua anh đã nghĩ có khi hôm qua là ngày rằm, hay là ở lại xem một chút.”

Tôi bật cười, ngồi bên cạnh cml bánh mì, anh quát “Đi đánh răng, em thật sự là quá hư rồi...”

“Dừng...” Tôi đứng dậy đi đến toilet “Đi làm thế nào bây giờ?”

“Em nghỉ ngơi đi.” Anh nói.

“Được không?” Bàn chải đánh răng còn trong miệng, tôi kêu lên, nhún chân, tôi cuối cùng cũng có ngày nghỉ, cảm động a...cảm động a.

Anh quay đầu nhìn tôi “Chủ yếu là vì hiện tại công ty ai cũng biết em là bạn gái anh, em như vậy thật sự là quá...”

“Chia tay là được rồi.” Tôi trả lời, “Đỡ phải để anh dọa người.” Tốt xấu gì Tiểu Kê tôi cũng muốn một lần được làm cao a.

“Vậy em có thể có một kỳ nghỉ không có thời hạn.” Anh nói và cất cơm sáng vào trong túi. “Anh cũng thế.”

“..” Tôi nhanh chóng đổi giọng kiên định “Đồng chí Lã Vọng Thú, hay là chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi.”

Anh cười yếu ớt, tôi đột nhiên nghĩ đến hôm qua anh cũng nó nụ cười như thế, mũi cay cay “Chúng ta đi hẹn hò.”

“Xem ra em còn muốn tiếp tục chuyện hôm qua?” Anh cười gian nói.

“Dựa vào. em như thế này mà là sắc nữ sao? Thật là em? Em đây là vì sự nghiệp văn học nên lấy mình làm tư liệu sống thôi.” Tôi cất bàn chải đánh răng, ngẩng đầu đi tới.

Anh gật đầu “Em chừng nào bắt đầu học Mộc Tử Mỹ dùng nửa người dưới viết văn rồi?” (bạn này là kiểu tác giả chuyên dùng H để câu khách đó)

“Em...” Bà đây mọi kỹ năng đều tinh thông, có điều tạm thời còn chưa học được kỹ năng dùng móng viết chữ a.

Anh lật cuốn tạp chí chỉ nói “Đi đâu?”

“Em muốn đi đốt pháo hoa.” Tôi nói.

“Ban ngày đi đâu đốt pháo hoa?” Anh khinh thường nói, tiếp tục uống trà.

“Vậy ngày đi làm, buổi tối có thể đi.” Tôi vừa nói vừa dùng tốc độ nhanh nhất chải đầu. “Em cũng không muốn bị trừ một ngày lương a.” Nhìn mình trong gương. Ngoại trừ việc mắt sưng lên vì khóc, tôi hình như đã trở lại là Tiểu Kê vui vẻ rồi.

Đi làm về, sau khi ăn cơm. Lã Vọng Thú lái xe đưa tôi đến bờ sông công viên, anh xách một túi pháo hoa đưa cho tôi, lại đưa tôi một cái bật lửa, tôi nhướn mi “Anh hai, không nên như thế, khi còn bé là em châm, giờ tốt xấu gì anh cũng nên châm a.” Anh hừ một tiếng “Là em muốn đốt pháo hoa.”

“Dựa vào.” Tôi nổi giận “Anh quá đáng lắm, tốt xấu gì chúng ta còn đang hẹn hò, lại không giúp em châm pháo hoa.” Tôi nói ra hết cảm thấy khá hơn, thì ra ngẫu nhiên kêu la thật sự là cũng trút được giận.

Anh lộ vẻ khó xử, cách một hồi mới nói “Anh sợ lửa.”

“Phì..” Tôi không nhịn được cười “Ha ha, anh sợ lửa?” Khó trách khi còn bé không dám châm pháo hoa, chắc chắn là anh không dám. “Đợi đã, khó trách anh thấy đầu em bốc cháy lại chạy còn nhanh hơn thỏ.”

Anh cũng chẳng muốn tranh cãi với tôi, hoặc là nói anh là chột đa, tôi lấy bật lửa, châm ngòi, một ánh lửa vọt lên không trung, ánh lửa rơi trên mặt sông, anh đứng ở sau tôi nhìn, tôi mở miệng “Lã Vọng Thú, anh dẫn em đi được không? Vĩnh viễn không cần trở lại cái nhà kia...”

Anh không nói gì, tôi tiếp tục thì thào, pháo hoa chói mắt phản chiếu trong mắt tôi “Có thể không? Em không muốn trở về, một lần cũng không muốn...”

Cùng với tiếng pháo hoa, anh nói “Được.”

18. Chương 36-37

Chương 36

“Cảm ơn.” Tôi một tay cầm pháo hoa, một tay lau đi nước mắt, nhớ tới năm tôi mười chín tuổi đã rời nhà đi, tôi đã nói với họ “Con sẽ tìm được một người dẫn con đi, anh ta sẽ đưa con đi, vĩnh viễn không trở lại nữa.”

Hôm nay, tôi đã tìm được.

Sáng sớm hôm sau, đang lúc tôi dọn dẹp, Hoàng Thư Lăng gọi điện cho tôi nói ông nội tôi tạm thời đã không còn nguy hiểm, hiện vẫn phải nằm viện, trong lòng tôi lúc này mới thả lỏng, Hoàng Thư Lăng nói tiếp, Lúc trước bệnh tim tái phát, giờ đã ổn định.

Áy náy trong lòng tôi cũng giảm bớt một chút, nhẹ nhàng đi vào văn phòng Lã Vọng Thú, anh nhìn tôi hỏi “Tâm tình em hình như rất tốt.”

“A..” Tôi nhếch miệng cười “Ông em không sao, bất kể thế nào, nếu ông xảy ra chuyện mà em không có bên ông, em sẽ hối hận cả đời.”

“Vậy là được rồi.” Anh nói, đột nhiên nhớ ra gì đó, chậm rãi nói “Nếu như không thể nhìn mặt lần cuối, vậy quá...”

“Gi?” Tôi ngẩng đầu “Quá gì?”

“Không có gì.” Anh nói “Buổi chiều nhớ đi làm, em đã hai ngày không làm việc, trong phòng giờ toàn là bụi.”

“.. Đợi đã, ý của anh là, từ nay về sau em vẫn phải đến nhà anh dọn vệ sinh?” Tôi kháng nghị nói, không được tiền, tôi sao phải tích cực thế? “Dì Lâm chẳng lẽ không làm? Hơn nữa anh không thể tự làm sao?”

Anh híp mắt nhìn tôi “A... Không biết vì sao, nhìn em làm việc đã trở thành thú vui của anh.”

“...” Tôi ghé sát vào Lã Vọng Thú dò xét, thấy người nào đó toàn thân nổi gai ốc “Em định làm gì?”

“Hắc hắc...” Tôi chặc lưỡi “Sao có thể gọi anh là nữ vương thụ được nhỉ, phải gọi anh là đế vương công mới đúng.”

“Không lẽ em còn tính dùng cái tên đó?” Người nào đó hỏi ngược lại.

“Em sai rồi.” Tôi gật đầu, tôi sai nhiều lắm, cái sai thứ nhất chính là ở con mắt Tiểu Kê tôi, không nhìn ra một nữ vương phúc hắc.

“Có điều...” Lã Vọng Thú thấy tinh thần tôi sa sút, tốt bụng cho tôi chút lòng tin, vươn tay dùng ngón cái cùng ngón trỏ làm bộ một chút “Gần đây hình như ít chửi a.”

Tôi lập tức đi đến “Lúc nào thì nở hoa?”

“Cây này không có hoa.”

“...” Đến nhà Lã Vọng Thú tôi gặp phải đại họa, cha mẹ anh ở nhà, tự nhiên sẽ không để tôi làm việc, không biết vì sao, biết rõ cả cái nhà này ai cũng phúc hắc, nhưng ngược lại tôi lại có cảm giác tự tại hơn, không biết có phải do tôi ở cùng một chỗ với Lã Vọng Thú quá lâu, khó trách Tiểu Nguyệt nói thời gian sẽ khiến tôi quen...

“Tiểu Thú, nghe nói Tiểu Kê là nhân viên vệ sinh ở công ty con?” Lã mẹ cười dịu dàng xiên một miếng táo đưa cho tôi.

Tôi nhận miếng táo, gật gật đầu “Dạ, ở đại học cháu học chuyên ngành này.”

“A?” Lã cha nói “Bác còn tưởng con học chuyên ngành cổ văn.”

Tôi cười xấu hổ, Lã Vọng Thú nói, “Trên thế giới dù sao cũng cần có người làm công việc dọn dẹp chứ.”

“Em cũng cảm thấy Tiểu Kê làm nhân viên vệ sinh cũng không hay.” Tiểu Nguyệt vừa ăn vừa nói “Đừng nói đến cô ấy đã tốt nghiệp đại học, cô ấy là bạn gái của anh hai, làm nhân viên vệ sinh trong công ty cũng có nhiều điều không hay a.”

“Làm gì đấy?” Lã cha hỏi “Tiểu Kê, cháu thích làm gì?”

“Cháu...” Tôi , đột nhiên không biết mình thích làm gì, thật lâu trước đây hình như tôi cũng đã nghĩ tôi thật sự thích công việc gì, mà giờ tôi cũng đã quên mất mình thật sự yêu thích công việc gì? Giống như một người vượt ngục, chỉ muốn vượt ngục, đợi đến khi thoát được rồi, lại không biết phải đi đâu. Tôi liếm môi “Cháu... Không biết.” Công việc hiện tại của tôi chỉ để sống qua ngày, mà trong quá trình mưu sinh bận rộn tôi đã không biết mình phải mưu sinh vì cái gì.

Trên đường về, Lã Vọng Thú đột nhiên nói, “Anh rất thích làm quảng cáo, nhất là những khi quảng cáo của mình được phát trên TV, được nhiều người nhớ, cảm giác này giống như là muốn chia sẻ cảm giác của mình với người khác, cảm giác rất thần kỳ...”

Tôi sững sốt một chút, mở miệng “Em lại thích viết tiểu thuyết trên mạng, tuy chuyện cổ tích chỉ là giả, nhưng em lại thích cảm giác sắp xếp các chữ thành một câu nói, tạo thành văn, để mọi người đọc, có thể thưởng thức, thật giống như kể một câu chuyện cổ tích cho rất nhiều người nghe...”

Anh liếc mắt nhìn tôi “Vây viết đi, Lục Tiểu Kê.”

Cảm động a, tôi lập tức cảm động, sao có người lại dịu dàng như thế, Tiểu Kê tôi cuối cùng cũng tìm được.

Thế nhưng anh lại nói tiếp “Tuy không có tiền đồ gì, nhưng cũng may em không dựa vào cái này để kiếm cơm.”

“...” Nếu Thượng Đế cho tôi một loại siêu năng lực gì đó, tôi nhất định xin ông cho tôi năng lực làm anh câm miệng. Thế nhưng thực tế chứng minh, tôi không có siêu năng lực, nhưng tôi lại có được năng lực nghe tai trái ra tai phải a.

Ngày hôm sau, lúc làm việc, Hoàng sóng thần đột nhiên đến tìm tôi “Lục Tiểu Kê, Anh của tôi nói với tôi.”

“Nói gì?” Tôi hỏi, Hoàng sóng thần lại giữ liên lạc với Chồn?

“Anh của tôi nói cô sẽ giúp Lục gia tìm người thừa kế.” Cô ta nói, toàn thân tôi run lên, xem ra mẹ tôi đã trực tiếp nói chuyện với chồn, hay là nói tự bản thân chồn cũng hiểu. Tôi đột nhiên cảm thấy lúc tôi rời khỏi nhà ra đi, cái người mồm đầy cổ văn vẫn đuổi theo tôi đã khiến tôi cảm thấy kỳ lạ, có lẽ bọn họ cố tình để tôi thác loạn, tôi đến giờ đối với bọn họ cũng không hiểu gì.

Tôi cúi đầu cười “Ừ. Cô muốn nói gì?”

Hoàng sóng thần thở dài “Tôi không thích cô, Lục Tiểu Kê, không, phải nói là tôi rất ghét cô, nhưng mà.. Tôi còn ghét cha mẹ cô hơn.” Cô ta nói xong xoay người bỏ đi, tôi nở nụ cười nói với cô ta “Cảm ơn cô tôi đã dành tôi.”

Hoàng sóng thần đang đi ở phía trước bỗng dừng chân, quay đầu nhìn tôi “Dừng, tôi không muốn quan tâm cô, thế nhưng dù sao chúng ta cũng học chung đại học, vứt bỏ cuộc sống nhàm chán, cô hãy sống để có chút thể diện đi.”

Đột nhiên trong lúc đó, tôi cảm thấy mình không còn cô đơn nữa, Tiểu Kê đã từng trốn ở trong phòng cô đơn một mình giờ cũng có người quan tâm, mũi tôi cay cay, bảy năm, từ sau khi bị tổn thương tôi đã nghe người từng quan tâm tôi nói với tôi, bọn họ không quen tôi, tôi liền quên loại cảm giác này, tôi bắt đầu sợ hai được người ta quan tâm, bởi vì tôi sợ bị bọn họ làm tổn thương.

Mà hôm nay, sự quan tâm xung quanh tôi lại khiến tôi bất an, cực kỳ bất an.

Không biết từ ngày nào, chiều nào cũng đến nhà Lã Vọng Thú ăn cơm đã thành một luật bất thành văn, tôi ngồi trên xe đột nhiên nghĩ đến điều này “Sao mỗi ngày em đều phải đến nhà anh ăn cơm?”

“Cái này không phải là đang giúp em sao?” Lã Vọng Thú nói “Không lẽ em thích ở nhà ăn cơm một mình?”

“Không...” Tôi mới không thèm tự mình ăn, không nói đến có thể tự làm để ăn hay không, mới nghĩ đến chuyện ăn xong phải rửa bát tôi đã thấy phiền “Có điều... Hình như không đúng, lúc hẹn hò không phải hai người nên đi ra ngoài ăn bữa tối dưới ánh nến sao? Như thế nào lại thành liên hoan gia đình a?”

“Vây cũng được.” Lã Vọng Thú dừng xe “Đi ăn tối dưới ánh nến anh cũng không phản đối.”

“Thật sao?” Nói thật, anh đáp ứng một cách quá nhanh khiến tôi cảm thấy cực kỳ khủng bố, nhưng tôi còn đang tính mở cửa xe, chân chưa bước ra, người nào đó cười nói “Nếu là hẹn hò vậy chế độ AA là tốt nhất.” {Hana: Chế độ AA là kiểu chia tổng tiền chia số người, mỗi người một phần đó}

Tôi không chút do dự thu móng gà về, nặng nề đóng cửa “Liên hoan gia đình cũng rất có không khí, vui vẻ, phù hợp khoa học phát triển... ha ha ha...”

“Em sớm nghĩ được thế là được rồi.” Lã Vọng Thú cười yếu ớt, tiếp tục lái xe.

Cuộc sống nơi nào không quán quýt a, tôi dựa đầu vào cửa sổ thủy tinh, nói thật mỗi ngày nói chuyện với người lớn nhà Lã Vọng thú khiến tôi cảm thấy việc nói chuyện với người lớn cũng không phải quá khó khăn, thấy người lớn cũng không còn quá lo lắng, hơn nữa... Không hiểu sao tôi lại cảm thấy cảm giác có được một gia đình ấm áp đang đến gần với tôi, nhất là lúc thấy người nhà ngồi cùng một chỗ, nói chuyện phiếm, đầu vô mồm, mà tôi lại không có mặt ở đó, tôi thì thào nói “Có phải anh muốn em tìm được cảm giác gia đình?”

Anh liếc nhìn tôi “Một người trì độn như em mà cũng phát hiện được ra quả thật không dễ dàng.”

Tôi hắc hắc nở nụ cười ngây ngô, không biết có phải trời đã nghe được lời cầu nguyện muốn được tham gia liên hoan gia đình của tôi trước đây hay không, giờ lại cho tôi cơ hội như vậy, có điều tôi cũng hiểu một chút, vì sao những nguyện vọng trước đó của tôi nhiều như vậy mà không thực hiện, lại hết lần này đến lần khác thực hiện một cái nguyện vọng này?)/

Chương 37

Hana: có lẽ ta quá đã cảm, đọc chương này đoạn cuối, ta cũng thấy muốn khóc... nhớ ông ngoại quá.. Thật may ông ngoại ta vẫn còn khỏe mạnh, mới đi xuyên việt về.. mang về toàn cu đơ, ta ghét cu đơ... hức...

Chẳng lẽ thực hiện nguyện vọng giống như rút thăm trúng thưởng, mà tôi đã rút trúng. Đúng lúc này Hoàng Thư Lăng gọi điện đến, nội dung rất ngắn gọn, tìm của ông nội tôi đột nhiên suy kiệt, hiện tại đã không chế được, nhưng bác sĩ nói, ông không còn nhiều thời gian nữa.

Thời gian không còn nhiều.

Tôi cúp điện thoại, ngơ ngác sững sờ thật lâu, rời nhà bảy năm, tôi quật cười chưa từng về một lần, mà cha mẹ tôi cũng không yên cầu tôi về, hoặc là bọn họ cho rằng tự tôi sẽ tìm về.

Mà tôi cũng đã bảy năm không gặp ông, ngay cả hôm đó ở bệnh viện cũng không nhìn thấy.

Mặc dù ông tôi cũng giống bọn họ, kiên định một lập trường, muốn tôi là Lục Phượng Hoàng.

Nhưng mà, lúc này ông đang nằm trong bệnh viện, từ từ chờ tử thần ghé đến, tôi thật sự không nhẫn tâm trách cứ một người già như thế, trên thực tế ông vẫn là ông nội của tôi.

Tôi nói “Em muốn đến thành phố T.”

Anh hỏi “Sao thế?”

Tôi nói “Ông nội ốm nặng.”

Anh một bên đổi hướng xe, một bên gọi một cuộc điện thoại về nhà, lúc này bụng tôi đang đói, dạ dày xoắn vào nhau đau nhức, thế nhưng hai chúng tôi không ai nói chuyện, một mạch lái xe đến trước cửa bệnh viện thành phố T.

Tôi mở cửa xe, Lã Vọng Thú nói “Anh ở lại xe, em vào đi.”

Tôi đột nhiên nhớ đến lần xấu hổ trước, nhanh rút chân về, tôi nói “Đợi bọn họ đi rồi em vào cũng được.”

“An tâm sao?” Anh hỏi “Nếu không hay em cứ vào đi.”

Tôi gọi cho Hoàng Thư Lăng, bảo đang trên đường, anh ta nói hiện tại vẫn ổn định, tránh phiền toái thì ngay mai quay lại tốt hơn. Tôi cúp máy nói với Lã Vọng Thú “Chúng ta đợi lát nữa vào cũng không sao.”

Lã Vọng Thú dựa vào ghế, mở miệng nói “Anh chưa kể chuyện đêm giao thừa năm đó đúng không?” Sau đó anh cũng không cho tôi cơ hội trả lời, tiếp tục nói “Đêm giao thừa năm đó, anh làm sai hai việc, mà trên thực tế nếu anh cứ ở trong nhà, cả hai chuyện sai đó sẽ không xảy ra. Một là hại em bị đốt trụi tóc, mà anh lại không quay lại, hai là lúc anh trở về bà nội đột nhiên tái phát bệnh tim, khi đến nơi chỉ thấy đèn xe cứu thương, mà đưa đến bệnh viện, người đã ra đi, anh không được nhìn mặt bà lần cuối, trái tim người, rõ ràng có thể giả vờ nhiều thứ, nhưng nó cũng có thể yếu ớt...”

“Có lẽ thật sự giả vờ nhiều, cho nên mới phải mệt mỏi.” Tôi nói.

“Em từ sau bớt giả vờ chút đi.” Anh cười nói, “Có điều Tiểu Kê cũng tốt, không quá lớn, nếu như là Phượng Hoàng, sợ không thể nhét vào mắt.”

Lòng của tôi lập tức nhảy loạn, đây là... tỏ tình?

Trong lòng giả vờ gì sẽ không quên không biết, nhưng đầu óc lại không chịu được nhiệt, đến thời khắc quan trọng mọi thứ gần như biến mất, chỉ để lại một cái đầu trống, mà tình trạng này thường xuất hiện khi miệng của tôi bị thứ gì đó chiếm lấy.

Anh nhẹ nhàng hôn tôi, sau đó nói “Anh sẽ đưa em đi.”

Một khắc này tôi khóc, với tôi mà nói, tôi không cần những lời hứa hẹn kia, không cần những lời thề không thực tế, tôi chỉ muốn một người nói với tôi, anh có thể đưa em đi, không cần phải cả đời, chỉ cần hiện tại, là đủ.

Đi một mình, quá cô đơn.

Tôi dựa vào ghế ngủ mơ màng, đột nhiên bị người nào đó lay tỉnh lại, tôi xoa nhẹ mắt, Lã Vọng Thú nói với tôi “Bọn họ đang ra.” Tôi quan sát, cửa bệnh viện đúng là có mấy người đang đi đến.

Lúc này đã là rạng sáng, chờ bọn họ đi xa, tôi cùng Lã Vọng Thú xuống xe, đi vào.

Cách cửa sổ bệnh viện, tôi nhìn thấy khuôn mặt một người lặng lẽ nằm đó, do dự một chút, mở cửa đi vào, Lã Vọng Thú cũng đi vào theo, đứng ở bên cạnh.

Một người từng phấn chấn hồng hào xuất hiện trên TV, hôm nay cũng có thể nằm yếu ớt thế này, nhìn từng chút dịch chảy vào cánh tay khô héo, tôi thật muốn cầm lấy đôi tay đó, đôi tay đã từng nắm tay tôi, dạy tôi viết chữ, những vết chai thô ráp chạm lên tay tôi, không thoải mái chút nào.

Mặc dù càng về sau chỉ là những lời trách cứ, nhưng nhiệt độ bàn tay đó, tôi luôn biết rõ.

Tôi nhìn ông, vẫn nhìn, nhưng sau đó xoay người rời đi, lúc mở cửa phòng, người trên giường đột nhiên mở miệng “Phượng Hoàng sao?”

Tôi dừng bước, quay trở lại “Dạ.” Lã Vọng Thú cũng quay lại, đi đến bên giường bệnh.

“Con muốn về rồi sao?” Giọng nói yếu ớt hỏi tôi.

Tôi khom người lắc đầu “Chỉ là muốn về thăm ông.”

Ông cố nói thành tiếng, giọng rất nhẹ “Vây con và Thư Lãng ở cùng nhau sao?”

Đôi mắt đục ngầu nhìn vào đôi mắt bình tĩnh của Lã Vọng Thú, ngừng một hồi, ông không nói gì với anh, mà quay đầu nhìn tôi, khó khăn nói “Lúc ông chết con sẽ đến chứ?”

“...” Tôi sững sờ “Ông nội... ông...”

“Ông hỏi con, lúc ông chết con sẽ đến chứ?” Ông khó khăn lặp lại lần nữa.

Tôi cảm thấy mắt mình ướt ướt “Con sẽ đến.”

Ông tiêu tụy nắm lấy tay tôi “Trước khi chết ông chỉ muốn con hãy thừa kế cái nhà này, con nhất định phải làm.”

“Không, không thể...” Tôi kinh hoàng tránh đôi tay như hai cành khô, tôi không cách nào tưởng tượng lúc ông tôi rời khỏi thế giới này, lại dùng tính mạng để cầu xin tôi, tôi có thể giống như trước, như hiện tại kiên quyết cự tuyệt sao?

“Con hãy nhớ kỹ.” Ông nói “Khi đó có rất nhiều người đều đến, nếu như con muốn ông chết mà không nhắm được mắt, thì hãy đáp ứng ông, bằng không...”

“Không.” Giọng tôi khàn đi. “Nếu như vậy, con sẽ không trở lại.” Tôi vừa nói vừa kéo tay Lã Vọng Thú chạy ra ngoài, thanh âm già nua vô lực lại như mũi kim đâm vào tai tôi “Con phải, nhất định phải đáp ứng ông...”

Lúc về đến nhà, tôi choáng váng bỏ lên giường, một giấc ngủ thẳng đến hừng đông, đêm hôm đó, đôi tay già nua một mực nắm tay tôi, gắt gao kìm chặt tay tôi, mặc cho tôi giãy dụa thế nào cũng không thể mở ra.

Hana: ta khóc ing... đừng nói ta không cảnh báo... hu hu *chui vào chăn khóc tiếp*

19. Chương 38-39

Chương 38

Cho đến hừng đông, khi tôi rời giường, trước mắt tôi hoa lên, thiên toàn địa chuyển, lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngộ, từ đêm qua đến giờ tôi chưa ăn gì cả, dạ dày lúc này đã sắp đói chết rồi.

Trong đầu không hiểu sao lại nhớ đến một bài thơ, câu văn đầy đủ tôi cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ hai câu”

Nhất định có những thứ.

Bản thân ta không thể hiểu...

Nhất định có những thứ.

Bản thân ta bắt lực...

Chỉ hai câu này, còn đoạn đằng sau là gì tôi không thể nhớ ra, lật tung tủ lạnh nửa ngày, tìm được một khúc bánh mì gặm gặm rồi bỏ chạy đi làm.

Vì chuyện hôm qua khiến tôi cứ lẩn qua lẩn lại nên sắc mặt cực kém, mắt thâm quầng và sưng vù, nhìn lại sắc mặt hồng nhuận của Lã Vọng Thú, tinh thần vô cùng phấn chấn, thật nghĩ không biết người này có phải tinh lực quá thừa hay không. Mấy lần làm đêm bộ dạng cũng vẫn bình thường, tôi khó hiểu cảm chửi lau nhà hỏi anh “Anh có phải là người nhóm máu O không?”

“Hỏi cái đó làm gì?”

“Vì em cảm thấy tinh thần của anh rất tốt, tinh lực tràn đầy a.” Tôi bĩu môi, tôi cả đêm ngủ không ngon là hôm sau mặt mũi đã hết cả.

“Anh là nhóm máu AB.” Lã Vọng Thú ngẩng đầu liếc tôi, nói, “Có điều, sinh hoạt điều độ, bình thường không dễ cảm thấy mệt mỏi, thể lực cũng như thế mà ...”}

, tôi tại sao lại cùng anh ta nói đề tài này, vì cái gì, vì cái gì! Nếu như lúc này không có ai tôi nhất định học theo Mã ca ca gào thét, thế nhưng tôi hoài nghi tôi những sợi thần kinh nhỏ bé của tôi có chịu nổi kích thích kịch liệt thế không...

Chờ tôi giặt dẻ lau trở lại, cửa lại bị khoá trái bên trong, tôi sững sờ, nghe bên trong có tiếng nói chuyện, là đang nghe điện thoại sao. Đến mức nào mà sợ tôi nghe lén a?

Tôi nghe giọng anh không được vui thì phải?

Có điều nghĩ lại, có lẽ sợ người khác không cẩn thận đi vào, trong lòng cũng thả lỏng một chút, cất chổi lau nhà cùng Tiểu Lý nói chuyện.

Buổi tối tôi theo lệ cũ đến nhà Lã Vọng Thú ăn cơm, Lã mẹ đột nhiên nói “Đi nghỉ nên gặp cha mẹ con một chút?”

Lã cha ngẩng đầu gật “Như thế có vẻ có lẽ phép hơn.”

Tôi nhanh chóng nói “Không không, hay là không cần gặp.”

Lã mẹ cười nói “Cái này sớm muộn cũng phải gặp, có muốn tránh cũng không được.”

Tôi ghen lời, Lã Vọng Thú nói “Đã chạy không được, vậy sao phải gặp như thế. Nhà cô ấy gần đây có chút việc...”

“Vâng.” Tiểu Nguyệt tiếp lời “Tiểu Kê, ông của cô bị bệnh sao?”

“Ách?” Tôi giật mình nói “Làm sao cô biết?”

“Báo.” Tiểu Nguyệt nói “Trên báo viết đầy đây...”

“A...” Tôi gật đầu, nghĩ cũng đúng, ông nội tôi không thể so với tôi được, ông có bệnh sao không thành tin tức chứ, lại còn bệnh nguy kịch nữa, đột nhiên trong lòng tôi trùng xuống, sắc mặt trắng bệch.

“Chúng ta có nên đến thăm không?” Lã cha hỏi, tôi vẫn không trả lời, Lã Vọng Thú nói “Hay là đừng đi tốt hơn, có lẽ, gia đình cũng không chào đón chúng ta.”

Tôi quay đầu nhìn anh, tuy ngày đó đúng là cha mẹ tôi không đúng, nhưng tôi không nghĩ Lã Vọng Thú sẽ nói ra như thế, còn đang ở trước mặt cha mẹ anh nữa, làm cho tôi cảm thấy khó xử, mà anh nhìn như chẳng cảm thấy gì.

Lúc ra về tôi nói “Sao anh lại nói thế? Bác và dì không biết chuyện, anh nói như thế...”

“Không lẽ đây không phải sự thật?” Anh hỏi tôi.

“Sự thật đúng là thế, nhưng mà...”

“Sự thật là được rồi.” Anh nói.

Tôi đột nhiên không biết nói gì, nhưng vết thương của tôi nhân lúc tôi không chú ý đã lặng lẽ tràn ra, mạnh mẽ và dữ tợn.

Lúc Hoàng Thư Lăng gọi điện đến, tôi đang cùng Lã Vọng Thú ăn cơm trưa, tôi đứng dậy đi đến toilet nhận điện, anh ta nói ông nội muốn tôi trở về.

Tôi nói “Tôi có thể đi gặp ông, nhưng chính là thời điểm cuối cùng, còn lại tôi sẽ không trở về.” Thời điểm cuối cùng kia, ông mềm lòng thì sẽ cho tôi tự do, nếu tôi mềm lòng tôi sẽ thất bại.

Mà ông sẽ không mềm lòng.

Mà tôi, không cách nào có thể hạ quyết tâm.

“Phượng Hoàng, em..”

“Hoàng Thư Lãng.” Tôi gọi anh ta “Anh biết chuyện cha mẹ tôi sắp xếp đúng không?”

“Đúng.” Anh ta nói, tôi tiếp “Anh nghĩ thế nào? Anh cảm thấy anh có thể đồng ý?”

Anh ta trầm mặc một hồi, sau đó nói “Phượng Hoàng, em biết được anh ái mộ em đã lâu...”

“Không.” Tôi chặn lời anh ta “Người anh ái mộ chính là thiên kim nhà họ Lục, không phải tôi.”

“Vậy em tin tưởng anh ta thật sự yêu mến Lục Tiểu Kê sao?” Hoàng Thư Lãng đột nhiên kêu lên, hình như rất gấp “Nếu như em không phải Lục Phượng Hoàng, cái gì cũng không phải, em tin là anh ta sẽ thích em sao? Anh thừa nhận, anh thích em một phần cũng vì gia thế của em, thế nhưng cũng không hẳn thế, anh đã dần dần yêu mến ở cùng em.”

“Tôi tin thế.” Tôi đáp, cúp điện thoại.

Lúc đi ra, Lã Vọng Thu đang dùng đũa khuấy thịt trong bát tôi, tôi nói “Có lẽ buổi chiều em sẽ đến bệnh viện xem lần nữa.”

Anh đột nhiên nói “Em về thì nên ở lại lâu một chút, hôm đó không phải cũng không gặp được lâu sao...”

Tôi giật giật môi nói “Nhưng em không thể, em không muốn trở về, làm Phượng Hoàng.” Tôi cũng không còn muốn ăn gì nữa, “Nếu như em đồng ý với ông rồi biến mất không làm, có lẽ em sẽ áy náy cả đời.”

“Em đúng là rất giữ chữ tín.” Anh trêu chọc nói.

“Đó là đương nhiên.” Tôi nhướn mày nói “Tiểu Kê em ghét nhất chính là không tuân thủ lời hứa.” Tôi híp híp mắt nhìn anh ta “Cho nên a, những lời anh nói với em em đều nhớ kỹ, muốn chạy em sẽ đem anh làm thịt.”

Chương 39

Hana: Hự bạn quên không lên kế hoạch... sori sori....

Anh cười nhạt, uống một ngụm trà “Muốn anh đưa em đi không?”

“Để em xem.” Tôi khoát tay “Em sẽ tự đi, anh là người quản lý, ba ngày vắng hai, nhờ đâu mất tiền thưởng thì làm sao? Em chỉ có thể trông vào anh để tiếp tục có cơm ăn trong tháng tới a.”

Một mỗi ngồi xe 4sn một giờ, lúc đến bệnh viện, Hoàng Thư Lãng đang đứng trước cửa bệnh viện, thấy tôi vội chào đón “Phượng Hoàng.”

“Tình hình thế nào?” Tôi hỏi.

“Ổn định.” Hoàng Thư Lãng trả lời.

“Hắc...” Tôi cười “Anh sao không nói cổ văn nữa đi?”

“Em không thích, anh sẽ không nói.” Anh ta thấp giọng.

Tôi hạ giọng “Tôi còn không thích cha tôi nữa, anh cũng ghét ông ấy luôn đi?”

Anh ta cúi đầu không nói gì, tôi cũng chẳng muốn tiếp tục, đi thẳng vào bệnh viện, trong phòng cha mẹ tôi và ông nội đang nói chuyện gì đó, tôi ho khan một tiếng, đi vào “Ông sao rồi?”

“Con còn nhớ đây là ông con.” C4a tôi cười lạnh một tiếng, tôi cắn môi dưới nói “Cha nhất định phải nói thế sao? Hoặc là cha cảm thấy chúng ta nói chuyện nhất định phải giương cung bạt kiếm thế sao?”

Cha tôi không quay đầu nhìn tôi, mẹ tôi nói “Lời này là nó dạy con?”

“Nó?”

“Bạn trai con.” Mẹ tôi trả lời “Con từ trước đến nay chưa từng nói chuyện với chúng ta thế này.”

Tôi hừ một tiếng “Con cũng không biết được mọi người lại thích gán tôi lên đầu người khác như thế, con không tham gia kỳ thi văn ở trường là do bạn bè xúi giục, chính là bọn họ dạy hư con, con trở về nói một câu mọi người nói là do bạn trai con dạy? Mẹ tại sao không nói cái này là di truyền đi?” Môi tôi run run, lòng bàn tay đầm mồ hôi, không biết tôi hôm nay sao nữa, có lẽ bởi câu nói kia của Lã Vọng Thú, bọn họ không chào đón chúng ta.

Cha tôi ngược mắt nhìn tôi “Di truyền? Con nói cái này là do Lục gia truyền lại cho con?”

“Đúng thế.” Tôi nắm chặt tay trả lời “Thật may mắn là con không truyền ọi người.”

“Khụ khụ...” Ông nội nằm trên giường đột nhiên 4o lớn, cha tôi không trả lời tôi mà nhanh chóng hỏi thăm ông tôi có chỗ nào không thoải mái, ông tôi duỗi ngón tay chỉ vào tôi, tôi nhanh chóng nhìn ông, mặt của ông so với lần trước tôi gặp càng nhợt nhạt hơn, hốc mắt trũng sâu xuống, môi khô nứt nẻ, tôi cảm thấy trong cổ họng có gì đó dâng lên, lấp đầy “Ông nội.. Ông thế nào rồi?”

“Phượng Hoàng..” Ông cố hô lên một tiếng “Nhớ rõ những lời ngày đó ông đã nói với con.”

Tôi khẽ giật mình “Ông nội, con đã nói không...”

Tôi còn chưa dứt lời ông đã tiếp tục ho khan, tay run rẩy, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, dịch truyền khê tràn ra, tôi bị dọa không thể tiếp tục nói gì.

“Con có phải muốn làm ông nội con tức chết phải không?” Cha tôi căm tức nhìn tôi, loại ánh mắt khiến toàn thân tôi run rẩy, tôi cúi đầu chống lại ánh mắt già nua của ông.

Mẹ tôi đột nhiên mở miệng “Xem ra chúng ta nhất định phải đi gặp người bạn trai kia của con.”

“Mọi người muốn làm gì?” Tôi hỏi.

“Xem lại con đã làm cái gì đi đã.” Cha tôi quát lên “Làm nhân viên vệ sinh, viết cái loại văn chương ngu ngốc gì đó, chẳng lẽ con chê Lục gia c4úng ta không nuôi nổi con sao?”

Đầu óc tôi ong ong, những thứ này là ai nói? Quay đầu nhìn, đã thấy Hoàng Thư Lãng đứng phía sau “Anh...”

“Gọi Thư Lãng làm gì.” Cha tôi tiếp tục, “Nếu không muốn người ta biết trừ phi mình đừng làm.”

Tôi thu hồi ánh mắt, nhìn cha tôi “Con làm gì không phải từ c4a mà ra sao? Nếu không muốn người biết, a, từ nhỏ đến lớn con với Lục gia này có quan hệ gì sao. Ra khỏi cái nhà kia, ai biết con là con gái Lục gia? Mọi người đã từng ở bên ngoài nói về con chưa? Đúng, con đúng là cái loại không được công nhận đấy, không đúng sao?”

“Bốp.”

Trên mặt bỗng có cảm giác bị đánh, tôi lười chẳng muốn che mặt “Ách, sau bảy năm không đánh, mọi người cảm thấy nhàm chán lắm sao.” Tôi nhìn bọn 4o, sự trách mắng này với tôi đã thành thói quen, hoặc là nói từ nhỏ đến lớn tôi không được n4ư tâm nguyện của bọn họ, không thể khiến họ đắc ý tự hào.

Tôi quay người nói với ông nội “Con đi trước, nhưng chuyện này con không thể đáp ứng, trừ phi ông không làm thế nữa.” Tôi nói xong xoay người rời đi, ra khỏi bệnh viện, Hoàng Thư Lãng đuổi tới “Phượng Hoàng, thiên hạ không có cha mẹ nào không thương con.”

Tôi không quay đầu, cười nhạt “Chính là thiên hạ đã có những đứa con bất 4iếu với cha mẹ.”

Anh ta không nói gì, tôi cũng không quay đầu lại, một mực tiến về phía trước.

Mặc dù sau khi về tôi không nói gì, nhưng sự tình vẫn cứ xảy ra, bởi vì cha mẹ tôi quả thật đã tìm đến cửa, tìm được Lã Vọng thú.

Ngày đó tôi đang ở nhà Lã Vọng Thú ăn cơm, anh đột nhiên nhận được điện thoại, nghe xong, anh nói với tôi “Là cha mẹ em.”

Lã mẹ vừa nghe hỏi “A? Có chuyện gì?”

Lã Vọng Thú nói “Bọn họ muốn gặp con... còn có... cả cha mẹ nữa.”

Lã cha hiển nhiên không biết mục đích của cha mẹ tôi, cười nói “Xem ra cuộc gặp này không tránh khỏi, thế nhưng có lẽ đúng là nên gặp.”

Tôi nhanh chóng nói với Lã Vọng Thù “Đừng, em đến nói chuyện với bọn họ.” Tôi đưa tay muốn lấy điện thoại, anh lại tránh đi, đứng lên, một hồi nói chuyện, cuối cùng cũng xong, nói với tôi “Không thể tránh thoát.”

Tôi , NND, ngày đó đã nói là chạy không thoát thì sao phải vội? Thế nhưng giờ cũng không có thời gian cãi nhau với anh, thật sự không thể phản kháng, đành phải câm miệng.

Thời gian là chiều ngày kia, địa điểm là một quán trà.

Mặc dù Tiểu Nguyệt nói rất nhiều, nhưng chúng tôi đã quyết định không để cô ấy đi cùng, lý do tốt nhất là “Tốt xấu gì nhà chúng ta cũng nhiều người, đi cho khí thế a.”

Lã mẹ nói “Lại không phải đi đánh nhau, muốn khí thế làm gì.”

Quả thật dù không nói gì, tôi cũng biết rõ, đi vào trong đó chắc chắn sẽ ồn ào, thì ra ồn ào hơn giới hạn của tôi, cũng ảnh hưởng chút ít đến Lã Vọng Thù, mà hôm nay xem ra là muốn phóng xạ toàn diện.

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến, xem ra Lã Vọng Thù cũng muốn tôi rời khỏi nhà, kết thông gia với cha mẹ tôi như thế, có vẻ như không gia đình nào chịu được.

Chính là tôi chỉ đoán đúng một nửa, chính xác là, tôi chỉ đoán được một nửa nhân vật, chỉ nghĩ đến cha mẹ tôi mà quên mất nửa còn lại, gia đình của Lã Vọng Thù.

Lúc đến quán trà, chỗ ngồi tự nhiên khiến cục diện trở nên xấu hổ.

Cha mẹ tôi ngồi một bên, mà cha mẹ Lã Vọng Thù cũng ngồi bên kia, Lã Vọng Thù đương nhiên phải ngồi cùng bọn họ, tôi vô cùng xấu hổ, bởi vì chúng tôi không phải đến gặp mặt theo kiểu gặp mặt làm quen trước khi kết hôn, chuyện này đúng là khiến tôi khó xử.

Tôi trầm nghĩ, tìm người bán hàng mang đến cho tôi một cái ghế, ngồi ở bên cạnh của bàn mà không phải đối diện với ai.

Mẹ của tôi vốn là bác sĩ ngoại khoa, thói quen vẫn luôn gọn gàng, nói chuyện cũng trực tiếp giống như dùng dao xẻ ngực bệnh nhân, một dao trúng đích “Hôm nay chúng tôi đến đây là muốn khuyên con trai các vị không nên ở cùng một chỗ với con gái tôi.”

Mặc dù tôi vào Lã Vọng Thù trước đó cũng không nói thẳng với cha mẹ anh về tình huống này, nhưng đối mặt với tình huống bất ngờ thế này, tôi hiểu được một chân lý, phúc hắc không cần chuẩn bị.

Lã mẹ cười “Bà đã không muốn hai đứa ở cùng một chỗ, vậy còn hẹn gặp làm gì?” Nói rồi bà quay đầu cười với Lã cha, “Anh nhỉ?”

Lã cha gật đầu đồng ý “Hơn nữa, chẳng lẽ chuyện này không phải nên khuyên bảo con gái nhà mình trước sao? Như thế nào lại đến tìm chúng tôi?”

Mấy câu nói đâm thẳng vào cha mẹ tôi, uy 4 kiếp... con gái bọn họ không nghe lời bọn họ, mà đây là điều mà họ không muốn người khác biết nhất, đây chính là nỗi sỉ nhục quá lớn.

Tôi cúi đầu uống trà, cảm thấy sự tình phát triển giống như không cần tôi phải nhúng tay vào.

Mẹ của tôi lập tức bại trận, ba của tôi nói “Chỉ là dù sao tuổi trẻ cũng dễ xúc động mù quáng, con gái chúng tôi là một nửa, cũng còn nửa khác là con trai ông bà, hai bên đều muốn nói rõ ràng.”

Lã cha mỉm cười châm trà “Ách, con gái của ông một nửa, con của tôi một nửa, vậy ngài là một nửa nào?”

Cha tôi nghẹn lời, Lã mẹ nói “Nếu là người trẻ tuổi tất cả đều chiếm một nửa việc, chúng ta giống như không phải nhúng tay vào?”

Sắc mặt của mẹ tôi cực kỳ kỳ lạ nhìn, bọn họ đảm bảo không nghĩ đến gặp phải đối thủ như vậy, quả thật bọn họ hoàn toàn không định nói lý lẽ, chỉ muốn kích thích đối phương, để họ tự động rút lui, mà bây giờ....?

Lã mẹ cùng Lã cha cười cười uống trà, Lã Vọng Thú ngồi một bên vẫn bảo trì nụ cười, giống như... căn bản không có ý rời đi...

“Xem ra các người cảm thấy con mình đúng là có thể với đến con gái nhà chúng tôi.” Mẹ tôi cười lạnh một tiếng, “Tôi sớm đã sắp xếp đối tượng kết hôn cho Phượng Hoàng xong rồi, cho nên dù con của mấy người có quần lấy con gái tôi, cũng chỉ là chơi đùa...”

Lã cha “Người trẻ tuổi vốn thích chơi đùa thôi, chúng tôi cũng không quan tâm lắm, thật khác với mọi người.” Lã mẹ một bên thì thầm to nhỏ “Chính là chơi thì đã sao, dù sao con mình cũng không lỗ...”

Tôi nghe xong liền sắc trà, lại nhìn Lã mẹ đang nhìn tôi cười quỷ dị, tôi cũng cười, bên này sắc mặt mẹ tôi càng lúc càng đen “Nói thẳng đi, tôi sẽ không tán thành mối quan hệ này.”

Lã mẹ nâng chén trà, cười nhẹ “Buồn cười, con tôi là 4en hò với con gái bà, cũng không phải hẹn hò với bà, ai cần bà tán thành làm gì? Chẳng lẽ muốn hỏi xuân một lần nữa, con tôi chẳng phải thiệt rồi sao?”

“Phì..” Tôi nhin không nổi nữa, phun trà, quá mạnh mẽ đi.

Sắc mặt mẹ tôi tái nhợt, cha tôi nghiêm mặt nói “Xem ra anh chị đã 4iếu lắm, chúng tôi tìm anh chị không phải thảo luận chuyện anh chị có tác con trai mình ra hay không, mà là để cho anh chị biết, bọn họ nhất định phải tách ra.”

Lã cha nói “Chúng tôi hôm nay đến gặp anh chị không phải để nghe anh chị nói chuyện muốn chia cách hai đứa, mà xuất phát từ lễ tiết của những người tương lai sẽ thành thông gia với nhau mà thôi, miễn cho lúc kết hôn lại cảm thấy xấu hổ vì quá đột ngột.”

“Ông.” Cha tôi nhướn mày, Lã cha nói tiếp “Nếu như cứ tiếp tục phát triển, con gái anh chị sẽ bước qua cửa nhà họ Lã, lúc đấy sẽ chẳng còn quan hệ gì với anh chị nữa...”

“Phượng Hoàng.” Mẹ tôi đứng dậy nắm chặt cánh tay tôi “Theo cha mẹ trở về.”

“Không.” Tôi tránh khỏi tay mẹ, “Gia đình này còn không cách nào trở về.”

“Ông nội con bệnh thành như vậy con cũng không chăm sóc ư?” Cha của tôi hình như cảm thấy có tranh cãi với cha mẹ Lã Vọng Thú cũng không ăn thua, trực tiếp tấn công tôi.

“Ông nội và chuyện con về nhà là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.” Tôi nói “Con sẽ đến bệnh viện thăm ông, nhưng con sẽ không về nhà.”

“Con...” Mẹ tôi như còn muốn nói gì nữa, lại bị cha tôi giữ chặt “Đưa con gái không biết nghe lời này, rồi nó sẽ hối hận.” Nói xong kéo mẹ tôi đi thẳng ra ngoài, ngay cả chào hỏi cũng không, hình như muốn khiến chúng tôi khó xử, Lã mẹ hướng theo bóng lưng hai người quát to một tiếng “Anh chị đi thông thả, chúng tôi sẽ thanh toán tiền.”

Tôi bội phục hoàn toàn, quay đầu nhìn Lã Vọng Thú vẫn trầm mặc uống trà, tôi dùng cùi chỏ huých anh “Anh sao không nói gì?”

Anh ngẩng đầu “À, không biết phải nói gì.” Sau đó tiếp tục uống trà.

Tôi nhìn một bên mặt anh, cảm thấy có chút lạ, thế nhưng tôi còn chưa kịp hỏi, Lã mẹ đã thở dài nói “Ách, đúng là khó khăn a.”

Tôi nói xin lỗi “Thật có lỗi, cha mẹ cháu...”

“Không sao không sao...” Lã mẹ khoát tay, “May mà không gả con gái cho gia đình con, nếu không cũng không thể chịu được mấy ngày.”

Tôi nở nụ cười hắc hắc, Lã cha nói “Những lời cần nói đã nói hết, xem ra đằng sau có việc gì vội vàng đây.”

Tôi đỏ mặt, không nghĩ tới một người vốn bỉ ổi hèn mọn như tôi cũng có lúc thẹn thùng, cho nên nói Phan Kim Liên cũng có thời điểm thuần khiết, tuy nhiên... So sánh này có vẻ không hay lắm.

Lã Vọng Thú đột nhiên mở miệng “Chuyện sau này còn đang bề bộn ở phía trước, việc này... còn chưa có chắc chắn.”

Chúng tôi ngây người, Lã mẹ nói “Tiểu Thú, con đang nói gì đó? Con thật là đang chơi đùa sao?”

Anh nói “Không, chỉ là con chưa hạ quyết tâm thôi.”

“Anh...” Tôi ngây dại, quả thật, mặc dù đang hẹn hò Lã Vọng Thú cũng chưa từng nói yêu tôi, anh nói bởi vì không biết cho nên mới thử hẹn hò, nhưng mà... Tôi còn tưởng rằng, không, cho đến giờ chính tôi cũng chưa thấy rõ lập trường của mình.

Cho dù đối mặt với cha mẹ lời nói của tôi có chanh chua, cũng không lâm vào tình trạng giằng co xấu hổ như lúc này, Lã Vọng Thú đứng dậy tính tiền, sau đó chúng tôi không nói gì đi khỏi cửa hàng, tự về nhà.

Hôm sau lúc làm việc, Lã Vọng Thú không nói gì với tôi, tôi cũng không biết phải nói gì, giữa trưa, lúc ăn cơm, anh gọi tôi cùng đi ăn cơm, tôi cũng đi theo, tâm tình không tốt cũng không thể để bụng mình trống rỗng được.

Bữa cơm diễn ra trong sự lúng túng, tôi ăn cơm xong, lúc đi ra khỏi công ty, tôi mở miệng “Có phải là, từ lúc hẹn hò đến giờ anh đều không thích em?”

Anh không lên tiếng, tôi nói tiếp “Anh là muốn đóng vai anh hùng đến giải cứu em khỏi ngôi nhà kia thôi sao?”

Anh vẫn tiếp tục trầm mặc, tôi cũng không hỏi nữa, từ khi mới bắt đầu anh đã không cho tôi hứa hẹn gì, không, có một lần, tôi lần nữa mở miệng hỏi “Anh nhớ rõ chuyện sẽ dẫn em đi không?”

Anh một lần nữa trầm mặc khiến toàn thân tôi lạnh buốt, môi run rẩy hỏi “Vì... vì sao?”

“Có lẽ...” Anh mở miệng “Tiểu Kê, em trở về đi.”

20. Chương 40 End

Chương 40

“Vì sao? Vì sao giờ anh lại nói thế này là có ý gì?” Mặc dù biết truy vấn là hành động hèn mọn bỉ ổi, cho rằng bản thân có thể tự mình tiêu sái vung tay, thế nhưng đợi đến lúc chuyện này xảy ra trên người tôi mới hiểu được loại truy vấn này, không phải vì tiện thấp kém, mà gọi là truy vấn bất đắc dĩ.

“Bản thân em cũng muốn đi.” Anh ngắn gọn trả lời, đi vào cửa chính công ty.

Một buổi chiều tôi như người mất hồn, nghĩ nửa ngày quyết định đến tối phải hỏi anh cho rõ ràng, có phải lời của cha mẹ tôi đã tổn thương đến anh, sự cao ngạo và tự tôn của anh không cho phép anh chịu đựng sự nhục nhã này? Tôi không biết. Nhưng tôi biết được một điều, vết thương thật sự làm lớn ra, Lã Vọng Thú nói với tôi, khi tan làm anh có tiệc xã giao, tôi tự mình về nhà.

Hình như rất lâu trước, khi tôi có độc ở trong phòng bếp lạ lẫm, cảm giác buồn bã xuyên thấu lòng tôi.

Nhìn qua hồ, tôi dựa vào cây lau nhà tự mình ngây ngốc, nước này giống như tôi và Lã Vọng Thú, vốn là một hồ nước trong, đột nhiên mơ hồ.

Tôi đưa tay nghịch nước, một lần nữa nhìn lên mặt hồ, chính tôi cũng không biết phải thế nào anh mới mở rộng lòng đây? Tôi mang chổi lau nhà đi ra, Tiểu Lý đột nhiên bu lại, thần thần bí bí kéo ta qua một bên “Tiểu Kê, chúng ta có phải chị em tốt không?”

Tội cảnh giác liếc cô “Không phải.”

“Ách”

“Lần trước là cô nói.” Tôi nghiêm túc nói, trí nhớ tốt chính là đạo lý vững chắc.

“...” Tiểu Lý đánh đánh mấy cái vào đầu. cầm tay tôi, mắt lấp lánh như sao nhìn tôi “Dựa vào, chúng ta một lần nữa làm chị em tốt nhé.”

Một lần nữa bắt đầu lại, tôi cảm thấy hình như những từ này rất quen? Tôi rút tay về “Có chuyện gì?”

Tiểu Lý kéo tôi vào toilet, cài then cửa, thần bí nói “Cô cùng Lã quản lý tan vỡ?”

“Vì sao hỏi thế?” Tôi kinh ngạc, gà mẹ tin tức nhanh thế sao, chẳng lẽ có vệ tinh quản chế. Tiểu Lý hít một hơi trên người tôi “Mùi. Sau khi tan vỡ sẽ có mùi...”

Tôi cảm thấy khó chịu, cô nói trên người tôi có mùi mồ hôi còn hơn là có hương vị bị bỏ rơi, cúi đầu ngửi ngửi, đúng là cảm thấy có mùi, thế nhưng là mùi lau nhà “Tôi cũng thấy...”

“A.” Tiểu Lý tiến sát đến “Thật bị bỏ rơi?”

“Không có.” Tôi nói, tôi thiếu tôi còn chưa có được câu trả lời chính xác, thế nhưng nói đi nói lại, con người tôi gần đây không tự mình hiểu, mà Lã Vọng Thụ lại là người chuyên giấu diếm, thật sự tôi cũng hoài nghi, nói không chừng tại một lúc nào đó tôi bị bỏ rơi mà còn tự mình đắc chí.

“Nhưng không khí có vẻ không đúng?” Tiểu Lý nói “Vậy không cãi nhau?”

Tôi cân nhắc, nếu mở miệng, chẳng mấy chốc thông tin này sẽ lan khắp công ty, nhìn bộ dạng đang tìm kiếm thông tin của cô nàng, có bao nhiêu uy hiếp, việc quan trọng chính là ném được cô nàng này đi “Tiểu Lý à, tôi khát, đi uống nước đi.”

Tôi nói xong một đường chạy đến phòng Lã Vọng Thụ. Vừa vào cửa đột nhiên cảm thấy xấu hổ, không biết vì sao xấu hổ, tôi đột nhiên cảm giác giống như hai vợ chồng chuẩn bị nói chuyện ly hôn.

“Khụ...” Tôi ho khan một tiếng người nào đó ngẩng đầu hỏi tôi “Nghĩ đến đâu rồi?”

“Nghĩ gì?” Tôi dừng lại hỏi.

“Chuyện trở về.” Anh lúc nói chuyện cúi đầu, giống như không muốn nhìn tôi.

“Không thể nào.” Tôi trả lời, tiếp tục lau.

“Anh chỉ nói em trở về với ông em cho đến phút cuối cùng...”

“Đến cuối cùng ông vẫn gia một cái giá quá lớn, muốn em về nhà. Chẳng lẽ hôm đó ở bệnh viện anh không phát hiện ra sao?” Tôi quát, đột nhiên cảm thấy Lã Vọng Thụ kỳ lạ không thể giải thích nổi, nếu tôi về nhà, không lẽ còn có thể ở một chỗ với anh sao? Hoặc là nói... Anh căn bản không muốn ở cùng một chỗ với tôi... Tôi thì thầm mở miệng “Đây là phương thức chia tay của anh sao?”

“Anh đaig nghĩ...” Anh ngẩng đầu nhìn tôi “Có lẽ, em chỉ coi anh như một cái bàn đạp để em có thể rời khỏi căn nhà kia...”

“Bốp” Tôi xông thẳng lên, một giây thừa ra cũng không có, tát cho anh một cái, cho đến khi tay tôi rời khỏi mặt anh, tôi còn không có cảm giác chân thật.

Anh lắc đầu cười “Anh chuẩn bị phải đến công ty KM bàn công việc, em không muốn ai cứ thế này đi chứ?”

Cảm giác tê dại từ tay truyền đến, tôi choáng váng, xoay người bỏ chạy.

Đến chiều, tôi đều nghĩ đến nụ cười quỷ dị cuối cùng của Lã Vọng Thụ, lại nhìn tay mình, đột nhiên quyết định phải đi xin lỗi anh. Không biết vì sao, rõ ràng là anh không giải thích được, thế nhưng chính tôi lại tiềm ẩn cảm giác khác lạ.

Nghĩ đến đây, tôi rửa tay thật nhanh. Sửa sang lại đầu tóc rối bời, nhắn tin cho Lã Vọng Thụ nói lát nữa tôi sẽ đến công ty KM đợi anh.

Anh không trả lời, nhưng tôi đã quyết định làm như thế.

Chờ tôi vụng trộm lên qua mắt Tiểu Trương, chạy ra khỏi công ty vội thở nhẹ ra, hấp tấp chạy đến công ty KM, tôi đứng trước cửa lớn, thầm nghĩ hình như đây chính là công ty của chồng mõ Bạch. không khỏi nhìn quanh mấy lần.

Đột nhiên từ trong công ty đi ra một người quen, người này thấy tôi liền xáp lại “Này, lại gặp cô à.”

Tôi giật mình, người này tiếp tục cọt nhả nói “Trái đất này nhỏ thật...”

Tôi gật đầu đồng ý, đúng thế, từ quán bar cho đến hôm đính hôn, lại hôm nay, “Anh đến cùng ai à?”

“Tôi a...” Người nọ cười nói, “Tôi tên Tiểu Hoà, là chủ quán bar, là chồng Cố Nhược, bạn thân Tiểu Bạch, là bạn học đại học của Mặc Duy Chính.”

“...” Dựa vào, quan hệ thật phức tạp...

“A, tuy có nhiều quan hệ như thế nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến ấn tượng của mọi người với tôi a...” Người đàn ông tên Tiểu Hoà hất tóc “Nhỉ...”

Tôi khề nhếch miệng, quả đúng là quá ấn tượng.

“Cô ở đây làm gì?”

Tiểu Hoà cười nói, anh cùng Lã Vọng Thú có nụ cười khác nhau, có chút lỗ mãng nhưng không khiến người ta ghét. “Tôi đến tìm Lã quản lý.” Nếu như quan hệ của anh ta phức tạp như thế, có khi mọi người đều quen nhau cũng nên.

“A.” Anh gật đầu “Lã Vọng Thú à.”

Anh ta bữu môi “Tôi nghe Tiểu Bạch nói hai người đang làm cùng một chỗ.”

“...” Cái gì gọi là làm cùng một chỗ, lời này... thật sự không biết nói gì.

Anh ta lắc đầu “Tôi đối với người này không có cảm tình, nếu không có anh ta Duy Chính sao phải thăm như vậy?”

“Có ý gì?” Tôi hỏi.

“Cô không biết?” Anh ta kêu lên “Tôi còn cho rằng Tiểu Bạch. Thế nhưng... Tiểu Bạch cũng không biết rõ mọi chuyện.

“Cuối cùng là có chuyện?” Tôi truy vấn.

“Nói thế nào đây, người này, âm hiểm độc ác.” Tiểu Hoà bộ dạng căm tức đến tận xương tủy nói, “Lúc trước Tiểu Bạch và Duy Chính mới bắt đầu còn bị anh ta nắm lần bày lượt quấy nhiễu, nếu anh ta thật sự yêu mến Tiểu Bạch thì không nói, hết lần này tới lần khác uy hiếp Duy Chính, khi đó hai công ty đang hợp tác, Duy Chính phải nhượng 0.05% lợi nhuận mới làm xong vụ đó...”

Tôi như lọt giữa đám sương mù, nhưng cả thấy có chút quen thuộc, vì uy hiếp người nào đó Lã Vọng Thú đã theo đuổi Tiểu Bạch, tôi đột nhiên nhớ đến nụ cười trong hành lang hôm đó, trong quán rượu một bóng dáng rời đi, cùng với hôm đính hôn anh ta không hề xấu hổ, lập tức hiểu rõ.

“...” Tiểu Hoà thở dài. “Thế nhưng, cuối cùng là tốt hay xấu, không thể nói rõ được, dù sao tôi cũng không thích anh ta.” Nói xong Tiểu Hoà nói “, tôi đi về trước đây, từ nay nếu đến quán bar uống rượu tôi miễn phí cho.”

Tôi vô lực nói lời tạm biệt với anh ta, cảm thấy trong lòng vô cùng hoảng loạn, đi qua đi lại trước cửa công ty KM, cảm thấy bối rối và không hiểu gì, dứt khoát chạy qua siêu thị mua một chai nước khoáng, ngẩng đầu uống hết nửa chai mới cảm thấy an tâm, mang theo cái chai quay lại, đang đi được nửa đường đã thấy Lã Vọng Thú đi ra từ cổng chính công ty, bên người là một cô gái tràn đầy khi chất cao ngạo.

Nếu như để hình dung về cô gái đó, đơn giản nhất mà nói, tôi là con gà nhỏ, cô ta là chim phượng hoàng.

Lã Vọng Thú cũng có nói chuyện vui vẻ đi ra phía ngoài, tôi ngốc, lần này không thể là em gái, tối thiểu tôi chưa từng gặp hình của cô gái này trong nhà anh.

Nlưng tôi vẫn chạy đến, chưa kịp gọi anh đã bị một giọng nói gọi giật lại “Phượng Hoàng.” Giọng nói đặc biệt lớn khiến cho người cả nửa phố quay lại nhìn tôi, có cả Lã Vọng Thú.

Chôn từ một chiếc xe vọt xuống, một tay giữ chặt tôi. “Mau, anh tìm em mãi.”

Tôi thấy Lã Vọng Thù nói gì đó với cái cô “phượng hoàng” kia, cô gái kia đi đến xe anh và ngồi vào, anh bước tới hỏi “Sao thế?”

Chồn kêu lên “Phượng Hoàng, ông nội em tìm em khắp nơi, bác sĩ nói ông không thể qua khỏi 72 giờ.”

Không qua khỏi 72 giờ...

Như vậy có phải là đã đến thời điểm thực hiện lời ông muốn tôi hứa không? Ông sẽ kéo tay tôi. dùng đôi mắt đục ngầu của ông nhìn tôi... Tôi liều chết lắc đầu “Không, nếu như thế tôi sẽ không trở về.”

Tôi vừa nói vừa nhìn Lã Vọng Thù, từ nay về sau bên trong se anh sẽ có cô gái khác, đối với tôi đã không thể có. So với tìm một cô phượng hoàng bình thường có thể kích thích tôi? Thời điểm đau lòng lại cảm thấy Lã Vọng Thù với tôi còn rõ hơn.

Chồn nói “Không được, Phượng Hoàng, đây chính là lần gặp mặt cuối cùng a.”

Mùi tôi cay cay, nhưng tôi không khóc. “Bởi vì cuối cùng nên tôi không thể đi... Nếu như đi... nếu như...” Tôi nói và nhìn Lã Vọng Thù, đợi chờ anh mở miệng nói chuyện. Một lần cuối cùng, Lã Vọng Thù, đây là lần cuối cùng, em đợi câu trả lời của anh.

Môi anh khê run lên từng chữ “Trở về đi...”

Phiên ngoại

Tác giả: Tôi là theo lời hứa... phát hành bản phiên ngoại này...

Tôi không thích lừa dối, cho nên vung một chút cát, giả vờ là đã hoàn, vung trộm phát hành đoản văn, nếu như biên tập nói không được thì sẽ trở lại phần kết.

Tất cả nhanh chóng tranh thủ cơ hội đọc đi a... nhanh nhanh...

Hana: Bảo là đoạn ngắn mà dài như quỷ đó, cái bà tác giả đáng ghét này, lừa người quá đi, làm mình tưởng bỏ... *dẫm đạp tác giả* đi chết đi... hu hu. Lừa tình cả nhà cái phiên ngoại này, những điều viết dưới đây chính là nội dung của phần kết đó hí hí hí...

Chồn đi đến gần tôi, tôi tránh tay anh ta, vọt tới “Lã Vọng Thù, anh cuối cùng là đang nghĩ cái gì? Anh hi vọng em trở về? Biến thành cô nàng Phượng Hoàng ưu nhã kia? Hay là nói, anh chỉ yêu thiên kim tiểu thư Lục gia, chỉ có cô Phượng Hoàng kia mới xứng với anh?”

Anh chỉ cười, sau đó nói “Nếu như đã nghĩ thế thì em trở về đi, anh sẽ không phủ nhận, có lẽ việc em làm gà chính là một sai lầm, mà sai lầm đó làm tất cả mọi người đều đau khổ...”

“Bốp.” Tôi không biết tay mình thế nào lại bay loạn trên mặt anh, thanh âm cực kỳ thanh thúy, phảng phất giữ không gian yên tĩnh chỉ có tiếng cái tát này.

Lần thứ hai, cảm giác tê dại quen thuộc trên tay khiến tôi hoảng sợ.

Tôi chán ghét anh đến lúc này vẫn có thể nở nụ cười, nụ cười đó khiến tôi giận dữ một cách khó hiểu.

Ông nói, “Phượng Hoàng, con đã trở về, kế thừa nhà này... Sau đó học tập thư pháp, cả cổ văn nữa, con còi nhỏ... Chờ khi con bằng tuổi cha con, con có thể quản lý cái nhà này.”

Cha của tôi đã đi tới, nói với ông tôi “Cha, con bé biết mà.”

Sau đó bên cạnh tôi truyền đến nhiều âm thanh “Đúng a, Phượng Hoàng còn trẻ, học là được.” “Có người cha như thế còi sợ Lục gia không người thừa kế sao?” “Thừa kế là chuyện chắc chắn.”

Quả thật những âm thanh này lúc tôi rời khỏi nhà có một giọng điệu khác, trong từng giọng nói đều mang đầy ý mỉa mai, mà lúc này bọn họ có mấy người thật lòng nói ra những lời này?

“Sau đó chị nói cho anh ta biết, em và bọn chị không giống nhau.” Chị hàng xóm nói “Thế nhưng chị cũng không nghĩ đến Phượng Hoàng em về sau lại thành người thế này... Tóm lại chị thật sự đã nghĩ em sẽ thành một danh nhân, chị còn cầm ảnh Triệu Nhã Chi cho anh ta xem, nói rằng mai sau em nhất định thành người thừa kế của Lục gia, làm cho anh ta nếu muốn tìm em thì phải trở thành một người đàn ông dịu dàng trầm tĩnh, như bạch mã hoàng tử, chị thật nghĩ em sẽ trở thành một nàng công chúa...”

Câu nói tiếp theo tôi đã không nghe rõ, chỉ nghe thấy câu “Chị nói cho anh ta biết, em từ nay về sau sẽ trở thành một nàng công chúa dịu dàng ưu nhã... Muốn anh ta biến thành một hoàng tử dịu dàng.”

Tiểu Bạch nói, Tiểu Thú đối với phụ nữ đều rất dịu dàng, ngoại trừ những cô gái hèn mọn bỉ ổi.

Anh nói, nếu như không có bọn họ, anh đã tìm được em sớm hơn.

Tôi nhìn anh, bình tĩnh nói “Tôi muốn tìm một người có thể dẫn tôi rời khỏi ngôi nhà này, hơn nữa vĩnh viễn không có quan hệ, không có quan hệ với Lục Phượng Hoàng.”

“Cái này không công bằng.” Hoàng Thư Lăng dùng một loại thanh âm tôi chưa từng nghe thấy nói với tôi, anh ta giống như đang hét lên, mà anh ta chưa bao giờ hét lên với tôi, anh ta nói “Không công bằng. Mang em ra khỏi nhà kia, bỏ qua hết thấy với anh ta mà nói cái gì cũng không phải, nhưng với anh mà nói, lại là có ý nghĩa vứt bỏ cả sự nghiệp.”

Đúng vậy, đối với Lã Vọng Thú mà nói, hoặc là đối với bất kỳ ai khác, đúng là chẳng là gì, thế nhưng thế gian này làm gì có công bằng, nếu nói một cách nhẫn tâm, yêu và không yêu từ xưa đã chẳng có cái gọi là công bằng. Nói nhẹ nhàng thì chuyện như thế có thiếu sao? Rất nhiều chuyện với nhiều người dễ như trở bàn tay, nhưng với chúng ta liệu đánh đổi cả tính mạng cũng có thể đạt được hay không, mọi thứ trong lúc này chỉ còn lại một sợi dây mỏng manh có tên duyên phận.

Tôi lần nữa khuyên cô ấy về nhà, cô ấy cự tuyệt, tôi trực tiếp hỏi “Có lẽ, em chỉ coi anh như một cái bàn đạp để rời khỏi ngôi nhà kia...”

Mà cô lại tặng tôi một cái bạt tai.

Là bị nói trúng? Hay tôi nói sai rồi?

Mà điều này cũng không quan trọng, quan trọng là, tôi đột nhiên phát hiện tôi và cô ấy pha trộn quá nhiều, nhớ lại chuyện từ xưa, tôi nhiều năm mộng tưởng, nguyện vọng rời nhà của cô, những thứ này khiến tôi hồ đồ.

Đến cuối cùng là yêu hay cần?

Tôi cần thỏa mãn nguyện vọng nhiều năm của tôi, cô cần rời khỏi nhà, những điều này ng ng giữa chúng tôi, làm tôi không thấy tình yêu, tình yêu của tôi với cô ấy, tình yêu của cô ấy với tôi.

Đều không nhìn thấy

Hôm sau lúc đang dọn vệ sinh, Lã Vọng Thú mở miệng trước “Chuyện trong nhà sao rồi?”

Tôi há miệng “Lã quản lý, em có chuyện muốn hỏi...”

“Nói cái gì?” Anh trả lời.

“Quản lý có quyền hỏi chuyện trong nhà của nhân viên sao?” Tôi dựa vào cây lau nhà, với việc sau này xấu hổ, không bằng chặt sạch sẽ.

Sắc mặt anh rất sấu hổ “Không có.”

“Tôi đây có thể không cần trả lời.” Tôi nhếch miệng, dùng sức lau.

Đổi lại là người khác chắc chắn đã tức điên lên, Lã Vọng Thú lại như chẳng có chuyện gì, tiếp tục làm việc, tôi khiến anh ta kinh ngạc, anh cũng không thèm làm tôi đặc ý một chút.

“A, không biết trưa nay muốn ăn gì?” Người nào đó vừa xem tài liệu vừa nói.

“Ăn cái gì không quan hệ tới em.” Tôi quay đầu nói.

“Không biết anh một mình ăn cơm, người nào đó ăn đường có thể bị đồn là bị đá không nhỉ?”

“Không hề nghi ngờ là anh đã quá lo lắng.” Ta cười nói, “Hôm nay em và Tiểu Lý cùng đi ăn cơm. Không biết người nào đó ăn cơm một mình có thể bị người ta chê cười hay không?”

“Lục tiểu thư em nhất định là quá coi thường anh.” Lã Vọng Thú nhấn điện thoại “Chị Mạc, có rảnh không? Trưa nay cùng ăn cơm, thế nào?” Cúp điện thoại, người nào đó đặc ý, “Bạn tốt của mình đúng là khác, chẳng như bên cạnh người nào đó, đêm tới đêm lui cũng chỉ thấy chồn?”

“...” Khóc, quá bắt nạt người. Tiểu Kê tôi hiện giờ muốn đi quán bar làm nữ lang, tôi cũng muốn thông đồng cùng một tá đàn ông.

Nếu như nói có gì đó... Thì phải nói một điểm nhỏ an ủi, tốt xấu tôi cũng có người ở cạnh.

“Có lẽ...” Hoàng Thư Lăng cúi đầu “Đúng rồi, em ngày đó nói chỉ là muốn tìm một người có thể đưa em đi...”

Tôi vừa nghe xong lời này, choáng váng, xong rồi, anh ta không phải vì mấy lời này mà muốn đưa tôi đi chưa, lời này nói ra, thu lại có chút khó khăn, tôi kiên trì nói “Quả thật... cái kia... tôi phát hiện... có nên đi hay không, hay là vẫn nên dựa vào chính mình...”

Đúng vậy, khi tôi tránh khỏi đôi tay tiểu tụy kia, tôi đã tỉnh ngộ, có lẽ có người có thể dẫn tôi đi, thế nhưng để mở được đôi tay kia ra chỉ có mình tôi, giống như hiện tại nếu muốn thật sự rời khỏi nhà, chỉ có thể dựa vào bản thân tôi.

Không hiểu, ngày đó của tôi chán nản cùng chập vạt, chẳng qua cũng là do mình nhu nhược mà thôi, tôi không dám đối mặt tất cả, tôi chỉ nghĩ tìm người đưa tôi đi, sau đó tôi đã có một cái cớ để không phải đối mặt, là anh dẫn tôi đi, không phải tôi... Thật buồn cười, thật nhu nhược.

Thế nhưng, trên thế giới không có một ai, không có một người nào có thể dẫn tôi đi.

Một người cũng không có.

“Ha ha...” Tôi cười to “Lã quản lý, nếu là trước kia em chắc chắn sẽ hiểu lầm, sau đó tự mình háo sắc, như bây giờ làm sao đây?”

Đúng vậy, trước kia nếu có một chút ân huệ ban cho tôi, tôi sẽ bắt lấy nó và coi như bảo bối, không ngừng đem anh ra an ủi chính mình, mà hôm nay, giữa chúng tôi chỉ còn lại sự nể mặt, còn có gì đâu?

Anh chậm rãi nói “Lục Tiểu Kê, nếu như anh nói anh yêu em, em nói cái này tính thế nào?”

“Em ngủ ở đâu?” Tôi hỏi lại.

“Cùng giường.” Anh nói.

“...” Tiểu Kê tôi tuy hèn mọn bỉ ổi, nhưng cũng là thiếu nữ thuần khiết, bạch ngọc khuê nữ, lần trước chúng tôi uống rượu có thể bỏ qua, hôm nay đầu óc tôi tỉnh táo, còn có mỹ nam trong ngực, tôi thật sự không tin mình có thể tự chủ a.

“Anh muốn trông giữ em.” Anh nói, đã đi đến giường.

“Trông giữ gì?”

“Sợ em bỏ chạy...” Anh thì thào nói “Tiểu Kê, nếu như em không ngây ngốc đứng đó đợi anh, anh sẽ coi chừng em...”

Nhìn phía sau lưng thon gầy của anh, tôi đột nhiên cảm thấy cay mũi, Lã Vọng Thú, hai chúng ta đều không nói ra những điều trong lòng thật sự nghĩ, thật may chúng ta đã có thể trở lại, nếu như không trở lại được, chúng ta có phải sẽ hối hận cả đời không?

“Hắc hắc...” Tôi cười ngốc xuống nhà mở cửa “Thật sự rất loạn a.”

“Cách...” Cửa mở.

Tôi ngây cả người, Tiểu Nguyệt cũng sửng sốt, nửa ngày sau mới mở miệng “Tiểu Kê, phòng của cô... một chút cũng không loạn.”

Nói một chút cũng không loạn, không bằng nói cái gì cũng không có. Cả phòng ngoài dụng cụ gia đình không có gì hết, bàn trà, ghế sofa, chăn đệm trên giường, tủ quần áo, máy vi tính, sách, tất cả những gì tôi đã mang vào phòng này cái gì cũng không có.

Giống như cái phòng này chưa từng có người ở qua.

“Người kia nói là thay cô khiêng đồ, nói cô muốn thay toàn bộ đồ mới.” Chủ cho thuê nhà dựa vào cửa nói, “À, anh ta có chìa khoá không phải sao? Tôi lúc đầu còn chưa an tâm, về sau chính cô cũng nhận điện, còn nói cho tôi biết đó là bạn của cô.”

Lúc này tôi cũng không phải trước kia, trong tay tôi nắm chặt, khoé miệng khẽ nhếch “Thật sao? Tôi sao lại nhớ có người nào đó nói tôi là cô nàng tự kỷ?”

Lã Vọng Thú ý cười không đổi “Say rượu loạn tính thôi.”

“...” Anh dừng nghĩ tránh né, lúc này đến phiên Tiểu Kê tôi ra sân, tôi nhanh chóng lấy di động trong túi ra, cười đắc ý, “Anh nói không sai, gài đèn đúng là có thể rạng, không cần thận ngay cả em cũng đã học thói quen ghi âm, muốn nghe một chút không?”

Lã Vọng Thú mặt đỏ, đứng dậy muốn chạy ra ngoài, tôi kéo lấy không tha “Chạy gì a, tuy không giống như lần trước, nhưng âm sắc cũng không tệ lắm, vô cùng rõ nét.”

“Chính là anh làm.” Tôi hét lên “Anh đem tôi đẩy trở về. Hoàng Thư Lăng, tôi đôi khi không biết anh đang nghĩ cái gì, nịnh nọt ba tôi với anh mà nói quan trọng thế sao. Để anh hết lần này lần khác lừa gạt tôi, sau đó... Sau đó anh có thể tìm được điều mà anh mong muốn sao?”

Tôi nhìn anh ta, mọi thứ trong lòng cuối cùng cũng phát tiết hết rồi, thở phì phì, anh ta cúi đầu “Phượng Hoàng, nếu có một ngày, anh cũng hi vọng có thể như em, làm một người bình thường tiêu sái bước đi...”

Tôi ngẩn người, anh ta ngẩng đầu “Có lẽ, anh dám làm...”

“Anh mới không dám.” Tôi nói, “Trừ phi chọc phải tôi, con người của tôi có thể chịu được...”

“Cái gì là nhẫn nhịn không được việc?” Anh ta giận dữ nói, đối với tôi bỗng nhiên nhếch miệng, miễn cưỡng cười một chút, “Anh lại muốn biết...”

“Chúng ta đều mệt mỏi, không phải sao?” Tôi nói, dao sắc dán ở cổ tay tôi, mát mát “Làm cho tất cả mọi người tức giận, không được sao?”

“Đây là điều không tốt.” Cha tôi quát “Lục gia thừa hưởng không thể đoạn.”

“Chính là cha đã tự mình chặt đứt.” Tôi nói “Mặc kệ cha phàn nàn thế nào, chuyện cũng đã xảy ra, con sẽ không trở thành Phượng Hoàng, vĩnh viễn không thể, mọi người đã mất đi người thừa kế, còn muốn mất luôn con gái nữa sao?”

Mẹ tôi kéo ống tay áo cha tôi, ông vẫn như trước không nhún nhường, “Có bản lĩnh thì cắt xuống đi....”

Anh ngắt đầu “Đó là bí mật của anh và ông nội em.”

“Phì...” Tôi nhin không được phun ra “Anh và ông nội em có bí mật gì.”

“May quá, không sao gì, chỉ xước da.” Anh tự tay giúp tôi đeo lên dây an toàn “Vì sao không thể có bí mật?” Anh hỏi lại tôi.

“Có thể có thể...” Tôi không phải chỉ là Tiểu Kê sao, làm sao có thể cướp đoạt cái quyền có bí mật của đồng chí Lã Vọng Thú vĩ đại và ông nội tôi đây.

Xe dần đi về phía trước, một lát sau, tôi khẽ quay đầu, trước mắt một mảng lơ mờ, cái gì cũng không rõ.

Lã Vọng Thú nói “Muốn quay đầu sao?”

Hết Phiên ngoại.

Hana: Ta chẳng hiểu sao nữa, cái kết của chương 40 với cái kết của phiên ngoại đều của bạn Thú... ta điên lên đây... hận quá.... đau bụng quá....

21. Đại Kết Cục 1

Đại Kết Cục

Hana: Bạn thề với cả nhà, cái kết thúc này dài kinh khủng, nó được chia thành hẳn 10 phần...

Ách, tôi đột nhiên cảm thấy hiện tại bộ dạng của tôi nhất định rất hèn mọn bỉ ổi, cả người đầy hương vị bị bỏ rơi, tặng anh một cái tát, nghĩ muốn xin lỗi lại gặp anh đi bên cạnh một con phượng hoàng, sau đó cũng chính chỗ này, thời khắc này, tôi còn đang đợi chờ câu trả lời của anh.

“Em trở về đi.” Anh nhìn tôi, chỉ nói bốn từ này, sau đó đem tôi đẩy ra.

“Không...” Tôi khó tin nói, “Anh vẫn không rõ em trở về sẽ thế nào sao? Ông nội của em sẽ lại kéo tay em, trước mặt mọi người, để cho em thừa kế ngôi nhà kia, ông... ông... em gặp ông sẽ không cách nào cự tuyệt...”

“Vậy không cần cự tuyệt là được rồi.” Anh nói, ánh mắt chuyển sang phía chôn “Anh đưa cô ấy đi đi.”

Chôn đến gần tôi, tôi khẽ tránh ra, vọt tới “Lã Vọng Thú, anh cuối cùng đang nghĩ cái gì? Anh hi vọng em trở về? Biến thành một Phượng Hoàng ưu nhã? Hay phải nói là, người anh yêu mến chỉ là thiên kim của Lục gia, chỉ có Phượng Hoàng đó mới xứng với anh?”

Anh chỉ cười, sau đó mở miệng “Nếu em nghĩ thế thì em trở về đi, anh không phủ nhận, có lẽ để em làm kiếp gà là một sai lầm, mà sai lầm đó đã khiến tất cả mọi người đau khổ...”

“Bốp.” Tôi không biết tay mình thế nào lại bay đến đập trên mặt anh, thanh âm cực kỳ thanh thúy, phẳng phất xung quanh yên tĩnh chỉ còn tiếng cái tát này.

Lần thứ hai, cảm giác tê dại trên tay truyền đến khiến tôi cảm thấy được sự quen thuộc đáng sợ.

Tôi chán ghét anh đến lúc này vẫn có thể mỉm cười, nụ cười kia khiến tôi có cảm giác tức giận không hiểu nổi.

Anh cắn môi, quay đầu nhìn tôi, kiên quyết rời đi, một giọng nói nhu hoà truyền đến, nhưng cũng là lời nói lạnh lùng nhất “Anh cho đến giờ cũng không biết tay của em lại cứng đến như vậy...”

“Anh đi đi. Anh cho rằng em và anh vẫn còn như khi em còn bé sao? Anh nghĩ rằng em vẫn cứ ngây ngô đứng đó đợi anh trở lại sao? Không thể nào.” Tôi kêu lên, khản cả giọng, nhưng bước chân của anh vẫn kiên định, từng bước từng bước, tôi nhí, nước mắt tự nhiên rơi xuống...

Là ai từng nói cho tôi biết, tôi là Lục Tiểu Kê, không phải Lục Phượng Hoàng.

Là ai từng nói với tôi, người anh muốn hẹn hò là tôi, không phải Phượng Hoàng.

Là ai từng cùng ba tôi nói chuyện, tìm lại tôn nghiêm cho tôi.

Là ai nói tôi là bạn gái của anh, không phải con gái người khác.

Là ai vào hôm nay nói cho tôi biết, có lẽ người anh yêu mến chỉ là con gái Lục gia, có lẽ chúng tôi là một sai lầm...

Tôi không còn chút khí lực để gào thét, mềm nhũn ngồi xuống nền đất, cảm thấy trong lòng một sự trống rỗng đáng sợ.

Mang theo cơ thể như vậy, tôi ngồi lên xe Hoàng Thư Lãng, anh ta đưa tay chăm chú nắm chặt tay tôi, trong lòng bàn tay ấm áp mang theo chút cảm giác ướt át, tôi nhắm mắt lại, nói với lái xe “Mời nhanh một chút.”

Đầu óc đột nhiên lại có thể nhớ rõ được hai câu thơ lần trước tôi không thể nhớ ra:

Nhất định có những thứ.

Sau khi rời đi.

Là thứ tôi phải buông tha.

Bỗng nhiên cảm thấy hình như cái gì cũng không sao cả.

Xe dừng tại cửa bệnh viện thành phố T, tôi mở cửa xe đi xuống, không khí lạ lẫm khiến mũi tôi hơi ngứa, khê hắt hơi, tôi đi vào bệnh viện, đến cửa trước phòng bệnh, cách một lớp kính tôi đã nhìn thấy người trong phòng, tôi sửa sang lại quần áo trên người, đi vào.

“Phượng Hoàng, con đã về.” Mẹ của tôi đi đến, tôi nhìn lướt qua những người trong nhà, những người lạ lẫm trước mặt đồng loạt nhìn tôi, tôi gật đầu hỏi “Ông đâu?”

“Trên giường.” Cha tôi đi đến “Xem ra con đã nghĩ thông suốt?”

Tôi còn chưa trả lời ông, đi vào phía trong phòng bệnh, ông tôi nằm ở đó, bên người còn có người được phong là đại sư quốc văn là có danh nhân giới thư pháp.

“Cháu đến rồi.” Tôi hít một hơi, ông tôi quay đầu nhìn, thanh âm trầm thấp suy yếu “Phượng Hoàng, con đến rồi..”

Tôi tiến lại gần, nhìn cơ thể gầy gò của ông, so với lần trước gặp ông càng gầy hơn, phảng phất giống như một khối gỗ mục, tuy lúc có thể vỡ vụn “Ông nội...” Tôi thấp giọng gọi một tiếng.

Ông đưa tay ra, tôi đưa tay nắm lấy tay ông “Ông có chuyện gì muốn nói?” Quả thật những lời này tôi không hỏi cũng biết câu trả lời là gì.

Cha mẹ tôi, một số trưởng bối trong nhà đến rồi đi, kể cả những nhân vật nổi tiếng kia, còn có phóng viên, tôi lặng lẽ đợi chờ kết quả.

Có một số việc, chắc là cũng không cho tôi kinh hỉ được, cũng sẽ không có gì ngoài ý muốn, hoặc là nói Lục gia thư hương bao đời không cho phép có gì gọi là ngoài ý muốn.

Ông nói “Phượng Hoàng, con hãy trở về, thừa kế cái nhà này... Sau đó học thư pháp, còn có cả cổ văn nữa, con còn nhỏ.. Chờ con bằng tuổi cha con bây giờ, con có thể quản lý cái nhà này.”

Cha của tôi đã đi đến, nói với ông tôi “Cha, con bé biết rồi.”

Sau đó bên cạnh tôi truyền đến những âm thanh “Đúng đó, Phượng Hoàng còn trẻ, học là được.” “Có một người cha như thế còn sợ Lục gia không có người thừa kế sao?” “Thừa kế là chuyện chắc chắn.”

Quả thật những âm thanh này lúc tôi rời nhà đi là một giọng khác, trong từng giọng nói đều mang theo sự mỉa mai, liệu lúc này bọn họ có thật lòng nói thế không?

Hoàng Thư Lăng nói “Phượng Hoàng, anh tin em.”

Tôi quay đầu nhìn anh ta, đúng vậy, tôi tin anh ta là thật lòng.

Tôi nhẹ nhàng buông tay ông nội “Không... Con chỉ đến thăm ông, con sẽ không thừa kế cái nhà này.”

Nhiều khi tôi cuối cũng cảm thấy nếu mình đối diện với những chuyện này, sẽ không cách nào cự tuyệt, thế nhưng trên thực tế, tôi đã cự tuyệt.

Quả thật có một số chuyện cũng không khó, Lã Vọng Thú có thể đơn giản để tôi trở về, tôi cũng có thể đơn giản cự tuyệt, tất cả mọi thứ đều có thể đơn giản như vậy, mà có lúc chính tôi đã quá coi nặng.

Thế giới sẽ không cho chúng ta cái gì ngoài ý muốn, nhưng chúng ta có thể tự tạo ình thứ gì đó ngoài ý muốn, tôi cự tuyệt.

Trong giây phút đó, chung quanh yên tĩnh giống như khi tôi tặng Lã Vọng Thú cái tát, đôi tay kia lại lần nữa nắm chặt tay tôi, hình như đang dùng hết sức của ông, chặt như vậy, nắm thật chặt.

Nước mắt dâng nơi đáy mắt, cố gắng mở to hai mắt, nhìn người trên giường bệnh, đôi môi khô khốc của ông khẽ động “Phượng Hoàng, con không thể nói không được...”

Tôi muốn tránh bàn tay kia, nhưng một cơ thể thanh niên khoẻ mạnh lại không thoát khỏi bàn tay của một người già ốm yếu, tôi nói “Không, con muốn nói, bởi vì con không muốn, từ nhỏ con đã không muốn...”

Đôi mắt đục ngầu của ông nhìn tôi, tôi nói tiếp “Con là cháu ông, nhưng không phải người thừa kế của Lục gia.”

Cánh tay cứng ngắc chậm rãi buông lỏng “Thôi...”

Hai ngày sau, ông tôi qua đời, trước khi ra đi ông được chuyển về nhà, nằm ở trên chiếc ghế cũ, là nơi ông từng viết chữ.

Những trang giấy trắng nằm lộn xộn trên bàn, chần nệm trải dưới đất, bút lông ngập mực, nghiên mực đầy mực, ông nằm trên ghế lặng lẽ nhìn chiếc bàn, lặng lẽ nhìn.

Trước khi qua đời tinh thần ông có khá hơn, muốn tôi dìu ông, cố gắng cầm bút, nhưng bởi vì tay quá run rẩy không cầm được, ông nói, “Phượng Hoàng, con viết một chút đi.”

Tôi gật đầu, cầm bút viết mấy chữ, ông nói “Cầm lên ông xem xem...”

Tôi nâng tấm giấy lên, ông nhìn thật lâu sau đó nói “Chữ đái ?”

“Chữ tiểu.” Tôi cười nói. {Hana: Lần này cũng giống chữ liễu lần trước, chẳng hiểu sao hai chữ này khác nhau thế vào viết thư pháp thế nào lại thấy giống nhau. ha ha >< }=“”>

“Ha ha...” Ông cười vang, cười vài tiếng liền ho khan, tôi nhanh chóng đưa tay vỗ vỗ lưng ông, sau khi bình tĩnh lại, ông nói “Đem chữ này đưa cho ông, tiếp tục viết tên con.”

“Dạ.” Tôi gật đầu, đi qua cầm bút tiếp tục viết chữ “Lục”, lại dừng tay, do dự một chút, tiếp tục viết hai chữ “Tiểu Kê.”, tôi cầm giấy xoay người lại, sau lưng yên tĩnh dọa người, giấy từ trên tay tôi rơi xuống, dừng trước mặt ghế, mà người nằm trên ghế đã nhắm mắt...

Cả người tôi lạnh toát, một chút hoài bão ầm ập cũng không xuất hiện, tôi vô lực ngã xuống, thất hồn lạc phách...

Hana: Ôi buồn quá... hu hu... khóc đây...

Bảy ngày sau, tôi giống như đã không biết cảm giác rơi lệ là cảm giác gì, loại chất lỏng tượng trưng cho sự kích thích bình tĩnh chảy trên mặt tôi đến dọa người.

Hoàng Thư Lăng một mực ở lại trong nhà tôi giúp đỡ, càng về sau anh ta chỉ ngồi bên cạnh tôi, nhìn tôi lặng lẽ tại nhà sau ngăn người.

Tôi nói “Chờn, anh rất yêu cổ văn sao?”

“Anh rất yêu.” Anh ta gật đầu.

“Thật là tốt.” Tôi nói “Anh nói hai chúng ta lúc ở bệnh viện có phải rất ăn ý không?”

“Phượng Hoàng...” Anh ta nói “Anh chỉ hơn em ba tuổi.”

“Đúng a...” Tôi gật đầu, khẽ nghịch đám cỏ dại dưới chân.

“Phượng Hoàng.” Anh ta gọi tôi “Em có ý định gì chưa?”

Tôi cầm lên mấy ngọn cỏ “Đợi chuyện trong nhà xong rồi, tôi sẽ quay lại thành phố S, tiếp tục sống.”

Anh ta trầm mặc một hồi, đột nhiên nói, “Em cùng Lã Vọng Thù đã chia tay, anh cũng không thể...”

“Tôi hiện tại không muốn nói chuyện này...” Tôi trốn tránh vấn đề này, có lẽ đã từng có một người sắp chết nắm chặt tay tôi, để cho tôi đột nhiên cảm thấy mình có thể nhẫn tâm cự tuyệt một người đến như vậy.

“Được, là anh lỡ lời.” Anh ta cúi đầu.

Lã Vọng Thù, tôi đột nhiên nở nụ cười, anh có phải thật sự hi vọng em biến thành Phượng Hoàng, hừ. Bà nội em cũng chẳng tính toán bằng anh, em dựa vào gì mà phải biến thành Phượng Hoàng để xứng đáng với nữ vương thụ anh.

Anh giỏi thì đi tìm người khác đi, tìm phượng hoàng cũng được, chim lửa cũng được, nếu không tìm luôn được long đi, bà đây liền cúng bái anh.

Đang nghĩ ngợi, phía trước có tiếng gọi lớn “Phượng Hoàng, có khách đến.”

Tôi đứng dậy, vỗ mông phủ bụi, đi vào phòng, một bóng dáng cao gầy đứng trước, lòng tôi thất lại, nhìn bóng dáng kia, nhưng sau đó người đó xoay người, mỉm cười nói “Cha anh đã từng đến đầu Lục lão tiên sinh một bản vẽ đẹp, hôm nay đặc biệt cho tôi đến phúng viếng.”

Tôi nuốt nước miếng, gật đầu, một câu cũng không nói nên lời.

Anh lễ phép gật đầu một cái, xoay người đi ra ngoài.

Tôi lại lần nữa nhìn vào bóng lưng anh, buồn vô cớ, anh vẫn trầm mặc như thế, sự trầm mặc thâm kín để tôi không cảm thấy xấu hổ, anh dùng phương thức dịu dàng như vậy, rất nhiều lần làm người ta thấy tàn nhẫn, nhưng dù tôi hiểu rõ sự dịu dàng của anh, nhưng anh lại đẩy tôi trở về căn nhà này, anh chấp nhận có lẽ người anh muốn hẹn hò chính là Lục Phượng Hoàng?

Đáng cười không.

Theo lễ phép tôi đuổi kịp bước chân anh, đưa anh ra cửa.

Anh nói “Em cùng ông của em?”

Tôi gật đầu “Đến phút cuối cùng.” Sau đó tôi thấy môi anh giật giật, như muốn nói gì đó, nhưng anh lại cười “Vây tốt rồi.” Kéo cửa xe ngồi xuống, lái xe đi rất xa, tôi vẫn đứng nguyên tại chỗ, bả vai đột nhiên bị ai đó vỗ, tôi quay đầu nhìn, thì ra là chị hàng xóm, rất nhiều năm không gặp, đã sớm làm mẹ trẻ con.

“Phượng Hoàng, anh chàng kia em có quen sao?”

“Vâng.” Tôi lên tiếng.

“Chị nhìn anh ta rất quen nha?” Cô khẽ nhếch miệng “Nhưng hoàn toàn không nhớ ra.”

Tôi nghĩ có lẽ khi còn bé đã gặp rồi, khi đó tôi gặp anh là buổi tối, ngoại trừ khuôn mặt mỉm cười, thứ gì cũng không nhớ rõ, mà chị hàng xóm chưa từng có cơ hội gặp anh, nhưng tôi vẫn nói “Khi còn bé đã tới chỗ húng ta, chính là người khiến em bị đốt tóc năm đó.” Tôi vừa nói xong định quay vào trong nhà, chị hàng xóm liền giữ chặt tôi “Dựa vào, chị nhớ ra rồi, là anh ta.”

Tôi dừng bước, “Sao thế?”

“Anh ta...” Chị hàng xóm hình như rất kích động “Thảo nào nhìn bóng dáng rất quen, thì ra là người khiến em bị đốt tóc năm đó, về sau em còn không được cho ra khỏi nhà nhỉ, hình như là hơn mười ngày sau, anh ta chạy đến phía sau nhà em, từ lan can phía sau gọi em.”

“Gi à?”

Chị hàng xóm nói tiếp “Chị cùng tiểu Lưu, em nhớ Tiểu Lưu không, khi đó mình cũng chơi đó... Bọn chị gọi anh ta lại, không để cho anh ta gọi em.”

“Vì sao?” Tôi kỳ quái hỏi.

“Gọi để mà chết à.” Chị hàng xóm nói “Từ khi còn bé chị đã thấy ba của em cứng như sắt, em ở nhà viết chữ, vừa ra ngoài đường bị người ta đốt tóc, dù sao kêu em ra cũng không được, làm gì tự mình tìm mắng chửi a.”

“Sau đó chị nói cho anh ta biết, em khác với bọn chị.” Chị hàng xóm nói. “Thế nhưng chị cũng không nghĩ giờ em lại biến thành thế này... Tóm lại khi đó chị nghĩ em nhất định sẽ thành một danh nhân, chị còn cầm ảnh của Triệu Nhã đưa cho anh ta xem, nói anh ta biết về sau em sẽ thành người thừa kế của Lục gia, làm cho anh ta muốn tìm em thì phải dụ dàng như hoàng tử bạch mã, sau đó mới tìm một công chúa như em, chị thật sự nghĩ em sẽ thành một công chúa...”

Câu tiếp theo tôi gần như không nghe ra gì, chỉ nghe thấy một câu, “Chị nói cho anh ta biết, em về sau sẽ trở thành một nàng công chúa dụ dàng ưu nhã... Muốn anh ta biến thành hoàng tử dụ dàng.”

Tiểu Bạch nói, Tiểu Thú đối với phụ nữ rất mực dụ dàng, ngoại trừ những cô nàng hèn mọn bỉ ổi.

Anh nói, nếu như không có bọn họ, anh đã tìm được em sớm hơn.

Vậy thì vì sao, nếu như anh đã từng điên cuồng tìm kiếm em trong những nhân vật nổi tiếng kia, sao hôm nay còn để em trở về, có lẽ khi mới bắt đầu anh đã không thể chấp nhận tôi là Tiểu Kê, có lẽ khi mới bắt đầu anh đã muốn tôi trở về, sau đó biến thành Lục Phượng Hoàng trong giấc mơ của anh?

Tôi cười, làm thân gà khiến mọi người phải đau khổ sao? Thế nhưng tôi không đau khổ, cuộc sống của tôi náo nhiệt cỡ nào, vui vẻ đến mức làm tôi muốn khóc...

Tôi xoay người đã nhìn thấy Hoàng Thư Lãng ở sau lưng “Chuyện gì?”

“Anh ta... sao lại đến?” Hoàng Thư Lãng dạo gần đây không còn nói cổ văn, xem ra là sợ tôi nghe không rõ, đành phải nói bình thường cho nhanh.

“Để viếng thôi.” Tôi thuận tiện nói.

“Em còn yêu anh ta?” Hoàng Thư Lãng hỏi, âm điệu nâng lên quăng tám.

“Nói chuyện này làm gì...” Tôi hời hợt nói, xoay người đi, thế nhưng Chồn kéo tôi lại “Phượng Hoàng, em nói rõ đi, em cuối cùng là đang nghĩ gì?”

“Tôi là Tiểu Kê.” Tôi đột nhiên mở miệng.

“Bởi vì anh ta, cho nên em là Tiểu Kê?” Tôi lần đầu thấy anh ta nói những lời này, và cũng lần đầu thấy anh ta kích động như vậy, “Nhưng mà căn bản anh ta không yêu em khi là Tiểu Kê, anh ta muốn Phượng Hoàng, quên em.”

“Đủ rồi.” Tôi hét lên “Tôi không muốn nói nữa.”

“Em muốn tìm dạng thế nào em mới thoả mãn? Em muốn anh phải làm thế nào?” Giọng anh ta càng lúc càng lớn, mặt cũng đỏ lên.

Tôi nhìn anh ta, bình tĩnh nói “Tôi muốn tìm một người có thể đưa tôi khỏi căn nhà này, hơn nữa vĩnh viễn không còn quan hệ với nhà này, không quan hệ với Lục Phượng Hoàng.”

“Cái này không công bằng.” Hoàng Thư Lãng dùng một loại âm thanh tôi chưa từng nghe thấy nói với tôi, anh ta giống như đang hét lên, mà anh ta chưa từng hét lên với tôi như thế bao giờ, anh ta nói “Không công

bằng. Mang em ra khỏi cái nhà kia, bỏ qua hết thảy với anh ta mà nói chẳng là gì, nhưng với anh mà nói, điều đó có nghĩa anh sẽ vứt bỏ sự nghiệp.”

Đúng vậy, đối với Lã Vọng Thú mà nói, hoặc là đối với bất kỳ ai khác, đúng là chẳng là gì, thế nhưng thế gian này làm gì có công bằng, nếu nói một cách nhân tâm, yêu và không yêu từ xưa đã chẳng có cái gọi là công bằng. Nói nhẹ nhàng thì chuyện như thế có thiếu sao? Rất nhiều chuyện với nhiều người dễ như trở bàn tay, nhưng với chúng ta liệu đánh đổi cả tính mạng cũng có thể đạt được hay không, mọi thứ trong lúc này chỉ còn lại một sợi dây mỏng manh có tên duyên phận.

Một giây này tôi không biết phải nói gì, hoặc những điều tôi nói đều trở nên dư thừa, trong lúc này tôi thật sự không muốn nói câu an ủi đầy khuôn sáo “Anh sẽ tìm được người khác tốt hơn.”

Nếu anh ta yêu tôi, như vậy vào lúc này người tốt nhất chính là tôi.

Nếu anh ta không yêu, như vậy càng không cần phải nói nhiều lời, tôi xoay người rời đi, Hoàng Thư Lăng cũng không đuổi theo, có lẽ anh ta hiểu được, dù có đuổi theo cũng vô dụng, hoặc là anh ta hiểu rõ hơn ai hết, anh ta không thể rời khỏi ngôi nhà kia, anh ta không thể từ bỏ sự nghiệp của mình.

Mà tôi cũng không có tư cách bắt anh ta buông tay, bởi vì tôi biết, dù anh ta có buông tay, tôi cũng không chọn anh ta, có lẽ từ rất lâu kia, cái buổi chiều mùa thu kia, khi một chàng trai tuần tú nói với thiếu nữ đang vắt vẻo viết chữ “Tôi tên là Hoàng Thư Lăng, xin hỏi phương danh tiểu thư?”

Thiếu nữ hèn mọn bĩ ổi nhếch miệng cười “Chồn ăn trộm gà?”

Tính từ khi đó, duyên phận của hai người đã là hai đường thẳng song song...

Ngày đó lần đầu tiên tôi nhìn thấy Lục Chính Đan, ông nội của Tiểu Kê.

Tuy khuôn mặt ông tiêu tụy, con mắt đã đục ngầy, thế nhưng ánh mắt vẫn kiên định như trước.

Mà tôi lại là một người không kiên định.

Lúc Tiểu Kê nhìn tôi kiên định nói “Em phải rời khỏi nhà.”

Ông của cô ấy kiên định nói cho cô ấy biết “Con phải về nhà.”

Mà tôi, chỉ là một quần chúng, không, tôi là người đã đồng ý dẫn cô rời đi.

Có một số lần tôi đã rất kiên định, tôi kiên định người tôi yêu chính là Tiểu Kê, không phải Phượng Hoàng, thế nhưng khi tôi nhận được một cuộc điện thoại, một cuộc điện thoại của người có ánh mắt kiên định.

Lời của ông nói chỉ xoay quanh hai chủ đề, đầu tiên, ông ta hi vọng Tiểu Kê có thể ở cùng ông ta đến giây phút cuối cùng.

Điều này tôi đồng ý, bởi vì so với bất kỳ ai, tôi chính là người hiểu rõ nhất cảm giác khi người thân của mình rời đi mà mình không ở bên đau đớn thế nào, năm đó bà nội tôi xoa đầu tôi nói “Tiểu Thú à, đi chơi một lát rồi về nhé, bà nội cho con tiền mừng tuổi.”

Nhưng mà, năm đó tiền mừng tuổi tôi còn chưa nhận được, đã vĩnh viễn không còn nhận được nữa.

Có lẽ chỉ đau xót nhất thời, nhưng tiếc nuối sẽ còn mãi mãi.

Tôi không muốn cô ấy tiếc nuối.

Điều thứ hai, ông chỉ hỏi tôi một câu “Cậu cảm thấy Phượng Hoàng coi cậu là gì, một cái bàn đạp để rời khỏi nhà sao?”

Tôi không trả lời, ông cũng không đợi câu trả lời của tôi đã cúp điện thoại luôn.

Tôi ngồi trên ghế trong văn phòng, ngây ngốc sững sốt thật lâu, tôi nghĩ đến những điều chúng tôi đã nói với nhau, cô không hỏi tôi có yêu cô ấy không, có muốn mãi mãi, thiên trường địa cửu bên nhau không, cô ấy chỉ hỏi “Lã Vọng Thú, anh dẫn em đi sao? Vĩnh viễn không cần quay lại cái nhà kia..”

Mà câu trả lời của tôi “Anh sẽ dẫn em đi.”

Tôi là cái gì, là người đưa cô ấy rời đi, thế thôi sao?

Không... Tôi tự nói với mình, ông Tiểu Kê quá đặc biệt, hơn nữa tôi với cô ấy cũng không phải loại người hay dễ ngon ngọt trong tình yêu.

Nhưng tôi vẫn vô cùng hỗn loạn, quan trọng hơn là, cha mẹ cô ấy không thích tôi.

Có lẽ có người sẽ nói vì chút tôn nghiêm này mà mất đi người mình yêu đáng giá sao?

Có thể có nhiều thứ không thể vứt bỏ, giống như tôn nghiêm.

Cho nên khi cha mẹ của tôi nói muốn đi gặp cha mẹ cô ấy, tôi đã từ chối, tôi sợ.

Tôi không muốn bản thân đã bị chịu nhục sẽ phải chịu lần hai, tôi càng không muốn cha mẹ tôi bị nhục nữa, quan trọng nhất là, nếu như cha mẹ của chúng tôi phản đối, tôi không biết tôi và Tiểu Kê có tương lai nữa hay không.

Cô ấy có thể tiêu sái rời khỏi nhà, mà tôi lại không có được quyết tâm như thế.

Khi tôi áp chế được suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, tiếp tục hẹn hò cùng Tiểu Kê, đến khi tôi nhận được điện thoại của người đó, ông ta hỏi tôi đã nghĩ thông suốt chưa, tôi đã không thể trả lời.

Ông ta tiếp tục hỏi, cậu có thấy Phượng Hoàng ở trước mặt chúng tôi bảo vệ cậu không? Hoặc là nói, Phượng Hoàng hoàn toàn không muốn để cậu gặp chúng tôi, bởi vì cậu chẳng qua chỉ là một cái bàn đạp.

Sau đó là rất nhiều tiếng động bẽ bộn.

Mỗi ngày một lần điện thoại như thế, giống như mỗi đêm đều gặp phải ác mộng kinh khủng.

Dây dưa không dứt.

“Cậu tiếp nhận con bé là Tiểu Kê, vì con bé hứa hẹn sẽ thay đổi gì đó sao?”

“Cậu nói cậu đồng ý để con bé trở lại bên tôi, những lời này cậu đã nói với con bé hay chưa?”

“nếu không cậu hãy thử một lần xuất hiện trước mặt chúng tôi, xem con bé bảo vệ cậu thế nào?”

...

Tôi nói Lục Tiểu Kê em hãy về với ông nội em đi, cô ấy không về.

Tôi nói Lục Tiểu Kê, anh đưa em đi gặp ông em, cô ấy nói muốn tự đi.

Tôi nói Lục Tiểu Kê, chúng ta đi gặp cha mẹ em đi, cô ấy nói đừng...

Và tôi đã quyết định..

Lúc Tiểu Kê, anh mang em đi, nhưng là em không cho anh quyết định?

Tại quán trà, tôi làm một thỉnh giả.

Nhìn cha mẹ tôi và cha mẹ cô ấy một câu lại một câu đầu vô mồm, mà nhân vật chính là cô cũng vẫn không nói gì.

Chỉ cần cô ấy nói một câu, tôi hi vọng cô ấy có thể nói một câu “Con muốn cùng Lã Vọng Thú ở cùng một chỗ.”

Nhưng cô ấy chưa từng nói, cô chỉ nói “Con sẽ không trở về.”

Mà tôi, cũng không cách nào hạ quyết tâm.

Có lẽ từ khi bắt đầu tôi đã tiếp nhận cô ấy, chính là sai lầm, chúng tôi rõ ràng là Phượng Hoàng, vậy mà cô ấy lại chỉ cần một người đưa cô ấy đi.

Tôi lần nữa khiến cô ấy trở về, cô ấy cự tuyệt, tôi trực tiếp hỏi “Có lẽ, em chỉ coi anh là một cái bàn đạp để em có thể rời khỏi ngôi nhà kia...”

Mà cô ấy tặng tôi một cái tát.

Là bị tôi nói trúng, hay tôi đã sai rồi?

Mà chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là, tôi đột nhiên phát hiện, trong khi chúng tôi ở cùng nhau có quá nhiều thứ đan xen, nhớ lại chuyện lúc bé, tôi nhiều năm mơ mộng, nguyện vọng rời nhà của cô, những thứ này đều khiến tôi mơ hồ.

Đến cuối cùng là yêu hay cần?

Tôi cần thoả mãn nguyện vọng nhiều năm, cô ấy lại cần rời khỏi gia đình, những điều này chần giữa chúng tôi, khiến tôi không nhìn thấy tình yêu, tình yêu của tôi với cô ấy, và tình yêu của cô ấy đối với tôi.

Đều không nhìn thấy.

22. Đại Kết Cục 2

Ngày đó tại cổng công ty KM, chị học chung trường đại học với tôi, cũng là chị gái của tổng tài công ty KM muốn tôi cho đi nhờ một đoạn, đúng khi chúng tôi chuẩn bị lên xe, tôi nhìn thấy cô ấy, cũng nhìn thấy Hoàng Thư Lăng.

Anh ta nói, ông nội Tiểu Kê chỉ còn khoảng thời gian bảy mươi hai giờ.

Mà cô ấy lại không muốn về, cô ấy lại hỏi tôi, đợi chờ đáp án từ tôi.

Tôi còn có thể nói gì, ngoài việc làm cô ấy trở về, có nhiều thứ khi mất đi vĩnh viễn cũng không quay lại được.

Mà tôi lại không muốn giải thích với cô, mặc dù tôi nhìn ra ánh mắt chất vấn của cô, chính tôi đã không muốn nói, bởi vì tôi cảm thấy để chúng tôi có một khoảng thời gian yên tĩnh cũng không phải chuyện xấu.

Rời xa.

Bởi vì cô là phượng hoàng biến thành gà, cho nên chúng tôi nhất định đã sai lầm.

Còn nhớ rõ khi biết cô ấy là Phượng Hoàng, tôi cho rằng mình và Tiểu Kê có thể một lần nữa bắt đầu, thế nhưng trên thực tế lại không phải, sau khi chúng tôi hiểu rõ nhau, mới có khả năng bắt đầu lại một lần nữa.

Nước quá trong sẽ không có cá, chuyện quá nhiều thì không thể yêu.

Lần tiếp theo nhìn thấy cô ấy là ở nhà cô ấy, đã là bảy ngày sau ngày ông nội cô ấy mất.

Về sau nhớ lại những cuộc điện thoại kia tôi đã nghĩ, tất cả đều được gọi vào chập tối, ông ấy chỉ muốn xúi giục chúng tôi để khiến Tiểu Kê hoàn thành tâm nguyện của ông.

Mặc dù tôi đã đoán ra, tôi vẫn cam tâm tình nguyện bị xúi giục, bởi vì nếu như giữa chúng tôi không có vấn đề gì, vậy những ngôn ngữ xúi giục đó chỉ là ngờ ngẩn, mà trên thực tế những vấn đề này là những thứ chúng tôi phải đối mặt.

Có lẽ đây là lúc tốt để rời xa, để ỗi người bình tĩnh hơn, sau đó có thể nhìn nhận mọi thứ rõ ràng hơn.

Gặp cô ấy tôi đã cảm thấy cô ấy không sao, bởi vì cô ấy luôn giống như năm đó, ngây ngốc ngồi đợi tôi, mà giờ lại không.

Cô ấy đối mặt với tôi có thể bình tĩnh nói, đột nhiên lại khiến tôi cảm thấy lo lắng.

Cô ấy bình tĩnh như thế có phải để xác minh lời ngày đó “Em sẽ không ngốc nghếch đợi chờ anh.”

Tôi bối rối bỏ chạy, thế nhưng nếu ông trời cho tôi thêm một lần lựa chọn, tôi vẫn sẽ để cô ấy trở về.

Bởi vì giờ so với khi nhìn không rõ cũng tốt hơn.

Mà hôm nay, nếu như không có chuyện gì, còn có thể yêu sao?

Cô ấy cho tôi hai cái tát, khảm sâu trong da thịt, không cách nào quên.

Nếu như cô không còn ngồi xổm tại đó khóc đợi tôi, tôi nên làm gì bây giờ?

Ngay hôm sau, tôi rời khỏi nhà, về với cái ổ gà của tôi, tiếp tục sống kiếp gà.

Có lẽ bởi quá nhiều chuyện xảy ra, bọn họ có vẻ không đáp ứng nổi, cho nên tôi đi cũng không lường trước khó khăn.

“Nếu như không có việc gì con sẽ trở về.” Tôi nói với mẹ, những ngày này cũng chỉ còn một vài người đến bái tế, mà tất cả mọi người đến đều coi tôi là người thừa kế của Lục gia, khiến tôi không thể tự nhiên.

“Trở về làm gì?” Mẹ của tôi một bên lau bàn một bên hỏi.

“Trở về làm chuyện của con.” Tôi trả lời.

Cha của tôi ở bên cạnh hừ một tiếng “Tiếp tục chìm xuống?”

Tôi quay đầu nhìn ông, “Nếu như cha kiên trì muốn con gái cha chìm xuống, như vậy con hi vọng cha hãy đem những lời này nói ở nơi có người ngoài, đừng có chỉ nói ở trong nhà với con.”

Sắc mặt ông trắng bệch, tôi lấy túi rời khỏi nhà, đối với bọn họ tôi chính là đứa con gái đáng xấu hổ, mà bọn họ ở trước mặt người ngoài lại không muốn mất mặt, mặc dù mọi người ai cũng biết con gái Lục gia không có thành tựu gì, nhưng bọn họ đối thoại như thế nào để thoái thác tôi không thể biết, nhưng có thể khẳng định, chuyện con gái họ làm nhân viên vệ sinh, làm một kẻ vô sản, làm một tác giả nhỏ bé trên mạng, bọn họ tuyệt đối không bao giờ nói ra ngoài.

Phượng Hoàng vật lông không bằng gà, phượng hoàng có xinh đẹp bao nhiêu, nhưng nếu không còn lông, còn không bằng gà biết đẻ trứng.

Đối với tôi chuyện không thể làm Phượng Hoàng thừa kế gia nghiệp, không bằng làm một con gà nhỏ bé viết tiểu thuyết.

Chuyện duy nhất khiến tôi thấy đáng mừng chính là, tôi chỉ thất tình, không thất nghiệp.

Lúc trở lại làm việc, vào thang máy liền cảm thấy lạ lẫm, nhìn gà mẹ Tiểu Lý cũng cảm thấy thân thiết, thế nhưng lời của cô ấy nói ra lại khiến tôi không cách nào thân thiết nổi “Tiểu Kê, nghe nói cô bị một chị xinh đẹp đá ra góc tường?”

Chị xinh đẹp? Tôi nhớ ngày đó Lã Vọng Thù đi cùng cô gái tinh anh kia, đúng là một cô nàng xinh đẹp, có điều... “Làm sao cô biết?”

Tiểu Lý đắc ý nói “Tôi có tin nội bộ, đang chờ cô chứng thực.”

Chia tay rồi? Cái này tính là chia tay sao?

Được rồi, gà mẹ Tiểu Lý cho tôi một cái định nghĩ, chia tay.

Tôi gật đầu “Có khả năng thế.”

“A... a a...” Tiểu Lý hưng phấn lạ thường “Để tôi cho cô biết cô ấy là ai, là chị của tổng tài công ty KM, là bạn học đại học của Lã quản lý, có điều hình như đã từng li hôn, không lẽ phụ nữ như thế rất có sức hấp dẫn sao???”{Hana: mọi người nhớ ai không, là cô nàng có anh chồng gay đó ha há}

Tiểu Lý còn đang lải nhải tôi đã ôm đầu bỏ chạy, đột nhiên không muốn biết, không muốn biết phượng hoàng trước mặt gà xoè cái đuôi hoa lệ ra, rung động diêm lệ thế nào...

Nghề nghiệp của tôi vẫn như cũ, nhân viên vệ sinh, đến lúc dọn phòng làm việc của Lã Vọng Thù, lúc gõ cửa lòng tôi run lên, cảm thấy không khí như nghẹn lại “Cốc cốc cốc...”

Không có tiếng trả lời, Tiểu Trương ở một bên nói “Quản lý không ở đó, cô trực tiếp vào thôi.”

Tôi thở hắt một hơi, mở cửa đi vào.

Một mùi hương quen thuộc truyền đến, là hương vị của Lã Vọng Thù, một khí chất đậm đặc.

Tôi đi qua, mở cửa sổ, để cho đầu óc tỉnh táo vài phần, bắt đầu lau, rõ ràng đã thả lỏng nhưng sao mũi cay cay, cái người ngồi trên bàn xem tài liệu thích nói xóc người ta đã không còn, một người lời nói ác độc

nhưng lại nguyện ý giúp tôi mà không hỏi nguyên nhân đã xa cách tôi, mặc dù chúng tôi làm việc cùng một công ty, lúc này không thấy từ nay về sau còn có thể gặp.

Một cơn gió mạnh lùa vào qua cửa sổ, “xoạt” đem đồng giắt từ trên bàn thổi bay xuống đất, tôi dừng lau, nhanh chóng nhặt lên, từng trang từng trang rời xuống đất, tôi nhặt lên và hi vọng không có người phát hiện, thế nhưng sự thật chứng minh, tôi từ trước đến nay chưa từng được thần phật chiếu cố, hoặc nói là, ông trời chính là nhắm vào tôi.

Lúc này, cửa mở, tôi ngồi chồm hổm trên đất nhìn thấy một đôi chân đang đi đến, nghĩ thầm còn có chuyện gì xấu hổ hơn chuyện này sao?

Sau đó tôi khóc, thật sự khóc, tiếp đó thêm hai chân, ba chân, bốn chân, toàn bộ đi vào...

“Tiểu Kê?” Giọng của anh, tôi xấu hổ ngẩng đầu “Cơn gió...” Sau đó tôi không nói được nữa, trước mặt tôi ngoài Lã Vọng Thú còn có Chu Tiểu Bạch, cô nàng phượng hoàng xinh đẹp, còn có anh chàng thẳng nam kia nữa.

Tôi , quá mất mặt, còn mất mặt trước người quen nữa chứ, thật sự quá .

Tiểu Bạch kinh hãi “Tiểu Kê?”

“Hắc hắc...” Tôi xấu hổ đứng dậy, “Là tôi.”

Tiểu Bạch bên cạnh cô nàng phượng hoàng xinh đẹp cười lạnh, tôi nghĩ đến lời Tiểu Lý nói, người này không phải là chị của Tiểu Bạch sao? Cô ta nhướn mi nói “Không nghĩ tới thật sự là người hợp theo loài a...”

Tiểu Bạch quay đầu “Chị cả, thì ra chị là vật a.”

Sắc mặt cô nàng trắng bệch “Cô nói cái gì?”

Tiểu Bạch đáp lại trong nháy mắt “Chị không phải đã nói chị tuyệt đối không phải đồng loại của em sao, em là người, chẳng lẽ chị không phải vật sao...”

Thẳng nam đứng bên cạnh mỡ Bạch nhin không được bật cười, vội ho một tiếng che dấu.

Tôi đột nhiên cảm thấy Tiểu Bạch thật lợi hại, về sau nghĩ lại tôi sẽ hiểu, bởi vì Tiểu Bạch có làm gì cũng có được sự ủng hộ của cha mẹ, mà tôi không có cái đó, thậm chí nhiều thứ tôi không dám làm, rất nhiều lời muốn nói lại không dám nói, tôi cuối cùng là tự gánh lấy hậu quả do mình gây nên, tự bức mình đến tình cảnh tuyệt vọng.

Đây cũng chính là thứ mà người ta gọi là thứ hai, có thể tiếp nhận được những lời nói cay độc của Lã Vọng Thú, lại còn yêu anh, bởi vì so với cha mẹ tôi, những lời anh nói cái gì cũng không tính.

Ánh mắt Lã Vọng Thú rời trên cơ thể bất động của tôi, tôi cảm thấy toàn thân mất tự nhiên, giống như đang nằm trên phao trong một cái hồ toàn các mẹ các dì, vô cùng xấu hổ, tôi dùng tốc độ nhanh nhất nhặt giấy tờ và đặt lên bàn, “Tôi đi.”

“Tiểu Kê.” Tiểu Bạch chạy đến khoác tay tôi, hất tay nói với thẳng nam “Em không thèm nghe mọi người nói chuyện, em đi chơi.”

Thẳng nam đi đến nhìn tôi từ đầu đến chân, hỏi một câu “Cô cùng thích đàn ông với đàn ông sao?”

Tôi khờ, ngốc nghếch lắc đầu, kỳ quái a, vừa thấy mặt đã hỏi cái này.

Mỡ nam đột nhiên nắm chặt tay tôi “Tốt, Tiểu Bạch chính là cần ở gần những người bình thường...” Sau đó vung tay giao Tiểu Bạch cho tôi.

Tiểu Bạch hình như đối với công ty khá quen thuộc, nghĩ lại tôi vốn là thể chân cô ấy mà, cô ấy đương nhiên không lạ lẫm, “Hắc hắc...” Tiểu Bạch cười cười ghé sát vào tôi “Chuyện của cô tôi đã nghe Tiểu Nguyệt nói.”

“Chuyện gì?” Tôi kinh hãi, thì ra gà mẹ chẳng những có tổ chức mà còn có sự qua lại với bên ngoài a.

Tiểu Bạch chế nhạo tôi “Nghe nói cô cùng tiểu thụ tốt lắm?”

“A...” Tôi xấu hổ liếm môi, tùy tiện nói “Vừa chia tay.”

“Gi.” Tiểu Bạch kêu lên “Sao tôi vừa mới biết chuyện hai người, cô lại nói hai người đã chia tay?”

“...” Chẳng lẽ chuyện tôi và anh chia tay còn phải đợi sự phê chuẩn của đám gà mẹ sao?

“Ai đá ai?” Tiểu Bạch nhiệt tình hỏi.

Vấn đề này khiến tôi cũng ngốc, hẳn là anh đá tôi đi, có điều anh cũng chưa nói, ngược lại là tôi tiêu sái rời đi, trên tình cảm là anh đá tôi, trong hành vi thì là tôi đá anh, cân nhắc một chút tôi nói “Cả hai cùng đá.”

“Gi?” Tiểu Bạch kinh ngạc “Cái này có thể cùng làm sao?”

Tôi nghiêm túc gật đầu “Cùng nhau làm cũng là một chút công bằng.” Tôi giải thích với hủ nữ, mỗ Bạch lập tức bừng tỉnh “Thì ra thế, tôi còn định dạy cô...”

“Dạy gì?” Tôi hỏi.

“Dạy cô làm sao thu phục nữ vương thụ.” Tiểu Bạch uống nước, “Đáng tiếc không còn dùng được.”

“Thu phục anh ấy?” Tôi nở nụ cười, Tiểu Kê tôi cũng không có cái này, nói gì chúng tôi đã chia tay, có điều nói không hiểu kỳ thì là giả “Làm thế nào?”

Tiểu Bạch ghé đến nói “Tiểu Kê, xem ra cô vẫn chưa hết hi vọng?”

“Tôi chẳng qua chỉ hỏi một chút...” Miệng tôi cứng ngắc, “Quả thật cũng không sao cả.”

Tiểu Bạch bĩu môi “Hắc hắc, hai người đều là kiểu người lời nói ra không giống trong lòng nghĩ...”

“Ha ha...” Tôi chống nạnh cười to, “Tôi thật sự một chút cũng không muốn biết.”

Mỗ Bạch liếc tôi “Tôi sẽ không miễn cưỡng cô phải nghe.” Nói xong đứng dậy, “Đi ăn gì đi.”

“Được.” Tôi rủ đầu xuống, cuối cùng là gì đây, tôi thật sự muốn biết a, mặt mũi có bọc trong chăn hay áo còn khó có thể chắn sóc, hiện tại việc gì phải coi trọng bề ngoài a.

Tiểu Kê tôi cuối cùng là mệnh khổ gì đây...

Tiểu Bạch thấy vẻ mặt đau khổ của tôi, chế nhạo nói “Thừa nhận một chút, tôi nói cho cô biết...”

“Thừa nhận.” Tôi nói, không hiểu ý cảm thấy buồn cười “Nói cho tôi biết như thế nào thu phục anh ta? Đáng tiếc trò chơi không có chơi ba thắng hai, chỉ có một ván quyết định thắng thua..”

“Phải không?” Tiểu Bạch nghiêng đầu “Tôi lại không biết a, nếu là tôi, dù thế nào cũng phải làm tới tay.”

“Đó là vì tổng tài thích cô..” Tôi nói “Hai người căn bản cũng không có gì có thể so sánh ...”

“Tiểu thụ không thích cô?” Tiểu Bạch hỏi.

Tôi nhìn Tiểu Bạch không nói gì, được rồi, tất cả mọi người đều đến đả kích tôi, Tiểu Kê tôi nằm đây mời mọi người chà đạp a, “Đúng thế, anh ta cho đến bây giờ chưa từng thích tôi.”

“Vậy à..” Tiểu Bạch suy nghĩ một chút, “Vậy cô cũng không muốn yêu anh ta, anh ta cũng không thích cô, hai người càng thoải mái, chuyện này là muốn lừa ai, ai lừa ai lợi hai hơn...”

Tôi lập tức chấp tay cúng bái, không nghĩ tới EQ của Tiểu Bạch lại cao như thế “Cao kiến, cao kiến a...”

“Ai..” Tiểu Bạch lập tức cúi đầu “Bị gạt một lần sẽ biết...”

“...” Thực tế chính là nơi duy nhất kiểm nghiệm chân lý a.

“Đúng rồi.” Tiểu Bạch quay trở lại “Bà chị kia cô đừng lo lắng, chẳng qua nếu cô cùng tiểu thụ chia tay cũng chẳng ảnh hưởng gì, chia tay sẽ không quan tâm nguyên nhân gì.”

Khuy về nhà tôi nghĩ nửa ngày, tổng kết lại hôm nay là một ngày có thu hoạch, lại phát hiện tôi đã tự in một kết luận... Chúng tôi chia tay.

Ba ngày sau, Chồn gọi điện đến, tôi một chút cũng không kinh hãi, bởi vì cha mẹ tôi cũng gọi điện đến, có điều điện thoại của bọn họ tôi không nhận, mà anh ta, tôi do dự một chút lại nhắc máy “Alô?”

“Tiểu Kê..” Anh ta khẽ gọi một tiếng “Em có thể trở về một lần nữa không?”

“Trở lại làm gì?” Tôi hỏi.

“Có việc...” Anh ta nhỏ giọng “Về chuyện của em và anh ta.”

“Tôi đã chia tay với anh ấy.” Tôi không do dự nói cho chồn biết “Anh có thể nói cho bọn họ biết, tất cả đều như bọn họ mong muốn, hài lòng chưa?”

“Em đừng như thế...”

“Chẳng lẽ còn muốn tôi cảm kích nữa sao?” Lúc nói chuyện điện thoại với anh ta tôi đang nói chuyện với biên tập, hai tay gõ chữ, điện thoại kẹp ở cổ, nói ngắn gọn, từng đoạn ngắn.

“Được rồi..” Anh trả lời “Năm mươi ngày, em nhớ rõ là được rồi.”

Tôi vội vàng cúp điện của anh ta, biên tập cuối cùng cũng tìm tôi xác định bìa sách, qua một thời gian nữa sách sẽ phát hành, kích động lan ra khiến tôi nhớ đến người tôi muốn là người đầu tiên chúc mừng tôi ra sách.

Hèn mọn đối diện với gương khẽ nói “Con gà ngốc...”

Kể ngốc thường ngủ ngon, tôi là con gà ngốc lâu rồi mới mất ngủ.

Ngày hôm sau, lúc đang quét dọn vệ sinh, Lã Vọng Thú mở miệng trước “Chuyện trong nhà sao rồi?”

Tôi há to miệng “Lã quản lý, tôi có lời muốn hỏi...”

“Hỏi gì?” Anh trả lời.

“Quản lý có quyền hỏi đến chuyện trong nhà của nhân viên sao?” Tôi dựa vào cây lau nhà, cứ dùng dằng xấu hổ thế này, không bằng một lần giải quyết cho xong.

Sắc mặt của anh rất xấu hổ “Không có.”

“Tôi đây có thể không trả lời đi.” Tôi nhếch miệng cười, dùng sức lau.

Đổi lại là người khác nhất định đã sớm tức điên, Lã Vọng Thú lại như không có chuyện gì, tiếp tục làm việc, tôi làm anh kinh ngạc, anh cũng không thêm cho tôi chút đặc ý.

Thế nhưng lúc tan làm tôi mới phát hiện, tôi sai rồi, anh không phải kinh ngạc, mà là chuẩn bị tính sổ, tôi mới ra khỏi công ty đã gặp xe anh đậu ở cổng, tôi ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi.

“...” Tiếng còi xe, a, bà cô nội tôi sẽ quay đầu xem anh cười nhạo tôi sao? Tiểu Bạch nói rất đúng, anh đã không thích tôi, tôi sẽ thoải mái. {Hana: Trong nháy nháy ở dòng này vào dòng dưới là tiếng còi xe, mà ta hèm biết diễn tả thế nào nên để ... hu hu... tha lỗi cho ta... ta ngu ngốc ing}

“..—...—” NND, anh cảm thấy có còi là giỏi sao, tiếp tục không đếm xỉa.

“Lục Tiểu Kê.” Người nào đó lao xuống khỏi xe, giữ chặt tôi.

“Anh muốn gì?” Tôi quay đầu.

“Anh ấn còi sao em không để ý?” Lã Vọng Thú giống như rất tức giận, mà vẻ mặt này tôi đã chứng kiến nhiều lần trên mặt tôi, đột nhiên nhìn thấy trong lòng không khỏi cảm khái ngàn vạn lần, anh cũng có ngày này...

“Khi nào ấn còi thì thành tên Lục Tiểu Kê tôi?”

“Được rồi, lên xe.” Anh nói.

“Vì sao?” Tôi hỏi, đại ca không mang theo ý đùa chơi, anh còn tưởng tôi là con ngốc Tiểu Kê thì anh đã sai rồi, tôi đây đang trở thành cô gái tự mình cố gắng a.

“Ăn cơm.” Lã Vọng Thú khí thế kinh người.

“Dựa vào cái gì?”

“Dựa vào việc em là bạn gái anh.” Anh nói.

“Chúng ta không phải đã chia tay sao?”

“Ai nói?” Lã Vọng Thú hỏi.

“...” Là ai nói? Vấn đề này đúng là nên tự hỏi, anh nói chia tay sao? Không có. Tôi nói chia tay sao? Cũng không có. Chúng tôi sao đã chia tay rồi? Không biết a...

Trong khi tôi đang tự hỏi đã bị Lã Vọng Thú tổng lên xe, “Không có chia tay chứng tỏ là bạn gái chính thức của anh, đương nhiên muốn cùng nhau ăn cơm.”

“Không không..” Tôi một bên kéo tay không cho anh lái xe, vừa nói “Quả thật nói hay không chúng ta đều chia tay...”

“Chưa nói thì không phải.” Lã Vọng Thú nhướn mày, mắt cười, em muốn chơi xỏ à.

“Chúng ta chia tay a.” Tôi kiên quyết nói, ngựa tốt không nhai lại, gà tốt sẽ không ăn qua hai lần đụn.

Lã Vọng Thú mỉm cười “Anh nghĩ, có lẽ, anh đại khái là... Không đồng ý.”

“...” Thừa dịp tôi sững sốt, người nào đó nhấn ga, khi tôi hoàn hồn thì ngoài cách nhảy khỏi xe sẽ không còn cách nào thoát ra.

Vào nhà hàng, tôi không phản kháng nữa, đã đến đây rồi tôi phải ăn một bữa, ăn xong sẽ phải mộng rồi đi.

“Sao em không thể ăn chậm một chút sao?” Lã Vọng Thú nhìn tôi ăn như lang thông hổ yết, hôm nay anh mời tôi coi như anh xui xẻo, từ khi ông nội qua đời, tôi còn chưa ăn được bữa cơm nào ngon, từ lúc trở về cũng không có tâm trạng, hôm nay bắt được anh coi tiền như rác, còn không mau ăn cho đủ sao?

Tôi nuốt đồ ăn trong miệng, uống một ngụm rượu đỏ lớn, “Anh sẽ không phải cho rằng em về nhà sẽ biến thành Phượng Hoàng rồi chứ?”

“Xem ra là không phải.” Khoé miệng anh khê cong lên một chút.

“Anh không phải yêu mến cô Phượng Hoàng anh tìm kiếm sao...” Tôi cúi đầu ăn tiếp, hàm hồ nói “Dù sao anh cũng đừng mơ tưởng trong cật gì vào em.”

Anh cười không đáp, tôi nhìn anh cười như thế lại hoảng hốt, tim nhảy thành thạch, tiếp tục ăn.

Ăn xong rồi lau miệng, phỏng chừng ăn được người này cũng no mấy ngày, nhưng làm cho tôi có chút xấu hổ, Lã Vọng Thú đột nhiên hỏi “Em còn muốn chia tay?”

“Đó là đương nhiên.” Tôi nhanh chóng nói “Cơm là anh muốn dẫn em đi ăn, cái đó và chia tay không quan hệ, phim không thể chiếu nhầm.”

“Được.” Anh gật đầu, ưu nhã kêu phục vụ, “Tính tiền.”

Tôi tiếp tục uống nốt ly rượu, uống cái này muốn ngừng cũng khó ngừng.

“Tôi ăn một phần ăn Italy và một ly vang đỏ.” Lã Vọng Thú nói “Mời tính tiền.”

Phục vụ nói “Vị tiểu thư này?”

Lã Vọng Thú nhìn một bên mặt tôi “Chúng tôi vừa chia tay, đã không còn quan hệ, cô ấy tự mình trả tiền.”

Tôi khờ, phục vụ mỉm cười nói “Tiểu thư, cô dùng một phần bò bít tết, một phần salad cá ngừ Cali, hải sản Italy, một phần cánh gà nướng, một phần súp bơ đậm đặc, một phần rượu ớc sên đỏ...”

Ông trời thật sự muốn tuyệt đường sống của gà mà. Đầu tiên khiến người đó mất việc, sau đó chặn đường lui, ngược thân, sau đó thương tình, trực tiếp nói, phái một nữ vương thụ xuống là được rồi.

Sau đó, tôi tại nhà hàng Pháp sa hoa, rưng rưng trình diễn màn cô gái lảo đảo đường lạc lối quay đầu, cầu xin sự tha thứ của ban trai cũ, một lần nữa bắt đầu diễn vai người xấu.

Ra cửa, lên xe, Lã Vọng Thú thoả mãn cười “Lục tiểu thư, vừa rồi chính là tự em nói chúng ta bắt đầu lại, ngàn vạn lần không được quên a.”

“...” Tôi rưng rưng cắn khấn tay, hèn hạ, hèn hạ, trước khi vào cửa tại sao không nói nếu chia tay sẽ không trả tiền. Hơi quá đáng, quá ác độc, quá nham hiểm.

“Hình như Lục tiểu thư không muốn?” Lã Vọng Thú hồn nhiên chớp mắt nhìn tôi.

Đồng ý cái đầu anh ấy, nếu không phải trên người tôi không có tiền, tôi sẽ chịu nhục sao? “Lã quản lý, anh không phải đã nói tôi chỉ xem anh là cái bàn đập để rời khỏi nhà sao? Sao còn muốn tìm tôi?”

“Đại khái...” Anh chần chờ một chút “Ngày đó giống như anh bị đá vậy, chuyện như thế tuyệt đối không thể xảy ra trên người anh, hẳn là anh đá em.”

“..” Quá keo kiệt, chỉ vì bị đá mà chơi tôi như thế? Tuy nhiên tôi thừa nhận tôi cũng rất để ý chuyện ai đá ai, Tiểu Kê tôi khó lắm mới đá được anh lại bị bắt trở về.

Lã Vọng Thú nhìn tôi nói, “Cho nên anh quyết định đợi có một cơ hội thích hợp đem em đá đi.”

“Anh đừng mơ.” Tôi nổi giận “Nói cho anh biết, Lã Vọng Thú, Tiểu Kê em cũng sẽ tìm cơ hội đem anh đá đi.”

“Vậy chúng ta đấu một trận đi.” Lã Vọng Thú nở nụ cười “Nhớ rõ không được để người khác biết là em đá anh.”

“Hừ..” Tôi khế hừ, nói nửa ngày thì ra sợ em đá anh khiến anh mất mặt sao? Được, Tiểu Kê em sẽ cho anh biết sự lợi hại, đừng cho là em thích anh tức là em sẽ không đá anh, “Anh cho rằng mọi người sẽ tin tưởng anh. Tôi vạch trần bản chất phúc hắc của anh.”

“Em khó có được sự tin tưởng đó.” Người nào đó cười yếu ớt, cười đến hèn mọn.

Tiểu Kê tôi lửa hừng hực cháy trong lòng, ai đá ai, để rồi xem.

Trở về nhà, tôi theo thường lệ thắp một nén nhang lên di ảnh ông nội, hương thơm nhàn nhạt lan toả trong phòng, tôi lạy ba lạy, cắm hương vào “Ông nội, Tiểu Kê thắp hương cho ông.”

Ông nội trong trí nhớ của tôi là người rất nghiêm khắc, khi tôi rời nhà đi ông đã mắng rất thậm tệ, trước khi ra đi còn bức bách tôi, cùng với một tiếng cười cuối cùng, có lẽ... Ông đã tha thứ cho tôi, có lẽ không.

Ông nội của tôi, đã lưu lại cho tôi cái gì, bóng tối lúc nhỏ hay bi ai hiện tại.

Mà tất cả đều có thể mất đi theo thời gian không? Tôi không biết.

Năm mươi ngày của ông nội không còn ca, mà cuộc chiến của tôi và Lã Vọng Thú cũng chính thức bắt đầu.

Từ khi cuộc chiến của chúng tôi chính thức bắt đầu, không thể nghi ngờ chúng tôi một lần nữa bắt đầu lại, gà mẹ Tiểu Lý đôi với chuyện này cực kỳ khiếp sợ, “Tiểu Kê, không phải nói chia tay rồi sao? To mồm lắm mà?”

“Quả thật.. có lẽ... Không chia tay?” Chính tôi cũng trở nên hàm hồ.

“Không chia tay.” Tiểu Lý hét lên khiến tai tôi ong ong.

“Đúng vậy...” Tôi xấu hổ nhếch miệng cười khê, “Ngại quá, trước...” Nói như thế nào tôi trước cũng nên khẳng định đáp án, cái này chẳng phải làm xấu danh dự gà mẹ bất quá của Tiểu Lý sao, tôi vừa cảm kích vừa xấu hổ a.

“Thật tốt quá.” Tiểu Lý lại ngoài dự đoán trầm trồ khen ngợi, “Tiểu Kê, cô thật sự quá vĩ đại, tôi lại có bất quá mới, Tiểu Vương ở bộ phận nhân sự cũng sẽ bị tôi đánh bại.” Nói rồi cười lớn bước đi rải tin bất quá.

23. Đại Kết Cục 3

Tôi vô cùng xấu hổ, nhưng chuyện xấu hổ nhất chính là tôi và Lã Vọng Thú đang trong cuộc chiến.

“A, không biết trưa nay muốn ăn gì?” Người nào đó vừa xem tài liệu vừa nói.

“Ăn cái gì không quan hệ tới em.” Tôi quay đầu nói.

“Không biết anh một mình ăn cơm, người nào đó ăn đường có thể bị đồn là bị đá không nhỉ?”

“Không hề nghi ngờ là anh đã quá lo lắng.” Ta cười nói, “Hôm nay em và Tiểu Lý cùng đi ăn cơm. Không biết người nào đó ăn cơm một mình có thể bị người ta chê cười hay không?”

“Lục tiểu thư em nhất định là quá coi thường anh.” Lã Vọng Thú nhấn điện thoại “Chị Mạc, có rảnh không? Trưa nay cùng ăn cơm, thế nào?” Cúp điện thoại, người nào đó đắc ý, “Bạn tốt của mình đúng là khác, chẳng như bên cạnh người nào đó, đêm tới đêm lui cũng chỉ thấy chồn?”

“...” Khóc, quá bắt nạt người. Tiểu Kê tôi hiện giờ muốn đi quán bar làm nữ lang, tôi cũng muốn thông đồng cùng một tá đàn ông.

Lúc chiều, Tiểu Nguyệt chạy loạn đến chỗ tôi tán gẫu “Cô cùng anh tôi thế nào rồi?”

“Chẳng lẽ cô không biết?” Ngựa có mấy móng, gà mẹ cũng có thể không biết rõ bát quái sao.

“Tôi biết hai người chia tay rồi lại hoà.” Tiểu Nguyệt nói, “Thế nhưng muốn tôi cô cùng anh tôi đang làm trò gì a?”

Tôi kiên định nói cho cô ấy biết “Bọn tôi đang đấu xem ai sẽ đá ai.”

Tiểu Nguyệt bóp cổ tay “Quả nhiên là ruồi bọ hay tìm trứng thối, hai người đều là cực phẩm a.”

“Chẳng lẽ cô không thấy phấn khích sao?” Tôi truy vấn.

Tiểu Nguyệt nhìn tôi chăm chú “Tiểu Kê, có chút chuyện về sau tôi không thể không nói, cô đúng là...” Cô ấy ngừng một chút, “Thôi, cố gắng sẽ thành, ngược lại nhà của cô...”

Tôi cúi đầu “Ông tôi mới đi, trong nhà rất loạn, quả thật có đi hay không cũng không sao cả, dù sao tôi cũng sẽ không về nhà.”

Tiểu Nguyệt gật đầu, “Có điều tôi cảm thấy thể xác thì có thể dễ dàng từ bỏ, nhưng trong lòng thật khó bỏ a...”

Tôi cười bất đắc dĩ, đúng thể thật, có nhiều lần tôi tự nói với mình, tôi là Tiểu Kê phóng khoáng, thể nhưng trên thực tế chính là trái tim khó lòng rời đi, ngôi nhà đó tặng cho tôi ngoài những ký ức đau buồn, cũng như hiện tại chỉ toàn bóng tối, cuối cùng khiến tôi sống tự ti, một ngày cũng không thể rời đi, nghỉ đi nghỉ lại, mũi tôi cay cay, không rời đi là vì cái người đã từng đồng ý đưa tôi đi đã đi rồi sao?

Lời thề kia đã không còn, chúng tôi chỉ còn giữ lại chút thể diện

Vì thể diện mà nói chuyện với nhau, trao đổi lẫn nhau.

Tiểu Kê tôi từ nhỏ đã chẳng có thể diện nào, bởi vì có một gia đình quá mức ưu tú, cho nên tôi cảm thấy được thể diện này cũng chẳng là gì, cũng không để ý đến, thể nhưng không biết vì sao, với chuyện của Lã Vọng Thú, tôi lại muốn giành lấy thể diện.

Lý do quá đơn giản, bởi vì tôi yêu, tôi đã là một người được yêu, thể diện là thứ tôi cần, nếu như tôi chỉ còn lại hai bàn tay trắng, như thể không tránh khỏi quá đáng thương.

Có lẽ tôi là một người đáng buồn, nhưng tôi cũng không làm người đáng thương.

Tôi là con gà nhỏ, sinh trong tổ phượng hoàng, thật đáng buồn.

Thế nhưng tôi đã bước đi trên con đường của mình, tôi không thể đáng thương.

Tôi yêu một người nhưng người đó không yêu tôi, thật đáng buồn.

Thế nhưng tôi còn có thể diện, tôi không thể đáng thương.

Nghĩ đến đây, ý chí chiến đấu lập tức sôi sục, tinh thần phấn chấn.

Cho dù Lã Vọng Thú có dùng thứ gì kích thích tôi, Tiểu Kê tôi sẽ lập tức tìm lại tôn nghiêm, cho dù bên tôi chỉ có một mình chồn, vậy cũng tốt hơn không có ai.

Mà chồn cũng phối hợp ăn ý, gọi điện thông báo anh ta sẽ đến.

Mặc dù tin này không thể khiến tôi phần chần, ngược lại còn cảm thấy bực bội, nhưng tôi rất nhanh giải quyết nỗi buồn bực, cũng chỉ là một con chồn thôi, cũng chỉ là con chồn thôi mà.

Tôi đặc ý nói với Lã Vọng Thú “Đêm nay anh tự mình ăn cơm, Hoàng Thư Lãng đến, anh ta biết nấu cơm.”

Theo ý nào đó... Tôi là thích chồn... nấu cơm.

“A..” Lã Vọng Thú nở nụ cười “Vậy thì thật là không tệ.”

“Ai...” Tôi thở dài, buông lỏng tay, thuận tiện mở rộng cửa, giọng nâng lên quang tám “Lã quản lý, anh tự mình ăn cơm nhé, tuy hơi ngại nhưng thật sự là hẹn hò a...”

Nói ra những lời này xong những người bên ngoài cánh cửa đang ngồi làm việc đột nhiên quay lại nhìn tôi, nhất là Tiểu Lý, tôi thấy cô ấy nhảy dựng lên, tôi hơi đặc ý, nhưng vậy còn chưa thể hiện là em đá anh hay sao?

Lã Vọng Thú cũng không nhanh không chậm “Quên đi, không nghĩ đến anh cố gắng tìm ngày nghỉ trong những ngày phải đi xã giao để cùng em, em lại có việc, thôi vậy...”

Tình huống lập tức chuyển đổi, tôi choáng váng, nhanh chóng đóng cửa lại, cảm tức nhìn Lã Vọng Thú.

Người nào đó cười yếu ớt. “Buổi tối nhất định phải ăn nhiều một chút nhé.”

Buổi chiều lúc tan làm, chồn đứng ở trước cửa công ty đợi tôi, lần này anh ta nói muốn đến đại học S gặp một vị giáo sư có chút việc, thuận tiện tới gặp tôi, chờ tôi tan làm cùng về.

Lúc tôi đi ra khỏi công ty, xe của Lã Vọng Thú nghênh ngang lái qua chúng tôi, chồn nhận ra và hỏi “Em và anh ta thế nào rồi?”

Tôi trả lời “Không có.” Nói xong kéo chồn ra chợ rau “Tôi đói chết rồi, mau đi mua đồ ăn.”

Lúc ăn cơm chồn hỏi “Em...”

“Tiếng phổ thông.” Tôi gấp thức ăn, ăn như lang thôn hổ yết, ăn cơm đã mệt chết rồi, còn muốn tôi phải động não dịch ra sao.

“Gần đây trong nhà nhiều bạn cũ đến thăm hỏi, mọi người thường hỏi sao em không ở trong nhà...” Anh ta lúc nói đã hạ giọng, đúng là phù hợp với khẩu hiệu “ăn không nói, ngủ không nói.”

“Cha của tôi nói thế nào? Có giống như trước, tìm lý do gì đó dấu diếm cho tôi không?” Tôi cười nói “Nói tôi sau khi tốt nghiệp đại học S, tự mình tôi luyện ý chí, muốn cùng giáo sư này nọ tiếp tục học tập, tôi nhớ có lần còn nói tôi đang bế quan luyện chữ, kết quả có người gặp tôi đang ăn thịt bò nướng trên đường, đúng là xấu hổ a.. ha ha..”

“Chỉ sợ không được.” Hoàng Thư Lãng nói, “Em ở bệnh viện trước mặt bao người cự tuyệt ông nội em, hiện tại mọi người đều biết rõ, em không muốn trở về.”

“Vậy bọn họ còn hỏi tôi ở nhà không làm gì?” Tôi giật mình.

Hoàng Thư Lãng cười lớn một chút “Em ngốc sao? Nói như thế chẳng qua chỉ là phải phép thôi, thứ hai là người ta cảm thấy kỳ quái sao cha của em lại không đưa em trở về thôi?”

“Xúi giục...” Tôi cười nói, quả thật tôi biết rất rõ, ngày đó trong điện thoại với chồn, những lời tôi nói ra quá nửa là tôi không muốn tiếp tục nói chuyện với anh ta, không muốn gặp anh ta, nhưng vì ích kỷ muốn thông qua anh ta biết được tình hình trong nhà, mặc kệ tốt xấu, đều có thể khiến trong lòng tôi có chút chuẩn bị.

Nếu như còn gì để nói... Thì phải là một chút tâm lý an ủi, tốt xấu tôi cũng có người cùng phe.

“Có lẽ a..” Hoàng Thư Lãng cúi đầu, “Đúng rồi, ngày đó em nói chỉ muốn tìm một người có thể đưa em đi...”

Tôi vừa nghe xong lời này, choáng váng, xong rồi, anh ta không phải vì mấy lời này mà muốn đưa tôi đi chưa, lời này nói ra, thu lại có chút khó khăn, tôi kiên trì nói “Quả thật... cái kia... tôi phát hiện... có nên đi hay không, hay là vẫn nên dựa vào chính mình...”

Đúng vậy, khi tôi tránh khỏi đôi tay tiểu tụy kia, tôi đã tỉnh ngộ, có lẽ có người có thể dẫn tôi đi, thế nhưng để mở được đôi tay kia ra chỉ có mình tôi, giống như hiện tại nếu muốn thật sự rời khỏi nhà, chỉ có thể dựa vào bản thân tôi.

Không hiểu, ngày đó của tôi chán nản cùng chật vật, chẳng qua cũng là do mình nhu nhược mà thôi, tôi không dám đối mặt tất cả, tôi chỉ nghĩ tìm người đưa tôi đi, sau đó tôi đã có một cái cớ để không phải đối mặt, là anh dẫn tôi đi, không phải tôi... Thật buồn cười, thật nhu nhược.

Thế nhưng, trên thế giới không có một ai, không có một người nào có thể dẫn tôi đi.

Một người cũng không có.

Hoàng Thư Lăng cười lớn “Em sợ cái gì, anh cũng đã từng nghĩ, quả thật chuyện này giống một người ngã sắp xuống, nhiều cánh tay đưa ra, nhưng chỉ có thể vịn vào một mà thôi...”

Tôi nghiêm túc gật đầu, đột nhiên nhớ đến một vấn đề, “Thế nhưng Hoàng Thư Lăng, trước anh vì cái gì mà suy nghĩ chỉ chăm chăm vào tôi, tôi có gì tốt?” Quả thật tôi cảm thấy mình chỉ là một con gà rừng bé nhỏ a.

Chồn không nói gì, chỉ là giục tôi ăn mau, tôi cũng không hỏi nữa.

Có lẽ cái này căn bản không tồn tại, đối với chồn mà nói là không tồn tại, đối với Lã Vọng Thú mà nói cũng không tồn tại, tôi không có gì cả....

Ăn cơm xong, tôi mới kịp phản ứng một vấn đề, vậy chồn sẽ ngủ ở đâu? Đây cũng không phải giống kiểu, ăn xong rồi một cước đá bay xuống tầng dưới chứ.

Chồn ở phòng bếp rửa bát, tôi đang suy tính xem có nên đến khách sạn gần đó thuê phòng không a.

Nhưng mà, tôi còn chưa giải quyết hết lo lắng này, còn có Lã Vọng Thú, anh gọi điện đến lúc tôi đang ngồi trên sofa gọt táo, vỏ táo dài thật dài quấn lại từng vòng rủ xuống mặt đất, tôi nhanh tay với điện thoại, vỏ táo bị cắt đứt.

“Alô?”

“Là anh.” Đơn giản mà trực tiếp “Anh ta buổi tối ngủ ở đâu?”

“Gi?” Tôi còn chưa lấy lại tinh thần, sững sốt một chút mới kịp phản ứng “Anh nói chồn?”

“Trừ anh ta ra thì Lục tiểu thư còn có vị khác khác phái nào sao?”

“...” Nếu như thời gian trôi qua mọi thứ đều thay đổi, có cái gì mãi mãi không thay đổi thì đó chính là miệng lưỡi độc ác của nữ vương thụ “Vấn đề này từ khi nào đến lượt người có khả năng bị em đá quản lý a?” Nói vấn đề này thế nào đây? Không sợ không giả, bởi vì cũng không sao cả, có gì phải sợ?

“Em muốn thế nào?” Trong lời nói của anh có chút nôm nong.

“Lời này em nên hỏi anh a?” Tôi trả lời, người này luôn không giải thích được, thần không biết quỷ không hay, từ khi nào lập trường giữa chúng tôi đã đảo ngược.

“Em sẽ không phải để anh ta và em ở chung một chỗ chứ?”

“Nếu như chúng ta đang trong cuộc chiến ai đá ai, thì vấn đề này em hình như không phải trả lời anh.”

“Được rồi.” Anh đột nhiên nói “Em đợi.” Sau đó cúp điện thoại.

Tôi chờ đây, chờ cái gì? Đợi ăn bữa khuya sao? Tôi cười nhạo, lúc này chồn từ phòng bếp đi ra, tôi nói chuyện đi khách sạn ngru, chồn cũng nói đây là điều đương nhiên, nói là ngày mai ban ngày có chuyện, buổi tối sẽ đến công ty đợi tôi.

Tôi đưa chìa khoá cho anh ta “Tôi không cần, anh khẳng định là về sớm hơn tôi, anh về nhà trước đi.”

Lúc anh ta nhận chìa khoá có hơi sững sốt một chút, nhưng vẫn nhận lấy.

Sau khi chồn đi, tôi cuộn mình trong ổ ăn táo xem ti vi, trên ti vi đang phát một bộ phim tình yêu thời xưa đầy máu chó, nữ chính đang tựa đầu lên vai nam chính nói ba chữ như sét đánh vô địch.

Tôi nhìn mà khó chịu, nghĩ lại không lẽ tôi là đang ghen tị hay sao?

Đang nghĩ chợt có tiếng đập cửa dồn dập, nếu như người bình thường dùng chân đập cửa thì lúc này chính là đang gõ.

Tôi xỏ dép lê xuống giường, hét lên một tiếng “Ai đó?”

“Anh.” Ngoài cửa đập lại một tiếng, tôi mở hé cửa, cửa đã bị đẩy ra, đầu tôi ơng một tiếng, cực kỳ, giống như đang đi cướp bóc.

Hoàn hồn nhìn lại, là Lã Vọng Thú, khẽ thở nhẹ, giận nha, thì ra là anh ta “Anh muốn gì?”

“Người?” Lã Vọng Thú nhướn mày nói “ở đâu?”

Tôi nở nụ cười “Anh sẽ không phải đến để bắt thông dân chứ?”

“Nếu như em dám “gian” Anh hung hăng nói.

“Ha ha...” Tôi cười to “Lã quản lý, nếu là trước kia em chắc chắn sẽ hiểu lầm, sau đó tự mình háo sắc, như bây giờ làm sao đây?”

Đúng vậy, trước kia nếu có một chút ân huệ ban cho tôi, tôi sẽ bắt lấy nó và coi như bảo bối, không ngừng đem anh ra an ủi chính mình, mà hôm nay, giữa chúng tôi chỉ còn lại sự nể mặt, còn có gì đâu?

Anh chậm rãi nói “Lục Tiểu Kê, nếu như anh nói anh yêu em, em nói cái này tính thế nào?”

Tôi đột nhiên nhớ đến bộ phim vừa xem, rất nhiều lần tôi cảm thấy tôi và Lã Vọng Thú sẽ không thể nói ra những lời đó, mà trên thực tế, cho dù có cũng không có một người nào, không có một cái nào hiện lên ngữ cảnh đó.

“Lã quản lý...” Tôi nói “Anh có phải cảm thấy mỗi ngày chà đạp em dưới chân dầm dẫm, sau đó không thấy được em nữa, lại gọi lên nói vài câu dễ nghe, sau đó em lại vui vẻ ở lại bên anh, sau đó lại tiếp tục một vòng khác?”

Anh giật mình, thật lâu môi giật giật “Anh xin lỗi.”

Một người tôi thăm mền, một người đàn ông tôi không thể hiểu rõ cuối cùng cũng nói yêu tôi, sau đó lại một câu xin lỗi, trời ạ, tôi nên giải quyết thế nào đây?

Tôi dở khóc dở cười, anh đột nhiên hỏi “Em cuối cùng là muốn biến anh thành cái gì?”

Tôi ngây người, tôi đem anh trở thành gì? Vấn đề này có lẽ tôi mới là người muốn hỏi anh nhất, có lẽ là anh muốn hỏi tôi, giữa chúng tôi vì vấn đề gì mà tranh chấp.

Tôi muốn biết anh có phải ở cạnh tôi để nhớ lại cảm giác lúc nhỏ.

Mà anh nghĩ tôi có phải ở bên cạnh anh để coi anh là một cái bàn đạp.

Vấn đề này chúng tôi đều có thể cho nhau đáp án.

Nếu như không nhớ lại chuyện lúc xưa, anh sẽ thích tôi sao?

Nếu như không coi anh là bàn đạp, em sẽ thích anh sao?

Vấn đề này đã không cách nào giải đáp, tôi đột nhiên cảm thấy, tôi và Lã Vọng Thú giống như lời nói ngày đó, là một sai lầm, giờ phút này tôi đột nhiên hiểu rõ.

Anh vì sao đẩy tôi ra, bởi vì chúng tôi không cách nào trả lời vấn đề này.

Anh nói tôi là Tiểu Kê, mà trên thực tế Phượng Hoàng lúc nhỏ sẽ rời khỏi tôi sao? Xuất thân Phượng Hoàng có thể biến mất hay sao?

Tôi mở miệng “Quả thật, em nghĩ có lẽ từ lần đầu tiên em cảm thấy anh là một người rất dịu dàng, anh sẽ đưa em đi, cho nên...”

Mặt của anh càng lúc càng hồng, tôi ghé sát vào, có mùi rượu, tửu lượng của Lã Vọng Thú rất tốt, mùi rượu trên người anh không nặng, nhưng lại như đang say, lời của tôi vòng vo “Anh uống rượu?”

Anh nở nụ cười, trên mặt xuất hiện thêm điểm màu hồng, “Anh mỗi ngày đều nghĩ vấn đề này, nghĩ đã rất lâu, sau đó anh không thể tìm ình đáp án, càng ngày anh càng cảm thấy mơ hồ, chúng ta đến cuối cùng là quan hệ gì..” Anh mắt anh khẽ phân tán “Về sau anh cuối cùng đã hiểu, anh chính là một cái bàn đập không tòi...”

Tôi ngẩn người.

Anh nói tiếp “Em cảm thấy thế nào?”

“Không...” Tôi nói “Em không cần bàn đập.” Đúng vậy, tôi không cần, không có bàn đập, tự tôi cũng có thể vượt qua.

Anh hỏi “Không cần?”

Tôi gật đầu, không cần.

Anh cười khở một cái “Kết quả là, vẫn là như vậy...”

“Cho nên anh cũng không nên cùng em dây dưa, chúng ta đều mệt mỏi.” Tôi than nhẹ, đột nhiên cảm thấy lời nói chia tay ngày đó vẫn không phải lời chia tay chính thức, có vẻ là cuộc đối thoại hôm nay mới đúng.

Bởi vì ngày đó chúng ta đều không buông tay, hôm nay đều đã hiểu rõ.

Nhớ lại nhiều quá khứ không tốt đẹp, vẫn có một mối gút mắc không thể nói rõ.

“Được rồi.” Anh nói “Chúng ta chia tay a.”

Anh nói như vậy, lòng của tôi trùng xuống, nhưng anh nói tiếp “Lần này, anh sẽ theo đuổi em.”

Tôi đột nhiên nghĩ thông suốt, tình yêu giống như đường băng chạy bộ, vòng tròn, rõ ràng đang đuổi theo người khác, nhưng nhìn lại, có lẽ chính là người khác đang đuổi theo mình.

Đường băng hình tròn vĩnh viễn không có giới hạn.

Tôi nở nụ cười, “Anh dựa vào gì mà theo đuổi em.”

“Bằng việc em yêu anh.” Anh đắc ý nói, mỉm cười, giống như ngày đó tại cầu thang u ám, nụ cười dịu dàng nhưng không mất đi ngạo khí.

“Em dựa vào gì mà thích anh.” Tôi có chút buồn cười nói.

“Chỉ bằng việc anh yêu em.”

Dựa vào, nói thế còn gì sao? Tôi nhanh chóng dừng lại, “Mới chia tay nói cái này, có người nào thế không.”

“Chia tay thì mới có bắt đầu.” Anh trả lời, “Có điều em gần đây đầu óc không tốt, vấn đề này còn cần nh giải thích.”

“...” Tiểu Kê, tỉnh lại đi “Vậy em có quyền từ chối chứ?”

“Không thể.” Người nào đó chắc chắn nói.

“Đây là logic gì?” Tôi hỏi ngược lại, giống như là phường đạo tặc vậy?

“Vậy em thử xem?” Anh nở nụ cười.

“Cái này là gì?” Tôi vừa nói vừa cười.

“Một lần nữa ngả bài.” Anh nói “Lục Tiểu Kê tiểu thư, tôi là cấp trên của em Lã Vọng Thú, anh hiện tại theo đuổi em, em dám nói không sao?”

Tôi không nói không, không phải không dám, mà là không muốn.

Hana: Hết rồi... Hoàn rồi... Hết rồi nhé... Hờ hờ...

khán giả la ó bà kia, thích chết à, còn hần ba cái kết nữa cơ mà... *đá bay tung toé*..

24. Đại Kết Cục 4

Nhưng mà đêm hôm đó đồng chí Lã Vọng Thú lại không chịu đi.

“Đừng quên chúng ta vừa mới đặt quan hệ nha.” Tôi nói “Ngày đầu cứ như vậy, gọi người yên tâm thế nào a...”

“Em yêu tâm.” Lã Vọng Thú nói “Anh đối với em một chút ý đồ cũng không có.”

“..” Vấn đề ý đồ hay không ý đồ là vấn đề sao? Tuy nhiên quả thật quan hệ không nhỏ “Vậy anh còn ở lại đây làm gì?”

“Lần trước uống rượu ở.” Mặt anh hơi đỏ, mùi rượu từ người anh hoàn toàn không khó ngửi.

“Vậy anh ngủ trên sofa được rồi.” Tôi trả lời.

Lã Vọng Thú nhìn nhìn “Không cần.” Nói rồi đi thẳng vào phòng tôi, chỉ vào giường “Anh muốn ngủ trên giường.”

Mẹ của tôi ơi, có phải tôi nợ nần gì ai đó không, tôi bắt đầu hối tiếc khi vừa rồi mình không nói không được.

“Vậy em ngủ ở đâu?” Tôi hỏi lại.

“Cùng trên giường.” Anh nói.

“...” Tiểu Kê tôi tuy hèn mọn bỉ ổi, nhưng cũng là khuê nữ băng thanh ngọc khiết, lần đầu chúng tôi là vì say rượu, bỏ qua, hôm nay đầu óc tỉnh táo còn có mỹ nam trong lòng, tôi thật sự không tin vào tự chủ của mình a.

“Anh muốn trông giữ em.” Anh nói, đã đi đến bên giường.

“Trông giữ gì?”

“Sợ em bỏ chạy...” Anh thì thào nói “Tiểu Kê, nếu như em sẽ không ngốc nghếch ở đó đợi anh, anh sẽ trông giữ em...”

Nhìn bóng lưng thon dài phía sau của anh, đột nhiên mũi tôi cay cay, Lã Vọng Thú, cả hai ta đều không thể thoải mái nói lên lời trong trái tim mình, may mắn là chúng ta đã quay trở lại, nếu như không quay lại được, chúng ta có phải sẽ hối tiếc cả đời không?

Ngày hôm sau lúc rời giường, là tôi tỉnh trước, có lẽ do anh uống nhiều nên vẫn ngủ say, tỉnh lại tôi liền cảm thấy thật sự may mắn a, may mà tôi đã tỉnh trước, nếu là anh tỉnh...

Cả người tôi vắt ngang trên giường, hai đùi toàn bộ đặt lên chân đồng chí nữ vương, thật sự không thể dùng mấy từ chương tai gai mắt để hình dung hết a.

Nhanh chóng đứng lên, rón ra rón rén đi đến cửa phòng.

“Dậy rồi à?” Người nào đó đột nhiên mở miệng khiến tôi sợ đến mức toàn thân run rẩy “Gi?” Quay đầu nhìn Lã Vọng Thú trở mình, “Ách, anh đang ngủ ngon, em không muốn quấy rầy anh.”

“Nếu như một đêm bị chân người nào đó gác lên gác xuống, tới quá nửa đêm mới buông tha, như vậy được tính là ngủ ngon sao?”

“...” Điều này nhất định mọi người phải hiểu a, gác chân lên gì đó chính là thói quen của tôi, bình thường tôi hay gác lên gối, hôm nay chuyện xảy đến với anh không phải chuyện bình thường sao?

Anh xoay người “Xem ra em uống rượu xong ngủ ngoan hơn.”

Chẳng lẽ từ nay về sau trước khi ngủ đều phải làm vài ly sao? “Đứng lên đi.... Còn phải đi làm.” Tôi mới mở cửa phòng đã nghe tiếng đập cửa rất khẽ. “Ai?”

“Anh... Em chưa dậy sao?” Ngoài cửa là tiếng cửa chồn, tôi nhanh chóng mở cửa “Tôi không phải đã đưa chìa khoá cho anh rồi sao?”

Anh ta ngượng ngùng cười “Anh không biết em đã rời giường chưa?” Nói rồi đưa lên một chiếc túi, đựng đồ ăn sáng.

Trong lòng tôi cả kinh, đột nhiên cảm thấy xấu hổ, rõ ràng ngày hôm qua anh ta nói... Không biết lúc này sao lại nghĩ đến, đưa cơm không phải thói quen của anh ta sao?

Tôi nhận lấy cười “Hắc hắc, sớm vậy sao...”

“Anh muốn tự làm, nhưng lại không muốn phiền em đang ngủ, sáng sớm ồn ào quá sẽ không hay.” Anh ta vừa nói vừa đi, sau đó bước chân dừng lại.

Lã Vọng Thú khẽ nhếch mày đứng ở phòng khác, tôi nhìn khoé miệng anh yếu ớt nhếch lên một nụ cười đắc ý, đột nhiên nghĩ không phải vì muốn có thời khắc xấu hổ hôm nay nên hôm qua anh ta mới tới đây chứ?

“Ách..” Lã Vọng Thú nở nụ cười “Không biết bữa sáng có phần tôi không?”

Khoé miệng Hoàng Thư Lãng cũng khẽ nhếch “Có. Có...”

“Vậy cùng ăn đi.” Tôi mở miệng, trời biết những lời này tôi nói ra thế nào, đột nhiên tôi có cảm giác mình như đang là khách làng chơi đến chỉ tay chọn cô nương ở chỗ mấy mụ tú bà.

Hoàng Thư Lãng đặt bữa sáng xuống “Anh đi trước, bên trường có khả năng đang tìm anh.” Sau khi người rời đi, trong lòng tôi lộp bộp một chút, trống ngực đập không ngừng.

Anh ta vừa đi, Lã Vọng Thú hỏi “Nhà của em lại có chuyện gì?”

“Vốn lúc nào chẳng có chuyện...” Tôi mở túi ra, “Oa, bánh bao, bánh bao, vẫn còn nóng.”

Đến lúc nghỉ trưa, điện thoại vang lên, là số của biên tập, nhanh chóng nhấc máy, “Chuyện gì?”

Biên tập đầu bên kia ói “Sách hôm nay đưa ra thị trường, cô còn không mau đến xem? Sách mẫu cũng đã được gửi về nhà cô, nhớ rõ về nhà nhận.”

“Ách...” Tôi kêu lên “Thật sao?”

“Vâng, sách của cô được gửi cho chủ thuê nhà, cô hỏi họ nhé.”

Mặc dù nói quyển sách này, nào là Camila, nào là Dâu Tây Britney tôi cũng không nói gì, mặc dù nhìn cuốn sách trên giá nhìn rất OL (office lady), nhưng tôi cũng nguyện ý nhìn, có lẽ chỉ mình tôi biết rõ quyển sách này là của Tiểu Kê tôi viết, cũng rất đáng.

Càng nhiều hơn... là một loại khẳng định.

Có lẽ chỉ có một người nguyện ý xem, sau đó nói cho tôi biết, rất hay.

Là đủ rồi.

Tâm nguyện của tôi tất cả đều rất hèn mọn, nhỏ bé, sau đó chính mình vụng trộm vui mừng, cũng rất thoả mãn.

Gọi điện xong, Hoàng Thư Lãng gọi điện đến “Chuyện của anh xong rồi, giữa trưa sẽ trở về.”

“Sớm vậy sao.” Tôi trả lời “Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Anh ta nói, giọng không cao, “Anh đã gửi chìa khoá lại chỗ chủ nhà, nếu không em nói với bà ấy đi.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng một phụ nữ “Thật là cô đưa chìa khoá cho cậu ta, tôi còn tưởng là trộm nữa.”

“Anh ta là bạn của tôi, không sao.” Tôi nhanh chóng giải thích.

“Vây được rồi.” Chủ cho thuê nhà nói một câu, điện thoại lại trở về với chồn “Anh đi đây.”

“Được.” Tôi đáp, cuối cùng thêm vào một câu “Chuyện trong nhà có gì nói cho tôi nhé.”

“...” Đầu kia trầm mặc một hồi “Được.”

Buổi chiều lúc tan lăm, nén không được sự kích động trong lòng, tôi đi đến hiệu sách.

Khi vào hiệu sách tôi lại có chút lo lắng, tuy trước đó có xem qua bìa sách rồi, nhưng lại là lần đầu tiên nhìn thấy sản phẩm, lén lút đi vào, quét một lượt trên giá sách, cuối cùng cũng nhìn thấy, rút ra, sờ sờ... Được, thật có cảm xúc a.

“Tiểu Kê.” Đột nhiên có tiếng gọi, tôi đáng lén lút xem sách nên nghe hai tiếng Tiểu Kê sợ chết khiếp, vì sao tôi lại có cảm giác như mình là kẻ trộm thế này.

Tiểu Nguyệt đã chạy đến “Cô cũng thích những loại sách này sao.”

“A...” Tôi nên nói thế nào cho tốt “Ha ha... không khác nhau là mấy... Nhìn xem, cũng không tệ đâu...”

“Tôi cũng thích đọc a.” Người nào đó kích động cầm một cuốn sách, tôi liếc nhìn dò xét “Ách? Đammie?”

Tiểu Nguyệt cười, “Nói chuyện cùng tôi và Tiểu Bạch là như nhau...”

Thốt ra lời này tôi liền ngẫm hiểu “Hiểu.”

Người nào đó cầm cuốn sách trên tay tôi “Cô thích đọc người này?”

Khoẻ miệng tôi co dúm, có chút ngượng ngùng nói “Quyển này... là tôi viết.”

“A! Thật sao!” Người nào đó lao đến “Đường như đã nghe anh tôi nói qua... Thì ra là thật a.”

“..” Chẳng lẽ tôi không giống tiểu thuyết gia lắm sao, kỳ thị ngoại hình a?

“Tặng tôi một quyển đi.” Tiểu Nguyệt nói “Tôi muốn được ký tên a, có được chữ ký xịn mới được a.”

“Tôi lấy sách mẫu tặng cô.” Đột nhiên nghĩ đến gì đó rồi nói với Tiểu Nguyệt “Biên tập nói đã gửi sách mẫu đến cho tôi, muốn đến nhà tôi lấy không.”

“Được được.” Tiểu Nguyệt kéo tôi đi ra thanh toán tiền, ra khỏi hiệu sách Tiểu Nguyệt ghé vào nói “Anh của tôi tối qua không về nhà, có phải là đến chỗ của cô không?”

“Ha ha...” Bạn học Tiểu Nguyệt, bạn có thể không gà mẹ một chút không, ngay cả anh trai của mình cũng muốn truyền bát quái.

“Xem ra không sai a...” Người nào đó cười gian “Ngày hôm qua anh trai tôi ăn xong đột nhiên chạy ra ngoài.”

Tôi đột nhiên cảm thấy, có Tiểu Nguyệt làm cô em chồng, so với Hoàng sóng thần, cũng không có tốt hơn...

Về đến nhà tôi lại có chút lo lắng, đứng trước cửa nói với Tiểu Nguyệt “Phòng tôi tương đối loạn...”

“Không sao.” Tiểu Nguyệt nói “Tôi cũng chẳng khác mấy, hơn nữa trình độ của Tiểu Bạch tôi cũng đã từng chứng kiến a.”

Tôi gõ cửa nhà chủ, “Cháu đến lấy chìa khoá.”

Chủ nhà liếc tôi một cái, ánh mắt quái dị, thế nhưng nghĩ đến ánh mắt này nhìn tôi cũng lâu rồi, cũng chẳng muốn tức giận “Có bưu phẩm gửi đến cho cháu phải không ạ.”

“Đúng.” Chủ nhà đưa chìa khoá cho tôi, sau đó đưa thêm một thùng giấy.

“Đi đến phòng ký cho tôi đi.” Tiểu Nguyệt nhân lấy nói.

“Ha ha...” Tôi cười khờ, tra khoá vào ổ, “Thật sự rất loạn nha.”

“Cạch...” Cửa mở.

Tôi ngây cả người, Tiểu Nguyệt cũng sững sốt, nửa ngày sau mới mở miệng “Tiểu Kê, phòng của cô... một chút cũng không loạn.”

Nói một chút cũng không loạn, không bằng nói cái gì cũng không có. Cả phòng ngoài dụng cụ gia đình không có gì hết, bàn trà, ghế sofa, chăn đệm trên giường, tủ quần áo, máy vi tính, sách, tất cả những gì tôi đã mang vào phòng này cái gì cũng không có.

Giống như cái phòng này chưa từng có người ở qua.

“Người kia nói là thay cô khiêng đồ, nói cô muốn thay toàn bộ đồ mới.” Chủ cho thuê nhà dựa vào cửa nói, “À, anh ta có chìa khoá không phải sao? Tôi lúc đầu còn chưa an tâm, về sau chính cô cũng nhận điện, còn nói cho tôi biết đó là bạn của cô.”

“Tôi chỉ đưa cho anh ta cái chìa khoá thôi mà...” Lời này nên nói thế nào đây?

Chủ nhà liếc tôi, “Cô đưa chìa khoá cho anh ta, anh ta cũng là người quen của cô, xảy ra chuyện gì cũng chỉ có mình cô chịu trách nhiệm.”

Nói xong xoay người vào nhà, miệng lầm bầm, “Người hiện đại, chính là quá tùy tiện...”

Tôi nhanh chóng gọi điện cho Hoàng Thư Lăng, không đợi tôi nói, anh ta đã mở miệng trước “em về rồi à.”

“Anh làm những thứ này là để tôi về sao?” Tôi khó tin hỏi.

“Tuy không muốn thừa nhận, nhưng lần này anh tới chính là muốn em trở về.” Anh ta hạ thấp giọng nói.

“Được.” Tôi đột nhiên bật cười, “Được lắm... Nói theo lời anh, lời của anh, từ nay về sau đều không thể tin, có phải thế này không?”

“Anh...” Anh ta không phủ nhận, “Trong máy tính có rất nhiều thứ em muốn đúng không, bản thảo, còn có đồ dùng các loại của em... Em sẽ trở về.”

“Tôi sẽ trở về.” Tôi kiên định nói “Tôi sẽ phải đổi mặt, bởi vì cũng đã bảy năm, ngày này sớm muộn gì cũng phải tới.”

Tôi sửa sang lại tâm tình nôn nóng của mình, cứng rắn đứng khỏi sofa, “Tôi sẽ về.”

“Đừng...” Tiểu Nguyệt kéo tay tôi “Hiện tại đã muộn thế này, ngày mai tôi kêu anh trai đưa cô đi.”

“Có thể là có chút...” Tôi từ từ nói “Muốn tự làm...”

“Được được...” Lã Vọng Nguyệt kéo tay tôi hướng ra ngoài “không ai tranh của cô, có điều trước tiên hẳn phải tìm cho cô một chỗ để ở, chẳng lẽ cô muốn làm cái xác trên cái giường như tấm ván kia sao?”

Xuống xe, tôi nhếch miệng hỏi Tiểu Nguyệt “Cái này... Chính là chỗ cô muốn dẫn tôi đến?”

“Đúng a.” Tiểu Nguyệt gật đầu, chỉ về phía nhà cô nói “Cho cô ở khách sạn một mình nhất định sẽ suy nghĩ miên man, không bằng tìm anh trai nữ vương thụ của tôi phục vụ cô a...”

“...” Anh trai cô phục vụ tôi? Không bằng biến tôi thành nô lệ để cúng tế thần đi cho rồi, có điều, nơi này đúng là... có thể bớt tiền thuê phòng.

Cha mẹ Lã Vọng Thú đều đã đi du lịch bên ngoài, theo như Tiểu Nguyệt nói là kỷ niệm ba mươi năm ngày cưới, đám cưới bạc thì thừa, đám cưới vàng thì không đủ, tạm gọi là đám cưới bạc mạ vàng đi.

Lã Vọng Thú đã biết đại khái về tình huống, hỏi tôi “Có gì quan trọng không? Nếu không quan trọng thì không có cũng được.”

Tôi cười, nói không quan trọng thì là toàn bộ gia sản của tôi, còn có giấy chứng nhận, bản thảo trong máy tính. Nói quan trọng thì cũng không quan trọng, tôi có thể có tài sản gì đây, giấy chứng nhận ngoại trừ để chứng minh thân phận trong trường hợp đặc biệt, hồ sơ cũng ở công ty, bản thảo cũng đã giao cho biên tập, quần áo gì đó, đều có thể mua lại.

Tôi nghĩ một lúc “Quan trọng hay không em đều muốn lấy lại, nếu như hôm nay không lấy lại được, sau này đều không thể lấy lại.”

“Em muốn lấy thứ gì?” Lã Vọng Thú hỏi lại.

Tôi cười yếu ớt một chút “Lã quản lý thông minh như thế mà không biết?”

Anh tựa trên ghế nở nụ cười “Không lẽ đây là gần mực thì đen gần đèn thì rạng. Đầu óc anh gần đây càng lúc càng không dùng được...”

“Anh ngày mai đưa em đi.” Anh nói.

“Đừng...” Tôi nhanh chóng nói “Em gần đây luôn tự lực cánh sinh, quyết chí tự cường, không muốn làm Tiểu Kê nhu nhược hay chạy trốn, muốn tự mình giải quyết.”

“Phải không?” Người nào đó cười gian nói “Anh chẳng qua là đi theo em, còn chưa nói là cùng em vào, không lẽ tự lập có nghĩa là tự kỷ?”

Lúc này tôi cũng không còn như trước kia, tôi đang nắm đằng chuôi, khoe miệng cong lên “Phải không? Em đây như thế nào lại nhớ có người muốn theo đuổi cái người tự kỷ đó đấy nhỉ?”

Nụ cười trên mặt Lã Vọng Thú không đổi. “Say rượu loạn tính thôi.”

“...” Anh dừng nghĩ tránh né, lúc này đến phiên Tiểu Kê tôi ra sân, tôi nhanh chóng lấy di động trong túi ra, cười đắc ý, “Anh nói không sai, gần đèn đúng là có thể rạng, không cần thận ngay cả em cũng đã học thói quen ghi âm, muốn nghe một chút không?”

Lã Vọng Thú mặt đỏ, đứng dậy muốn chạy ra ngoài, tôi kéo lấy không tha “Chạy gì a, tuy không giống như lần trước, nhưng âm sắc cũng không tệ lắm, vô cùng rõ nét.”

Người nào đó đỏ mặt né tránh, tôi kéo tay anh “Tính toán một chút, không nói...” anh dừng bước, hình như nghĩ gì đó, “Em hình như có nói qua hồi trung học, cha mẹ em đã từng đến trường tìm bạn em... lần này có phải sẽ đến công ty...”

Tôi bĩu môi, “Anh sợ bọn họ đến công ty làm phiền anh?”

“Không phải, anh sợ em từ nay về sau...” Anh nhanh chóng nói.

“Em biết rõ.” Tôi gật đầu “Có điều cái này anh yên tâm đi, đây cũng chính là lý do vì sao bảy năm qua bọn họ không bắt em trở về, bởi vì bọn họ sĩ diện, lúc trước đến trường học vì tìm bạn học cùng em, lúc em lên đại học có nhiều giáo sư biết cha em, ông tất nhiên không muốn dọa người, cho nên ông ta chỉ biết cùng em chơi trò quan hệ bí mật thôi...”

“Anh?” Anh hỏi lại.

“Coi như anh không may.” Tôi cười nói “Lần này ông nội mất, bọn họ là quyết tâm muốn đưa em về nhà, thế nhưng vẫn sợ chuyện xấu truyền ra ngoài, cho nên mới đưa Hoàng Thư Lăng đến giữ trò này.”

“Hoàng Thư Lăng...” Lã Vọng Thú khẽ gọi tên “Cuối cùng đối với người nhà em là dạng tồn tại gì?”

“A.” Tôi nghĩ một chút “Quả thật em có thể cùng anh ta nói chuyện, mọi chuyện cũng chẳng có gì, anh ta là học sinh đắc ý nhất của cha em, đối với cổ văn và thư pháp đều rất có nghệ, hơn nữa bản thân là người cực kỳ nho nhã, phải nói là cha em hoàn toàn không tìm được gì trên người em, lại không thể ký thác được gì trên người em, vì thế đặt hết lên người Hoàng Thư Lăng, mặc dù thế, bọn họ vẫn không yên tâm giao ột người ngoài, cho nên cha mẹ em hi vọng em cùng Hoàng Thư Lăng kết hôn, đơn giản vậy thôi.”

Lã Vọng Thú nghe xong đưa tay nắm tay tôi, tôi nói tiếp “Hơn nữa, em đến giờ cũng không biết em có điểm gì đáng để anh ta yêu mến, ai... Đúng rồi.” Tôi quay đầu hỏi Lã Vọng Thú “Xin hỏi Lã Vọng Thú tiên sinh, em có gì đáng để anh yêu?”

Anh nghĩ một lúc “Quả thật, anh vẫn cảm thấy tìm một nửa còn lại nhất định phải là một góc bù trừ, xem ra Hoàng Thư Lăng cũng có suy nghĩ này.”

“...” Góc bù trừ? Anh nói thẳng là em ở một tầng lớp khác đi cho rồi.

“Nhưng em cũng không cần để trong lòng, cả thấy cuộc đời không có hi vọng ...” Lã Vọng Thú nhướn mày nói “Dù sao? Chỉ có nhân tài như em mới có thể khơi dậy bọn anh...”

“..” Không biết hiện tại đầu thai có còn kịp không?

Anh thấy sắc mặt tôi càng lúc càng khó coi, không tiếp tục chủ đề này nữa “Đúng rồi, ngày mai không muốn anh đưa đi?”

“Đó là đương nhiên.” Tôi trả lời, “Ai cũng không thể đưa em đi, chỉ có mình em thôi.”

Anh nở nụ cười “Anh ngày mai đợi em ở cửa.”

Sáng sớm hôm sau chúng tôi đã xuất phát, Tiểu Nguyệt lòng đầy cảm phần nắm chặt tay tôi “Tiểu Kê, thật sự không cần tôi đi sao? Tôi nghe nói người nhà cô đối với cô rất biến thái, cô yên tâm, chỉ cần tôi xuất mã, có biến thái mấy cũng có thể thu phục.”

“Cảm ơn cô. Nhưng đây chính là chuyện của tôi.” Tôi cự tuyệt.

25. Đại Kết Cục 5 End

Người nào đó phần khởi “Còn cái con chồn kia, xem ra cũng không phải loại tốt đẹp, lần trước tại bệnh viện tôi đã nhìn thấy anh ra ngựa mất, đúng là đồ bệnh thần kinh.”

Lúc về đến nhà cũng gần giữa trưa, tuy đã qua bảy ngày của ông tôi, thế nhưng trước cửa vẫn đang treo băng đen, lời mờ có thể hiểu được vẫn còn có người đến phúng viếng.

Tôi để Lã Vọng Thú đứng đợi ở cửa sau, anh nhìn lan can hậu viện nở nụ cười, đưa tay chỉ vào một gian phòng nói “Em khi bé hay ngồi kia viết chữ à.”

“Vâng.” Tôi gật đầu, chị hàng xóm từng nói anh đã đứng đây định gọi tôi “Khi đó sao anh lại không gọi?”

Anh suy nghĩ một chút “Đại khái... anh lúc đó cũng là một người hèn nhát, nếu như em là con gái Lục gia, mà anh chẳng là gì, anh không muốn xuất hiện.”

“Vậy bây giờ chẳng phải điên đảo rồi sao?” Tôi hỏi.

“Khá tốt.” Anh nói “Em giờ chỉ là một nhà văn nhỏ nhoi, có phải là Dâu Tây Britney?”

“Phì...” Tôi , “Sao anh lại biết?” Tôi chính là sợ bị anh cười nhạo nên mới tự mình vụng trộm đến hiệu sách.

“Em cho rằng Tiểu Nguyệt là người qua đường Giáp sao. Cô ấy chính là em gái anh.” Lã Vọng Thú không khách khí nói.

Tôi mở cửa xe, “Em vào đây.”

Anh gật đầu nói hai từ “Đợi em.”

Đi qua hậu viện, kéo cửa sau, phòng trước lời mờ nghe được tiếng nói chuyện, quả thật là có người đến, trong lòng tôi trùng xuống, thật sự quá đủ rồi, càng có người ngoài ở đây, việc này... lại càng khó.

Tôi ho khan một tiếng đi đến phía trước, người cũng không ở đó, trên bàn còn đặt một ấm trà, trong chén khói vẫn bay lên, đầu kia, trong thư phòng có tiếng nói, mẹ của tôi đi ra, trông thấy tôi thì giật mình “Đã về rồi?” Nói rồi kéo góc áo của tôi đi đến trong phòng “Thật đúng lúc, may mà có con.”

Tôi khẽ hừ một tiếng, “Không biết ai lại chọn thời điểm này mà đến đây.”

Mặt mẹ tôi trắng không chút máu liếc tôi, “Không được, thế mới phải gọi là Thư Lăng.”

“Mẹ nghĩ rằng con và mẹ sẽ đi ra ngoài gặp người?” Tôi cười nhạo một tiếng, mẹ cũng không thèm để ý tôi, tôi nhìn trong phòng, bên trong là đồ đạc của tôi, gọn gàng ngăn nắp, so với cái ổ gà của tôi còn ngăn nắp hơn, một tối mà có thể dọn được thế, thật đúng là phong cách của mẹ tôi.

Đang nghĩ linh tinh, Hoàng Thư Lăng đi đến “Phượng Hoàng...”

Tôi nhìn khuôn mặt trắng nõn của anh ta, ánh mắt trốn tránh, giống như rất khó đối mặt được với tôi, một lần hai lần, tôi đem những gì áy náy của anh ta biến thành không có, tôi cười cợt nói “Sao? Gặp tôi trở về không hài lòng?”

“Anh...” Anh ta cắn môi dưới, cảm thấy khó khăn “Thôi, không nói cũng được...”

Tôi cười lạnh một tiếng, đánh giá trong phòng, “Chuyện lớn nha, tìm công ty chuyển nhà, từ thành phố S chuyển đến đây cũng tốn không ít công...” Tôi quay đầu nhìn anh ta, sắc mặt anh ta càng lúc càng khó coi, “Sao? Cảm thấy khó nghe? Bọn họ nói với tôi càng khó nghe hơn anh biết không?”

Anh ta cúi đầu, tôi nói tiếp “Anh biết không phải sao? Làm cho tôi nghĩ... Vâng, đúng rồi, làm cho người khác cảm giác muốn vào trong chuồng heo, loại người như mày nếu không sinh ra ở nhà này thì chỉ là một phế vật, còn gì nữa... để tôi nghĩ đã, à, sao lại không biết xấu hổ như thế, mày thật sự là nỗi sỉ nhục của gia đình này, lúc trước sinh ra mày không bằng bóp chết luôn cho rồi...”

“Dừng. Dừng nói nữa.” Hoàng Thư Lăng cắt lời tôi, tôi cười “ha ha ha, cảm thấy khó nghe sao? Cái này có là gì, những lời này từ khi tôi mười chín tuổi mỗi ngày đều nghe, bọn họ không nói với anh, không sợ, đợi tôi trở lại, bọn họ sẽ nói, anh cứ từ từ mà nghe nhé...”

Khuôn mặt tuấn tú của anh ta trắng bệch, môi cũng vì thế mà trắng theo, “Anh không muốn...”

“Chính là anh làm.” Tôi hét lên “Anh đưa tôi trở về, Hoàng Thư Lăng, tôi đôi khi không hiểu anh đang nghĩ cái gì, nịnh nọt cha tôi đối với anh mà nói quan trọng thế sao, để anh hết lần này đến lần khác lừa tôi... sau đó, anh có thể có được mọi thứ anh muốn sao?”

Tôi nhìn anh ta, nổi bực trong lòng cuối cùng cũng phát tiết ra, thở phì phì, anh ta cúi đầu “Phượng Hoàng, nếu có một ngày, anh cũng hi vọng có thể giống em, tiêu sái rời đi.”

Tôi ngây người, anh ta ngẩng đầu “Có lẽ, em dám...”

“Anh mới không có cái gan này.” Tôi nói “Trừ phi chọc phải tôi, con người của tôi thứ gì cũng chịu đủ rồi...”

“Cái gì là nhịn không được gì?” Anh ta giận dữ nói, tôi bỗng nhiên nhếch miệng, miễn cưỡng cười một chút “Tôi lại muốn biết...”

“Con muốn biết thế nào là bất hiếu với cha mẹ sao?” Một giọng nói trầm ổn truyền đến từ cửa, tôi cùng Hoàng Thư Lăng quay đầu nhìn, cha của tôi đang đứng ở cửa ra vào, nghiêm mặt, Hoàng Thư Lăng sợ hãi người, nói chuyện lắp bắp “Giáo sư, em...”

“Anh đi ra ngoài.” Cha tôi lạnh lùng nói.

Hoàng Thư Lăng nhanh chóng bước đi, bước một bước lại ngừng lại “Giáo sư, em cảm thấy...”

“Thư Lăng...” Mẹ của tôi ở bên ngoài gọi một tiếng “Nhanh đến đây.”

“Cô giáo...” Hoàng Thư Lăng đột nhiên do dự, đứng mãi không chịu đi, cha của tôi đã đi đến “Sau bảy ngày, con vẫn cứ thế đi, ta cho con đi không có nghĩa là vấn đề cho con ở bên ngoài.”

“Vậy cha để cho con trở về để làm gì?” Tôi trả lời “Con cái gì cũng không có, giữ lại chỉ tổ dọa người.”

“Con cũng biết bản thân dọa người.” Cha tôi mở miệng Cua “Khi ông con còn ở bệnh viện, có nhiều người ta không tiện nói, nhưng giờ mọi người đều đã biết con là con gái Lục gia, chẳng lẽ con còn muốn tiếp tục ở ngoài dọa người nữa sao?”

“Ách...” Tôi cười. “Thì ra thế? Bởi vì con lần đầu lộ diện, sự hiện hữu của con là cần thiết? Cho nên cha mới nhất quyết đem con về?”

“Ở nhà có gì không tốt.” Mẹ tôi đi đến nói “Thư Lăng có gì không tốt?”

Lại nói đến chủ đề này, tôi quả thực không biết phải nói gì cho tốt “Chuyện này từ đầu đến cuối không quan hệ với anh ta?”

Cha của tôi nói thẳng “Hỏi thẳng con, trở về hay không?”

“Trở về thì thế nào? Không về thì thế nào?” Tôi hỏi lại.

“Trở về chúng ta có thể giúp con lấy lại thể diện, làm thiên kim của Lục gia.” Cha của tôi nói, “Không trở lại, con cùng người kia cũng không có kết quả tốt, con có thể chịu được, nhưng anh ta sẽ không chịu được...”

“Đây là uy hiếp con?” Tôi nhướn mi.

“Muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.” Cha tôi nói.

Tôi vừa nói, đi qua một bên, nhìn đồ đạc của mình “Xếp ra rất tốt..” Tay chạm lên máy tính, sách vở, kéo ngăn kéo “Đồ bên trong vẫn giống như cũ?”

“Đó là đương nhiên.” Mẹ của tôi nói “Mẹ không chịu được sự lộn xộn.”

Tay tôi tiếp tục dò xét, sờ đến một thứ lạnh buốt, tôi cười “Con nghĩ, nếu như thiên kim Lục gia vì muốn bỏ nhà đi mà tự sát, mọi người nói xem chuyện này có thể là một tin tức hay không?” Nói rồi tôi lấy từ ngăn kéo, một con dao sắc nhọn, tôi cười.

“Phượng Hoàng, con...” Mẹ của tôi kêu lên.

Tôi một tay cầm kéo, một tay lấy điện thoại “Điện thoại đài truyền hình số bao nhiêu nhỉ?”

“Con dám.” Cha tôi hét lên, giọng Hoàng Thư Lãng rên rỉ “Phượng Hoàng, em đừng làm chuyện dại dột...”

“Con vì sao không dám?” Tôi hỏi ngược lại “Con nhiều quá chỉ là một con gà, con không sợ dọa người, nhưng là mọi người dám sao?”

Ba của tôi hít một hơi, “Mày muốn thế nào?”

“Chúng ta không phải đều mệt mỏi sao?” Tôi nói, dao dán lên cổ tay tôi, mát mát “Làm mọi người đều thoải mái, không được sao?”

“Chuyện này là không thể.” Ông quát lên “Lục gia thư hương không thể đoạn.”

“Chính là cha tự chặt đứt.” Tôi nói, “Mặc kệ cha phàn nàn thế nào, mọi chuyện cũng đã xảy ra, vĩnh viễn không thể quay lại, mọi người đã mất đi người thừa kế, giờ còn muốn mất cả con gái hay sao?”

Mẹ của tôi kéo tay áo cha tôi, ông vẫn như trước không buông tha “Mày có bản lĩnh thì cắt xuống...”

Tôi nâng khoe miệng, vết dao tăng thêm ba phần lực, máu hơi chảy ra, “Không, con không cắt ở đây, phóng viên còn chưa đến, con cắt không phải ngực sao?” Tôi vừa nói vừa lấy điện thoại, ấn một dãy số...

“Đủ rồi.” Cha tôi quát lên “Mày đi, mày đi đi, từ nay đừng trở về nữa.”

Lúc trước dù ông có nói thế tôi cũng không muốn khóc, chính là lúc này mũi tôi cay cay, cho đến cuối cùng tôi cũng vẫn bại trước thể diện của ông, dù tôi là con gái của ông.

Tôi cắt điện thoại “Con từ bỏ, chỉ là để ọi người biết, nếu từ nay về sau chuyện này còn xảy ra, hoặc là mọi người lại làm gì đó, vậy con sẽ tự mình lên báo, mặc dù... con bây giờ cũng không có địa vị gì.”

Tôi bước đi ra ngoài, mẹ tôi kéo áo tôi, tôi hít một hơi “Mẹ, nếu mẹ đồng ý hãy đến thành phố S thăm con.” Cha của tôi ở phía sau vẫn quay lưng lại, không hề quay đầu.

Tôi mới từ cửa sau đi đến sân, Hoàng Thư Lãng đuổi tới, “Phượng Hoàng, anh có lời muốn nói.”

“Chuyện gì?” Anh ta quay đầu hỏi.

“Chuyện kia...” Anh ta ngừng một chút “Quả thật lần trước đến gặp em anh đã muốn nói cho em biết, nhưng về sau... khi anh nhìn thấy hai người... thôi, có nói cũng vô dụng.” Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi nói “Trước đó em cùng Lã Vọng Thú có cãi nhau đúng không? Ngày đó lúc anh đi đón em...”

“Đúng.” Tôi gật đầu “Hỏi chuyện này làm gì?”

“Đó là do ông em đã gọi điện.” Anh ta nói “Cái lần em lên đến gặp ông em, sáng hôm sau ông gọi anh đến, hỏi anh số của anh ta, anh đến hỏi em gái, cô ấy cho anh biết.”

“Sau đó thì sao?” Tôi truy vấn.

“Sau đó ông gọi điện và nói rất nhiều thứ, nội dung gì hần em cũng đoán được.” Hoàng Thư Lăng cắn môi “Nhưng anh ta không nói cho em biết?”

Tôi lắc đầu, Lã Vọng Thú cũng không nói gì, rất nhiều chuyện anh cũng không nói, sau đó luôn làm cho tôi vốn đang bưng bưng khí thế trở nên áy náy, Hoàng Thư Lăng cười tươi, “Anh ta chơi đẹp, cái gì cũng không nói.”

“Cái gì cũng không hỏi.” Tôi bổ sung một câu.

“...Không sao.” Anh ta ngẩng đầu, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, quay về phía phòng “Những đồ kia..”

“Bỏ đi.” Tôi nói “Đổi luôn cái mới. Coi như là chúc mừng tôi được giải thoát.”

“Em đã giải thoát rồi sao?” Anh ta hỏi.

Tôi gật đầu, nhìn vết máu cổ tay, “Lần này, tôi cả trái tim cũng đã mang đi.” Tôi vừa nói vừa xoay người, lại vòng trở lại “Đúng rồi, từ nay về sau gọi tôi là Lục Tiểu Kê.”

“Được, Tiểu Kê.” Anh ta gọi một tiếng “Tạm biệt.”

“!” Tôi cười “Đồng chí chôn, sau này gặp lại.”

Tôi đi ra cửa sau, chỗ đó có một chiếc xe đang dừng, bên trong có một người đang ngồi trên xe, người đàn ông của tôi, anh tuy mồm miệng độc ác, cũng rất nữ vương, anh có thể lạnh lùng, cái gì cũng không hỏi, cũng có thể không tự nhiên cái gì cũng không nói.

Anh không thể đưa tôi đi, nhưng có thể đi cùng tôi,

“Đợi em thoải mái không.” Tôi kéo cửa xe, ngồi vào.

“Nhanh thế.” Anh ngồi thẳng, “Sao rồi?”

Tôi cười “Đi thôi.”

Anh cũng cười, vươn người qua hôn tôi, giống như anh biết hành vi kích động của tôi, trái tim cũng không bình tĩnh, dịu dàng hôn xuống, lòng tôi tự nhiên yên tĩnh trở lại, vết thương trên cổ tay cũng đau lên.

Anh cầm tay tôi “Sao lại như vậy?”

“Không sao.” Tôi tránh tay anh, cười khổ “Đối với bọn họ, em còn không bằng thể diện, được rồi, không nói nữa.” Tôi quay qua nhìn anh “Ngược lại, anh, anh có biết tội của anh?”

“Anh tội gì?” Anh hừ một tiếng, tiếp tục cầm tay tôi xem xét, tôi nói “Biết rõ mọi chuyện, ông nội của em đã gọi điện cho anh?”

Anh ngẩng đầu, “Đó là bí mật của anh và ông nội em.”

“Phi...” Tôi nhin không được bật cười “Anh và ông em cũng có bí mật.”

“Cũng không nặng lắm, chỉ là rách da.” Tay anh giúp tôi thắt dây an toàn “Vì sao không thể có bí mật.” Anh hỏi lại tôi.

“Có thể, có thể..” Tôi chẳng qua chỉ là con gà bé nhỏ, lấy quyền gì mà cướp đi cái quyền có bí mật của ông tôi và đồng chí Lã Vọng Thú vĩ đại đây.

Xe tiến về phía trước, một lát sau, tôi nghiêng đầu, trước mặt một mảng lơ mờ, cái gì cũng không rõ.

Lã Vọng Thú nói “Muốn quay lại không?”

Tôi lắc đầu, “Có lẽ sau này có thể hiểu, còn hiện tại thì không.” Có chút cảm giá bi thương không cách nào quay đầu lại, muốn kếp lại cần rất nhiều thời gian.

“Khi đi, anh sẽ cùng em trở về.” Anh thông thả nói, tặng tôi một nụ cười thản nhiên.

Tôi cũng cong miệng lên, từ nay về sau, có lẽ...

Hai ngày sau, một thùng đồ lớn xuất hiện dưới tầng nhà tôi, chủ nhà liếc mắt nhìn tôi “Người trẻ hiện này, đúng là thích lẫn qua lẫn lại...”

Tôi thở dài mang đồ vào nhà, lấp đầy cái ổ vắng vẻ của con gà.

Nhìn căn phòng lộn xộn, tự nhiên nở nụ cười.

Kết Thúc

“Lục Tiểu Kê.” Người nào đó hét lên một tiếng thật dài, tôi bị kéo lên, ném đến một gian phòng, đồng chí Lã Vọng Thú mặt đầy hắc tuyến “Em em em... sao có thể biến phòng thành thế này.”

Tôi nhìn thoáng qua “Chuyện này thì sao... người viết tiểu thuyết phòng lúc nào chẳng loạn.”

“A...” Lã Vọng Thú kéo dài giọng “Theo như em nói, những đại văn hào hẳn là phải có hẳn một nhà kho chôn cất rác rưởi?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Tôi gật đầu “Anh cấp cho em cái kho, không khéo em sẽ thành đại văn hào.”

Người nào đó hèn mọn nhìn tôi, đột nhiên nở nụ cười “Em đã kiên trì vậy, vậy tối nay em ngủ ở gara đi.”

“..” ôi, lại thua rồi, tôi ôm cổ người nào đó đu tới “Cho em một cơ hội nữa, em nhất định sẽ thu dọn sạch sẽ, đảm bảo sạch bóng như mới.”

Anh xoay người, đưa cho tôi một chiếc kính lúp, “Anh chờ xem biểu hiện của em.”

Tôi cầm kính lúp, soi lên sàn nhà “Có thể đổi lại chút không?”

Lã Vọng Thú kiên định lắc đầu “Anh nghĩ Lục Tiểu Kê tiểu thư em còn chưa nhớ rõ hai chuyện, đầu tiên, phòng này là phòng tân hôn của chúng ta, thứ hai, hôm nay em đã thề sắc son với Tiểu Bạch là đợi đám cưới xong sẽ mời đến nhà chơi, em chuẩn bị đón khách thế này sao?”

“Em sai rồi...” Tôi nâng kính lúp, đi hai bước lại quay đầu trở lại, “... Cái này là thư phòng của em, có thể khoá lại a?”

“Được rồi.” Lã Vọng Thú đáp “Em đem thư phòng khoá lại, anh liền khoá luôn cửa chính.”

“Không nói còn hơn.” Tôi bĩu môi, người nào đó cười nói “Hiểu là tốt rồi.”

Hiểu là tốt rồi, tôi cái gì cũng hiểu, chính là không rõ tâm tư nữ vương này, người nào đó ở phía sau mang theo vui vẻ nói “Ngàn vạn lần không cần đoán tiếp theo anh định nói gì, chỉ số thông minh của em không hợp.”

Tôi nổi giận, quay đầu trừng mắt với anh “Được, không phải ngủ gara sao? Anh đừng tưởng em không dám, Tiểu Kê em nhất định ngủ, em không chỉ ngủ hôm nay mà là ngủ mỗi ngày, không trở lại.”

Sau khi nói ra những lời này, sắc mặt Lã Vọng Thú đại biến, đuổi theo “Anh cùng em quét dọn là được rồi.”

Tôi đắc ý hừ một tiếng, cầm kính lúc đặt lên tay ai đó “Cầm chắc a, em xem anh làm thế nào.” Lã Vọng Thú nhìn tôi nhếch miệng cười ngây ngô, hèn mọn nói “Tiểu nhân đắc chí.”

“Hắc hắc...” Tôi quay mặt nhìn anh “Vậy anh thì là gì, nữ vương bị áp bức?”

“..” Cuối cùng lịch sử cũng ghi lại thời khắc này, đồng chí Lã Vọng Thú không nói nên lời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soi-cuoi-ngua-tre-toi>